ANN TAYLOR

Mitul logodnei

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

În mica sa mașină, Sophie Bennett se simțea prinsă în cursă. Nu prevăzuse că Oliver va fi în parcarea învecinată cu centrul medical St. David, unde lucrau.

Ca și când n-o aștepta decât pe ea, Oliver îi făcu semn cu mâna și zâmbi.

"Ei bine.... se gândi Sophie. Trebuie să-i anunț vestea!"

Chiar fără să se grăbească să-și parcheze mașina, nu-i rămăseseră decât câteva minute pentru a se decide.

Opri motorul și văzu că mâna îi tremura. Cu un gest reflex, trase în zadar de inelul pe care-l purta pe inelarul stâng, și se strâmbă de durere.

În ajun seara, chinuită de nehotărâre, atât se jucase cu acest inel, încât degetul i se umflase. Acum, îi era imposibil să-l scoată, deși nu mai trebuia să-l poarte.

Cu valijoara în mână și haina aruncată pe umăr, Oliver se

apropie de mașină. Cu mânecile de la cămașă suflecate și părul des și brun nu prea pieptănat, doctorul Spencer părea la fel de relaxat ca de obicei. Tenul bronzat și zâmbetul larg întăreau imaginea bărbatului sigur de el și liniștit, pe care necazurile vieții nu-l atingeau.

În schimb, Sophie se simțea cu nervii încordați la maximum. Se enervă. De ce arbora un zâmbet atât de prietenesc? De ce își dădea osteneala să-i deschidă portiera? Nu se simțea pregătită să iasă din mașină. Nu încă.

– Bine ai venit, Sophie!

– Știi, n-am fost plecată decât în weekend.

– Da, dar a fost un weekend special.

– Presupun...

– Presupui? De când Garth și cu tine n-ați petrecut un weekend împreună?

– Greg, îl corectă Sophie, iritată să constate că Oliver nu-și amintea niciodată numele logodnicului său – sau mai precis a fostului său logodnic.

Apoi oftă, înainte de a adăuga:

– Nu l-am văzut de trei luni – de când am început să lucrez aici.

– Este teribil de mult! Totuși, nu pari foarte mulțumită.... adăugă bărbatul. Greg n-a fost încântat să te vadă?

– Ba da.

Cu poșeta în mână, Sophie ieși din mașină, conștientă că el o observa cu atenție. Ochii săi cenușii, mereu în alertă, erau tot ce avea mai remarcabil pe fața seducătoare.

– Și eu am fost de asemenea încântată să-l văd, reluă Sophie închizând portiera.

La urma urmei, era adevărat. Greg și cu ea se cunoșteau de atât de mult timp! Rămăseseră buni prieteni, dar se vor mulțumi cu atât.

– Sper! spuse Oliver. La ce bun să te căsătorești dacă nu ești fericit să-l vezi pe celălalt?

Acum sau niciodată era momentul să-l anunțe că rupsese logodna. Dar ce să răspundă când Oliver o va întreba de ce purta încă inelul?

Acesta aținti asupra ei o privire pătrunzătoare.

– Cu riscul să mă repet, consider că Garth are mult noroc.... În sfârșit, nu voi mai avea decât să mă consolez cufundându-mă în muncă, adăugă cu tristețe.

Sophie nu se putu împiedica să-i zâmbească. Mereu flirtase cu ea, dar tânăra femeie nu voise să țină cont niciodată de asta. Era o formă de umor, atâta tot. Oliver Spencer nu glumea niciodată cu celelalte femei și, dacă o tachina, era doar pentru că era logodită. Acest mic joc necompromițător, nu o obliga la nimic.

În schimb, dacă-i va anunța ruperea logodnei, probabil își va lua picioarele la spinare.

Dar, în fond, care era perspectiva cea mai înspăimântătoare? se întrebă Sophie. Ca el s-o ia la fugă, sau să-i cadă în brațe? Oare din acest motiv făcuse astfel încât să nu-și poată scoate inelul? Ca să-și dea timp să cântărească bine consecințele actului său...

Sophie se îndepărtă pentru a evita bicicleta veche, rezemată de perete, lângă ușa centrului medical.

Nu. Hotărât lucru era prost ales momentul pentru a-i vorbi lui Oliver, se gândi ea. De altfel, amândoi aveau pacienți care-i așteptau.

– Bună ziua, Sophie, exclamă Tonie Marsh, asistenta medicală care era și administratoarea centrului. Bună ziua, Oliver. Cum ți-ai petrecut weekendul la Auckland, Sophie?

– N-a fost cald, răspunse aceasta evaziv.

– Asta n-a răcit totuși entuziasmul regăsirii, glumi Oliver.

– Sper, comentă Tonie înainte de a ridica receptorul telefonului care suna.

Sophie își plimbă privirea prin sala de așteptare, cu jucării îngrămădite într-un coș de răchită și reviste stivuite pe masa joasă. Centrul nu va deschide înainte de un sfert de oră, dar un cuplu de o anumită vârstă aștepta deja, așezat lângă biroul de la recepție și-i observa cu un aer îngrijorat. O femeie cu ochii închiși, stând picior peste picior într-un fotoliu mare, medita cu mâinile pe genunchi și palmele întoarse spre plafon, indexul și degetul mare formând un cerc.

Sophie zâmbi amuzată și Oliver îi făcu cu ochiul.

– Se pare că yoga este ideală pentru a lupta împotriva stresului. Ai încercat deja? o întrebă strengărește.

– Nu, din lipsă de timp. Dar dacă aveam, fără îndoială n-aș fi fost stresată. Este un adevărat cerc vicios!

– Îmi spuneam că ești încordată. Nu găsești că este încordată, Tonie?

Sophie ridică ochii la cer pentru a arăta că observația confratelui său nu era deloc fondată. Tonie îi adresă un zâmbet

complice înainte de a-și fixa receptorul la ureche și a lua un creion.

– La ora zece și cincisprezece, cu doctorul Spencer. Vă convine, domnule Collins?

Oliver agita frenetic mâinile în semn de negare, dar Tonie se mulțumi să zâmbească și continuă să-i vorbească domnului Collins.

– Da, aduceți un eșantion. Într-un borcan de dulceață, dacă vreți. Doctorul Spencer va aprecia, încheie Tonie, înainte de a răspunde la apelul următor. Centrul medical St. David, bună ziua.

– Sophie? exclamă Oliver pe un ton rugător.

Amuzată, aceasta scutură din cap ca răspuns la întrebarea implicită și se refugie în cabinetul de consultații unde el o urmă.

– Acest Collins este un pacient formidabil pentru un generalist în stagiu, reluă Oliver. Toate bolile care există, le are sau le-a avut. A petrecut șaptezeci de ani de viață studiind ghidul de sănătate de la Reader's Digest. Este totuși formidabil! Dumnezeu știe ce ne va aduce astăzi în borcanul de dulceață, dar inevitabil va fi foarte interesant.

– Nu mă îndoiesc, răspunse Sophie, îmbrăcând halatul alb. Nu vei avea decât să-mi vorbești despre asta când vom face pauza de cafea.

Oliver se strâmbă, dezgustat.

– În niciun caz.... Este de preferat să eviți să vorbești despre eșantioanele domnului Collins când te pregătești să înghiți ceva.

Un zgomot de pași îl făcu să întoarcă repede capul spre

culoar.

– Josh! exclamă Oliver. Tocmai voiam să te văd.

– Nu, Oliver, răspunse imediat Josh Cooper. Nu vreau să-l primesc pe domnul Collins și borcanul său de dulceață. Ce faci, Sophie? reluă, întorcându-se spre tânăra femeie.

– Bine, mulțumesc.

Din sala de așteptare ajunse până la ei plânsul unui copil.

– Mă voi duce să văd ce a pus Tonie deoparte pentru mine, adăugă ea. Am impresia că ziua va fi foarte plină.

– Ca toate zilele de luni, remarcă Josh. Apropo, ai petrecut un weekend plăcut?

– Nu dorește să vorbească despre asta, spuse Oliver. Este puțin tensionată.

– Nu este adevărat! protestă Sophie, exasperată. De ce vă interesează atât de mult pe toți un weekend banal?

– Banal? Nu pentru mine, spuse Oliver întorcându-se spre Josh. Speram atât de mult să se întoarcă fără inel!

Josh Cooper începu să râdă.

– Pentru că sperai ca logodnicul să nu poată lupta împotriva farmecului tău uimitor?

– Exact, răspunse Oliver pe un ton teatral. Dar, din păcate, inelul este încă pe degetul său. Nu înțeleg.

– Eu da, spuse Josh făcându-i cu ochiul Sophiei, care plecă ochii pentru a-și ascunde jena.

Oare ce-ar fi spus cei doi confrați dacă ar fi știut cât de aproape erau de adevăr? se întrebă fără să poată să-și explice de ce îi era atât de greu să admită oficial schimbările survenite în

viața sa personală. Se putea întâmpla oricui. Și nimeni n-ar trage concluzia că ea era interesată de Oliver. Doar dacă acesta din urmă n-ar trage concluzii stânjenitoare?

– Dar pentru a reveni la tine, bătrâne Oliver, reluă Josh, ar fi timpul să ai o poveste de dragoste.

– Știu, răspunse acesta cu o voce tristă. Ieri, am invitat-o pe mama la restaurant și acesta a fost singurul ei subiect de conversație. În calitate de fiu unic, se pare că am datoria să procreez nepoți înainte să fie prea bătrână pentru a se bucura de ei.

– Ce vârstă are mama ta? întrebă Sophie.

– Cincizeci și șase de ani. Dar îi slăbesc rapid puterile. Nu mai merge la aerobic decât de cinci ori pe săptămână. De fapt, vrei să ți-o prezint? I-ar plăcea mult să te cunoască.

– Ai face mai bine să-ți încerci farmecul devastator asupra unei femei care nu este logodită, interveni Josh cu un aer sever.

– Ai pe cineva în minte? Te previn, nu vreau resturile tale, chiar dacă alegerea este variată.

– Gusturile mele se îndreaptă spre femei prea sofisticate pentru tine, dragul meu confrate. Ai văzut-o pe fata înaltă din sala de așteptare, genul gitan, cu toate inelele sale de aur și părul minunat? Ar fi mai mult genul tău.

Întrebându-se dacă Josh cunoștea cu adevărat gusturile lui Oliver în materie de femei, Sophie vârî mâna în buzunarul halatului și scoase un elastic cu care își strânse pe ceafă părul nu prea lung, blond-închis.

– Poate ai dreptate, răspunse Oliver. O schimb cu domnul

Collins.

Josh începu să râdă.

– Nu se pune problema.... Oricum, din spusele lui Tonie, fata asta a venit s-o consulte pe Sophie. A sosit de dimineață cu bicicleta și a spus că va aștepta cât timp va trebui, dar că pe doctorița Bennett a venit s-o vadă.

– Atunci, mă duc, spuse Sophie, ușurată să-i părăsească pe cei doi bărbați.

Nu-și dorea câtuși de puțin să afle mai multe despre femeile care-l puteau interesa pe doctorul Spencer.

Oliver o privi îndepărtându-se. Sophie Bennett îi plăcea mult, cu ochii ei de culoare albastru-închis, care străluceau de inteligență și părul drept și mătăsos care încadra o față cu câțiva pistrui. O față încântătoare care reflecta inocență, generozitate și onestitate. Avea de asemenea cea mai frumoasă gură din lume, gata să zâmbească, și mâini mici, îndemânatice și competente. Da, o considera foarte atrăgătoare, iar mama sa ar fi adorat-o ca noră. Dar Sophie Bennett își găsise deja sufletul pereche și asta de mult timp.

Oliver chiar sperase că acest weekend va aduce o schimbare. De trei luni, avea impresia că nu-i era indiferent tinerei femei, dar poate se înșelase?

Cum ideea de a distruge un cuplu îl dezgusta, adoptase o atitudine calmă și dezinvoltă. Dar, la adăpostul glumei, i se dezvăluiau sentimentele și, dacă ar fi avut convingerea că admirația sa era deplasată, și-ar fi schimbat imediat comportamentul.

Astăzi, Sophie era vizibil nemulțumită. Oare se certase cu Greg? Oliver oftă, alungând plăcerea pe care i-o făcea această perspectivă. Nu fusese niciodată chinuit de gelozie, dar acest weekend fusese pentru el ocazia să descopere acest sentiment neplăcut.

Gitana o voia pe Sophie. Greg o voia pe Sophie. Oliver Spencer de asemenea.

***

În timp ce intra în biroul principal, despărțit de sala de așteptare printr-o masă lungă în formă de semilună, Sophie se lovi de infirmiera lor, care de-abia sosise.

– Iartă-mă, spuse Janet Mur, cu o mină preocupată.

– Ce este Janet?

– Noul vaccin împotriva gripei trebuia să fie livrat în această dimineață, la prima oră... oftă ea. Am fost copleșiți de cereri de vaccinare, după ce s-a anunțat aseară la televizor sosirea gripei din Hong Kong.

Cu telefonul blocat pe umăr, Tonie interveni.

– Am angajat livrarea la telefon.... Sunt pe cale să mă consult cu ei. O nouă pacientă pentru tine, Sophie, reluă ea, arătând un dosar pus la capătul mesei.

Un nume și un număr de cod erau înscrise deja pe mapa de carton. Sophie îl deschise. Găsi acolo foaia de consultații,

necompletată, cât și un imprimat pe care Tonie notase câteva informații, ca data de naștere a pacientei, dar fără să indice motivul vizitei sale. Sophie se opri sub ușa boltită care separa sala de așteptare de culoar.

– Domnișoara Ellis?

Cea chemată deschise imediat ochii și se ridică grațios, într-un foșnet de fuste.

Oare cum naiba sosise cu bicicleta într-o asemenea ținută? se întrebă Sophie, în timp ce o ruga s-o urmeze.

– Spuneți-mi Pagan, preciză pacienta cu o voce prietenoasă.

Sophie încuviință cu un zâmbet. Pagan Ellis era însăși imaginea sănătății perfecte și părea mai interesantă decât cea mai mare parte a pacienților.

– Pe aici, Pegan.

Într-un clinchet de bijuterii, tânăra femeie se așeză pe scaunul din fața biroului medicului.

– Pot să vă spun Sophie? o întrebă foarte natural.

– Desigur. Este prima dată când vii la noi, nu-i așa?

– Da, răspunse Pagan, privind atent în jur.

– Ei bine, ce nu este în ordine?

– Ești Fecioară, Sophie?

– Ce spui?

– Știi, semnul zodiacal..... Când ești născută?

– Pe zece septembrie, răspunse Sophie, uluită.

– Știam! Ești Fecioară. Totul este atât de bine aranjat în biroul dumitale. Cu dumneata, ordinea succede haosului. Pun pariu că, în fiecare zi, întocmești lista cu ce ai de făcut.

Sophie nu se putu stăpâni să nu zâmbească, gândindu-se la lista lungă pe care o vârâse în poșetă.

– Îți plac cărțile și ești perfecționistă, reluă Pagan.

– Într-adevăr, sunt destul de meticuloasă.

– Și foarte organizată. Sunt sigură că ți-ai planificat viitorul și că, în viață, știi întotdeauna ce-i cu dumneata.

Mai întâi intrigată de talentele de clarvăzătoare ale pacientei, Sophie o ascultase cu indulgență. Dar ultima afirmație a lui Pagan o îngheță. De fapt, nu mai știa ce era cu ea în viața personală și n-avea nevoie să i se amintească asta.

– Nu chiar, spuse pe un ton rece. Și acum, spune-mi ce te aduce aici?

– Eu sunt Vărsător. Se vede, nu?

Nerăbdătoare, Sophie plecă ochii pentru a-și consulta discret ceasul, dar privirea îi căzu pe inelul de logodnă.

– Știi că suntem tocmai în era Vărsătorului? reluă Pagan. Că Internetul a început în nouăzeci și cinci și că "www" este de asemenea logoul Vărsătorului?

– Nu. Și cred că....

– Așa l-am găsit, o întrerupse Pagan, radioasă. Pe Internet.... Semnele noastre se potriveau perfect. Știam că el va fi tatăl copilului meu. A fost minunat. Ne-am întâlnit în Hawaii și am făcut dragoste pe plajă. Copilul a fost conceput de Paști și se va naște în Scorpion, două semne de apă.

– Așadar ești însărcinată? De asta ai venit să mă vezi?

– Firește.

– Când ai avut ciclu ultima dată?

– Pe șase februarie. Procrearea a avut loc pe doisprezece.

– Așadar ești însărcinată în unsprezece săptămâni. Ai văzut un alt medic?

– Mai mulți, dar niciunul n-avea aură bună. Dumneata, da. Vreau ca dumneata să mă ajuți să-mi aduc copilul pe lume, încheie Pagan, privind-o cu intensitate pe Sophie.

– La noi n-au loc nașteri, Pagan.... O urmărire prenatală, de acord, dar....

– Am deja o moașă.... Ea mi-a sugerat să găsesc un medic. În caz de necesitate.

Sophie plecă ochii asupra foii cu date personale.

– Ai treizeci și șapte de ani, nu-i așa? Este primul dumitale copil?

– Singurul meu copil, confirmă Pagan.

– Te vei duce să faci o ecografie. Te-ai gândit să te supui unei prelevări de lichid amniotic?

– Ce înseamnă asta?

– Un examen care permite detectarea unei anomalii fetale. Riscurile sunt sporite când mama are peste treizeci și cinci de ani.

În timp ce vorbea, Sophie luă o carte de pe o etajeră și deschizând-o la pagina căutată, i-o prezentă pacientei.

– Examenul constă într-o puncție prin care se prelevează lichid amniotic pentru analiză.

Pagan Ellis nu acordă cărții decât o scurtă privire.

– Nu se pune problema.... Nu vreau să aud vorbindu-se de toate aceste tehnici. Sarcina mea și nașterea vor fi întru totul

naturale. Era Vărsătorului este în slujba tehnologiei, este adevărat, dar sunt lucruri care nu trebuie atinse.

– Există anomalii ereditare în familia dumitale? insistă Sophie.

– Nu.

– Și în familia tatălui?

– N-am vorbit niciodată despre asta. În plus, el nu are intenția să se ocupe de copil. Mi-a spus totuși că a fost "exploziv", adăugă Pagan zâmbind și că dacă voi vrea vreodată un alt copil, n-am decât să-i telefonez. Nu, reluă pe un ton hotărât. Fără analize. Vreau o sarcină și o naștere naturale. O naștere în felul meu.

– Ce vrei să spui? întrebă Sophie, alarmată.

– Pe plajă, răspunse Pagan. Cred că ai înțeles. Toate aceste semne de apă, înțelegi?

– Pe plajă?

– De fapt, vreau să spun, în mare....

***

– Aparent, curenții de apă de la mal accelerează contracțiile. Tămăduitoarea ei îi recomandă așadar să nască în apă. Dumnezeule, ce voi face, Oliver? întrebă Sophie, descurajată.

Tânăra femeie își duse ceașca de cafea la buze. Cu ochii strălucind, Oliver zâmbi. Părea să se amuze foarte mult. Aplecă ușor capul pe spate și-și trecu o mână prin păr. Sophie observă imediat gestul familiar. Nu-l cunoștea decât de trei luni, dar era

aproape sigură ce-i va spune.

– Nu-ți face probleme. Ai încă timp s-o faci să-și schimbe părerea.

– Ar fi mai bine să ți-o încredințez ție. În definitiv, sunt în stagiul de terminarea studiilor, ești superiorul meu și în mod normal trebuie să-ți transmit cazurile deosebite.

– Nu se pune problema....

Relaxat, Oliver se lăsă pe spătarul fotoliului. Se aflau în încăperea din spate, rezervată personalului, la origine bucătăria și sufrageria casei. Fusese dărâmat peretele despărțitor și era loc suficient pentru o canapea mare, o masă și niște scaune. Se păstrase bucătăria complet echipată și i se adusese un frigider suplimentar pentru depozitarea medicamentelor și eșantioanelor. Borcanul domnului Collins, cu un conținut incert, se afla probabil acolo.

– Am presupus că-ți dau sfaturi, că mă asigur că ai toate facilitățile pentru a munci bine și să rămân disponibil să te înlocuiesc în caz de probleme grave. Te-am lăsat baltă vreodată?

– Nu, răspunse Sophie cu recunoștință.

Oliver Spencer era un îndrumător formidabil. O susținuse fără rezerve și nu-și menajase timpul, arătând chiar entuziasm. La început, Sophie fusese puțin descumpănită de această solicitudine, dar se obișnuise cu o surprinzătoare rapiditate, atât de mult încât nici nu-și amintea când devenise sensibilă la ea.

Își alungă imediat această idee din minte.

– De altfel, reluă Oliver cu un zâmbet ușor, cu subînțeles, Pagan Ellis are dreptate.

– Cum asta?

– Ai o aură bună, spuse cu o privire care o făcu pe tânăra femeie se se înfioare. O știu de mult timp, dar este bine să am confirmarea unei specialiste.

În acea clipă, Janet Mur intră în încăpere cu o cutie în brațe.

– Au sosit în sfârșit vaccinurile, anunță ea. Vor putea fi mulțumite cele douăzeci de persoane care vin să se vaccineze după-amiază.

Deschise frigiderul.

– Oh! exclamă ea cu dezgust. Ce este ăsta?

– Este vorba de un borcan de dulceață? întrebă calm Oliver.

– Așa s-ar spune.

– Atunci, nu insista. Numai dacă stai bine cu inima.

– Mulțumesc că m-ai prevenit! răspunse Janet, golind cutia. Mi-ar fi tăiat pofta de mâncare. De fapt, ai mâncat de prânz, Sophie? întrebă aruncându-i o privire tinerei femei.

– Nu. Mă voi mulțumi cu o cafea. Sunt în întârziere, din cauza primei consultații.

– Ai petrecut un weekend plăcut?

– Da, mulțumesc. Și tu?

– Îngrozitor... răspunse Janet, închizând frigiderul. Băieții au spart geamul ferestrei din salon, a început să plouă și a trebuit să găsesc un geamgiu duminica. Și mi-a cerut de două ori prețul obișnuit... Mocheta este încă udă și se simte umezeala.

– Cum au făcut pentru a sparge geamul?

– Din spusele lor, a fost o intervenție divină. În ciuda faptului că era un băț de crichet pe peluză și o minge în salon. Mi-au jurat

că n-au fost ei.

– Vrei să spui că au mințit? întrebă Oliver, încruntându-se.

– Este noua lor linie de apărare. Se susțin reciproc și deseori sunt foarte convingători.

Sophie zâmbi. Și-i imagina cu ușurință pe gemenii în vârstă de șase ani, cu buclele lor blonde și aerul angelic, negându-și ultima prostie. Îi dădeau de furcă mamei lor, dar aceasta părea să-i stăpânească, în ciuda lipsei unui tată în casă.

– Cum ai reacționat la minciuna lor? insistă Oliver.

– Pe cuvânt, era atât de transparentă încât era nostim. Până la urmă, am râs toți trei.

– Totuși, nu era de râs, comentă Oliver. S-ar putea să repete într-o manieră mai subtilă. Acum trebuie reacționat, Janet. Crede-mă, onestitatea nu tolerează compromisuri....

– Ah, da? Ei bine, vom mai vorbi despre asta când vei avea tu însuți copii! răspunse ironic infirmiera, înainte de a ieși din încăpere.

Stânjenită, Sophie întoarse privirea.

Din fericire, Tonie sosi la momentul potrivit, cu un sandviș și un măr în mâini, pentru a schimba subiectul.

– Mai sunt oameni care așteaptă... gemu ea. De ce oare suntem copleșiți lunea?

– Pacienții ne iubesc prea mult, răspunse Oliver.

– Atunci, fii puțin mai amabil cu unii.

– Voi vedea ce pot face.

– Sunt pacienți care mă așteaptă? întrebă Sophie.

– Lily Weymouth, răspunse Tonie. Copilul său are febră. Am

dus-o într-o încăpere aparte, pentru a încerca să-l hrănească liniștită. Mai este și doamna Bell. Cred că are gripă.

– Ei bine, este un noroc că m-am vaccinat săptămâna trecută! încheie Sophie, ridicându-se pentru a merge să-și vadă pacienții.

Ce departe îi păreau toate! se gândi ajungând pe culoar. De atunci, multă apă cursese în viteză pe sub poduri. Viața sa își schimbase direcția. Nu era de mirare că se simțea pierdută.... Dar, gândindu-se bine, schimbarea era perceptibilă deja de un anumit timp. Și nu era vina sa, nici cea a lui Greg.

Era vina lui Oliver Spencer.

Capitolul 2

În cursul după-amiezii lungi care urmă, plină de otite, angine și erupții de bubulițe, adevărul se confirmă în mintea Sophiei.

Bineînțeles că era vina lui Oliver Spencer! își spuse, întrebându-se de ce nu se gândise la asta mai devreme. Era prea atrăgător. Prea tânăr, prea frumos, cu o fire prea plăcută. Dacă ar fi găsit un stagiu pe lângă un generalist cu burtă, chel și ursuz, nu s-ar fi găsit în această situație.

Totuși, nu fusese atrasă de exemplu de Josh Cooper, care într-un alt fel, era și el seducător. Avea treizeci și opt de ani, adică mai mult cu patru ani decât Oliver. Amândoi erau inteligenți, aveau simțul umorului și erau practicieni competenți. În asemenea măsură, încât numărul pacienților centrului nu înceta să crească. De altfel, Oliver și Josh vorbeau de recrutarea unui al treilea asociat.

Oliver era divorțat, dar scurta sa căsnicie era deja o poveste

veche. La rândul său, Josh afirma sus și tare că nu fusese niciodată tentat de această instituție. Amândoi admiteau deschis că Sophie reprezenta un atu în plus pentru centru și cei trei medici se înțelegeau bine. Oliver era cel mai calm, dar fără îndoială petrecea mai puține nopți albe decât Josh, care era uneori iritabil.

Dar, în definitiv, ce știa ea exact despre viața particulară a lui Oliver? Poate ieșea la fel de mult ca Josh dar suporta mai bine lipsa de somn.

Petrecuse prea mult timp singură cu Oliver, sub pretext că primește sfaturi? Nu. Totuși, Josh remarcase că era ceva între asociatul său și ea. Chiar îl avertizase pe Oliver.

– Nu rămâne prea mult cu ea, exclamase într-o seară, tachinându-l când se întorcea acasă, lăsându-i singuri pentru o ședință de lucru. Nu uita că este logodită și fericită!

Această remarcă o descumpănise pe Sophie și se întrebase dacă o logodnică fericită și încântată ar fi simțit acea mică tresărire de bucurie știindu-se dorită de un altul. Avea de asemenea susținerea fără rezerve pe care i-o arătase Oliver în calitate de supervizor și încurajările sale o emoționaseră cu atât mai mult cu cât nu veniseră nici de la tatăl, nici de la logodnicul său. Greg îi reproșase chiar că acceptase un stagiu atât de departe de Auckland.

Dar era oare normal pentru o logodnică să găsească palpitant acest limbaj galant cu un altul și să-și dorească să întrețină această atracție și această provocare? Nu. Îi era rușine. Acesta era motivul pentru care nu se putuse hotărî să-și scoată inelul

imediat după ruperea logodnei. Îi părea ca o protecție, un talisman care s-o protejeze de schimbarea pe care o va aduce, de sentimentele noi, foarte puternice și prea înspăimântătoare.

Da, toate acestea erau din vina lui Oliver....

Ultima pacientă a Sophiei era Ruby Murdoch. În vârstă de șaizeci și șapte de ani, văduvă, foarte mult ajutată de fiica sa, Ruby suferea de tot felul de boli.

Cu patru ani mai înainte, își fracturase glezna, suferință în urma căreia devenise sedentară. Așa că se îngrășase cu regularitate. Apoi erau doi ani de când își rupsese încheietura mâinii și-și redusese și mai mult activitatea fizică. Atunci se declanșase un astm lent. Tensiunea îi crescuse atât de mult, încât necesita un tratament riguros și începuse să simtă dureri în piept. Cu siguranță, nu era o anghină, dar din precauție, trebuia supravegheată inima. În ciuda greutății sale crescânde, Ruby o asigură că va depăși până la urmă problema.

De fapt, era o femeie veselă. Pentru Sophie, era modelul de mamă, grijulie și întotdeauna bine dispusă. Ți-o imaginai ușor cu o mulțime de copii sau de nepoți. În realitate, nu avea decât o fiică și trei nepoți.

Tânăra femeie era mulțumită să-și termine ziua de luni cu Ruby Murdoch. Se va putea destinde, fără să țină cont de timp și să discute cu pacienta care nu era niciodată zgârcită cu detaliile despre familia sa.

– Până la urmă, Nathan și Tim au optat pentru fotbal. Sunt ușurată că au renunțat la rugby. Un sport brutal! Evident, trebuie să ne organizăm. Felicity trebuie să-i ducă la antrenament

miercurea, la sfârșitul după-amiezii, ceea ce ne obligă să facem cumpărăturile în mare viteză. În acea zi, mă însoțește la supermarket, înțelegeți.

– Fiica este pentru dumneavoastră un mare ajutor, nu-i așa?

– Da, aprobă Ruby Murdoch cu un aer mulțumit. Nu știu ce m-aș face fără ea.

– Cum merge astmul de la ultima vizită? Ați adus carnetul de control?

Ruby se aplecă pentru a-și lua poșeta, dar păru stânjenită scotocind în interior.

– N-am consemnat totul cu regularitate, să știți. Am tendința să uit.

– Sper că n-ați uitat să folosiți inhalatorul Flixotide de două ori pe zi.

– Bineînțeles, când am nevoie.

Sophie oftă, iritată.

– Flixotide luați în scop preventiv, nu ca tratament. Amintiți-vă, v-am explicat că inflamarea căilor respiratorii le face mai sensibile și favorizează crizele de astm. Așa că trebuie să tratați permanent inflamarea. În acest fel, nu veți avea nevoie să folosiți atât de des Ventoline, bronhodilatatorul dumneavoastră.

Ruby dădu din cap, zâmbind.

– La viitoarea vizită, îi voi cere lui Felicity să mă însoțească. Așa, va afla ce nu trebuie să uit și mă va face să mă gândesc la asta.

Cu carnetul în fața ochilor, Sophie constată că, într-o perioadă de trei săptămâni și jumătate, doar șase zile făcuseră

obiectul unor adnotări.

– Mai sunteți trezită noaptea de accese de tuse, sau de respirație grea?

– Da, dorm foarte prost. Sunt atât de obosită. Și dumneavoastră de asemenea, doctore, adăugă ea.

– A fost o zi lungă, recunoscu Sophie. Dar mă simt bine.

– Dumneavoastră, tinerii, s-ar spune că nu simțiți oboseala. Fiica mea, Felicity, nu se oprește niciodată. Întotdeauna are ceva de făcut. Și când te gândești că are deja treizeci și patru de ani! Dar dumneavoastră, ce vârstă aveți?

– Douăzeci și șase.

– Adevărat? Sunteți foarte tânără pentru asemenea responsabilități și atât de multe ore de muncă!

– Întotdeauna am vrut să fiu medic, declară Sophie cu fermitate. Această meserie mi se potrivește perfect. Îmi place să am responsabilități, iar programul nu mă deranjează. Să revenim la dumneavoastră, reluă tânăra femeie zâmbind. Aveți sentimentul că sunteți din ce în ce mai limitată la activitățile fizice?

Ruby dădu cu tristețe din cap.

– Acum, nu fac mare lucru singură. Felicity merge chiar și la bibliotecă pentru mine.

– De câte ori ați recurs la Ventoline în această săptămână?

– Oh, în fiecare zi. De mai multe ori pe zi.

Sophie luă notițe. Dacă voia ca Ruby să urmeze cu strictețe tratamentul preventiv, trebuia să vorbească urgent cu Felicity.

– Dezbrăcați-vă, vă rog, ceru tânăra femeie. Aș vrea să vă

ascult pieptul.

Asta luă un anumit timp, deoarece Ruby rămăsese cu încheietura mâinii înțepenită de la precedenta factură. Poate nu urmase nici ședințele de chineziterapie cu regularitate.

Așteptând, Sophie se juca distrată cu stetoscopul.

– Aveți un inel frumos.... De cât timp sunteți logodită?

– De un timp oarecare, răspunse tânăra femeie cam tăios.

– Când vă veți căsători?

– Nu știu exact.... Vreți să vă ajut?

– Nu, mulțumesc. Și ce face logodnicul dumneavoastră? Este și el medic?

– Mmm....

Era singurul răspuns pe care Sophie, exasperată, era în stare să-l dea.

– Atunci, este perfect! exclamă Ruby Murdoch. Veți profesa împreună și atâta timp cât copiii dumneavoastră vor fi mici, veți lucra cu jumătate de normă.

Sophie își puse stetoscopul la urechi.

– Nu mai vorbiți, doamnă Murdoch. Respirați profund.

***

Era ora să se întoarcă acasă. Un taxi o luase pe Ruby Murdoch, care promisese să urmeze cu scrupulozitate tratamentul, cât și toate sfaturile pe care le primise din plin.

Sala de așteptare era goală. Janet plecase să dea liber baby-sitterului și Tonie părea obosită. Cu ochelarii pe frunte, își freca ochii, încercând să descifreze telecopia pe care tocmai se imprimaseră analizele trimise de la laborator.

Josh le citea peste umărul tinerei femei, în timp ce Oliver, așezat la birou, completa dosarul unui pacient.

– Tonie, ai nevoie de lentile noi, spuse acesta din urmă. Doar dacă nu dorești să porți lentile de contact?

– Nu le suport, răspunse ea. Am programare diseară la optician. Dar curând voi fi obligată să port lentile atât de groase, încât nu mi se vor mai vedea ochii!

– Ei bine, nu. Îți stă foarte bine cu ochelari. Îți dă un aer intelectual și....

– Iar tu, Ross? Ne-ai făcut deja livrarea.

– Asta este altceva, răspunse comisionarul fluturând triumfător un buchet de trandafiri roșii, pe care-i ascunsese la spate.

– – Pentru mine? glumi Tonie prefăcându-se jenată. N-ar fi trebuit!

– Îmi pare rău, spuse Josh, compătimitor. Trebuie să fie pentru aniversarea mea. În sfârșit există una care chiar mă iubește.

– Știi ce să alegi! ripostă Tonie.

– Ați pierdut amândoi! anunță comisionarul. Buchetul acesta este destinat doctoriței Sophie Bennett. Livrare specială. Dacă vreți să semnați aici, doctore...

Sophie înaintă. Inevitabil, Greg este cel care-i trimisese

trandafirii. Fără îndoială, o ruga să revină asupra deciziei. În acea clipă, tânăra femeie era gata să recunoască faptul că greșise. Cu inima palpitând, citi cartea de vizită care însoțea buchetul.

"Decizia era greu de luat, dar ai dreptate. Îmi lipsești. Cu tandrețe, Greg".

Sophie își afundă fața în trandafiri, pentru a-și ascunde dezamăgirea. Și teama. De data aceasta, nu mai avea niciun refugiu, nimic care s-o ferească de greșeli. Tonie se aplecă pentru a inspira parfumul dulceag al florilor.

– Sunt splendide, oftă ea. Ce romantic!

– Știam că a fost un weekend memorabil, comentă Oliver pe un ton caustic.

– Da, bâigui Sophie, încă ascunsă după trandafiri.

– De cât timp sunteți logodiți?

– De cinci ani, murmură ea.

– Și când te gândești că vă cunoașteți din liceu! interveni Tonie. Îndrăgostiți adevărați. Nu credeam că mai există așa ceva.

– Asta înseamnă, Sophie, că n-ai ieșit niciodată cu un alt bărbat? întrebă Josh.

– Da, recunoscu ea, din ce în ce mai stânjenită.

– Ce romantic! repetă Tonie.

– Este stupid, ripostă Josh.

– De ce? întrebară Sophie și Tonie într-un glas.

– Cum poți să știi că este alegerea bună? Nu iei o decizie în cunoștință de cauză, pentru că n-ai făcut vreodată comparație.

Sophie se încruntă. Era genul de reflecție pe care și-o repetase mereu, dar venind de la Josh, seducătorul impertinent,

argumentul părea inutil, un pretext pentru a-și justifica propriul mod de viață.

– Nu ți-au venit niciodată în minte, doctore Cooper, decât o mulțime de idei nocturne pentru a rezolva problema? protestă Tonie.

Fostele iubite ale lui Josh, foarte numeroase, făceau parte din folclorul firmei. Tonie era obligată cu regularitate să gestioneze cu diplomație apelurile tinerelor femei îndrăgostite, ceea ce-i permitea, considera ea, să spună ce gândea.

– Când întâlnești sufletul pereche, o știi, afirmă ea.

– Nu la cincisprezece ani, replică Josh.

– Aveam șaptesprezece, protestă Sophie.

– Cum știi dacă ai întâlnit sufletul pereche? întrebă Oliver.

Sophie îi întâlni privirea întrebătoare și roși. Oare de ce să apere niște legături care nu mai existau? Ce prostie! Îl mințea pe un bărbat care o asigurase că onestitatea era prea prețioasă pentru a suferi un cât de mic compromis. Un bărbat care n-avea decât s-o privească pentru a o face să se emoționeze.

Descumpănită, se bâlbâi, neștiind ce să răspundă, și se agăță mai tare de buchet. Cartea de vizită căzu pe podea. Vru s-o ridice, dar Oliver fu mai rapid. Avu tot timpul s-o citească.

Ghemuiți la câțiva centimetri unul de celălalt, se priviră cu atenție. Privirea lui Oliver era întrebătoare și plină de speranță.

– "Decizia era dificil de luat...." murmură el cu un aer uluit. "Dar ai dreptate...." Referitor la ce, Sophie?

Inima tinerei femei se strânse. Dacă ar fi fost singură, i-ar fi spus imediat adevărul. Dar ceilalți erau acolo și se simți prinsă în

capcana pânzei pe care ea însăși o țesuse cu pricepere, mitul logodnicei fericite.

– Data căsătoriei, răspunse cu o voce fără inflexiuni. Ne-am hotărât... în sfârșit.

– Formidabil! exclamă Tonie cu încântare. Ador nunțile. Așadar, pe când?

– În iulie. Pe douăzeci și cinci, adăugă Sophie ca în transă, în timp ce se întreba de ce continua să mintă.

O expresie de perplexitate trecu peste fața lui Oliver. Își reveni foarte repede.

– Felicitări. Dacă asta vrei....

– Bineînțeles, spuse Sophie ridicându-se.

– Este peste trei luni, făcu remarca Josh. Sper că n-ai intenția să ne părăsești înainte de examenul tău final?

– Nu, evident.

Uitase că trebuia să rămână la St.David până la sfârșitul lunii octombrie, perioadă în care va deveni medic cu diplomă în regulă. Oare de ce nu alesese o dată ulterioară? Și mai ales, de ce menționase o dată?

– Așadar, vă veți căsători și veți trăi separat? întrebă Oliver, intrigat.

– Nu, în sfârșit.... nu pentru mult timp.

Apoi, se hotărî s-o reteze scurt, pentru a opri chinul.

– Bun, vă voi lăsa. Am de făcut o recapitulare înainte de cursul de miercuri, la chirurgie mică. Mă interesează în mod special.

– Atunci, pe mâine..... exclamă Josh care își îndreptă atenția

din nou asupra telecopiei pe care o ținea în mână. Înnebunitoare această probă de colesterol. Cinci virgulă două grame!

Cu un aer dezaprobator, Oliver o privi pe tânăra femeie fără să spună un cuvânt. Tonie se aplecă peste masă.

– Pe mâine, Sophie, spuse, foarte agitată. Vom mai vorbi despre rochia de mireasă!

Buchetul de trandafiri zăcea abandonat pe masa din bucătărie, în timp ce Sophie se străduia să-și scoată inelul.

Din fericire, degetul i se dezumflase sub efectul gheții. Își turnă încă o doză de detergent de vase peste degetul inelar și, de această dată, solitarul alunecă fără să opună rezistență.

Sophie contemplă pentru ultima dată briliantul. Cu câtă bucurie și mândrie îl purtase la început. Fusese simbolul unei viitoare vieți plănuite cu grijă. Acel viitor nu mai exista.

Puse cu hotărâre inelul lângă buchet și se spălă pe mâini. Apoi luă un pahar și-și turnă două degete de porto alb, pe care-l păstrase în frigider. Nu bea decât rareori, dar în acea seară chiar avea nevoie de un întăritor. Cu paharul în mână, se pregătea să treacă în salon, când sună telefonul.

– Bună seara, tată.

Pentru a-și face curaj, mai bău o înghițitură de vin.

– Cum te simți? reluă ea.

– Bine, dar te-am sunat pentru altceva, răspunse tatăl său. L-am văzut pe Greg dimineață. Mi-a spus că ați rupt logodna.

– Da.

– Acum că Greg s-a hotărât să se specializeze și să-și înceapă internatul, speram că vei redeveni rezonabilă. Trei luni de

rinofaringite, reumatisme, obezități și muncă socială cu oameni care transformă o tulburare psihică într-una fizică, ți-au ajuns, cred, pentru a te face să înțelegi ce înseamnă să practici medicina generală.

– Într-adevăr, spuse Sophie, care tocmai își golise paharul. Și-mi place. Asta vreau să fac, tată.

Doctorul Bennett, chirurg renumit care practica în spitalul din Auckland unde Greg era intern, avu o exclamație de neîncredere. Apoi reluă:

– Chiar și în acest caz, nimic nu te împiedică să te întorci la Auckland. Avem și aici centre excelente de generaliști. Nu trebuia să rupi logodna doar pentru că Greg a optat pentru o altă carieră.

– Nu este singurul motiv.

– Dimpotrivă, el consideră că asta a cântărit greu în decizia ta.

– Logodna noastră devenise pur formală, tată. De-abia ne-am văzut în timpul stagiului nostru de chirurgie și am evoluat în mod diferit. N-a fost o întâmplare dacă nu ne-am căsătorit mai curând. Suntem buni prieteni și cred că vom rămâne. Dar asta nu este suficient.

– Știi că n-a fost mai mult între mama ta și mine, când ne-am căsătorit.

Amintirile pe care Sophie le avea despre mama sa prea curând dispărută se șterseseră, dar nu păstrase despre ea imaginea unei femei vesele și fericite.

– Mie nu-mi este suficient, declară cu curaj. Vreau să-mi urmez propriul drum și să-mi hotărăsc singură viața.

– Întotdeauna ai făcut ce-ai vrut, replică tatăl său, exasperat.

Ești încăpățânată și, după părerea mea, faci o mare greșeală. Când mă gândesc la talentele tale și la formația pe care ai primit-o, ce risipă!

– Și n-ar fi fost aceeași situație dacă m-aș fi căsătorit cu Greg?

– Nu, dacă reveneai aici pentru a te specializa.

– Dar mi-am ales specializarea, reluă Sophie. Medicină generală!

Se auzi atunci un "bip-bip" pe fir și doctorul Bennett oftă.

– Trebuie să închid.... Vom relua această discuție altădată.

Lăsând receptorul jos, Sophie oftă și ea, știind că oricum nu va obține aprobarea tatălui său.

Și la acest gând, înțelese de ce se atașase de Greg. Idila lor din liceu se dezvoltase pentru că el o ajutase să își dobândească independența, în materie de haine, de ieșiri și activități sportive sau altele. Se înscriseseră într-un club de drumeții și participaseră cu regularitate la excursii, luaseră lecții de dans rockand roll și se antrenaseră seara în sera familiei Bennett.

Anii de studii la școala de medicină marcaseră și un armistițiu între tată și fiică, până în ziua în care ea îi dezvăluise dorința de a se consacra medicinei generale.

Și de data aceea Greg o susținuse. Se vedeau deja făcând parte dintr-o mică asociație, partizani pasionați ai unei medicini de apropiere, pe care s-o practice privind oamenii fără să se grăbească. Pentru un cuplu de generaliști, era scenariul perfect, care permitea o asociere adaptabilă și în consecință, bazată pe familie și centrul medical. Nu se ambiționaseră pe posturile de consultanță, mai stimate, mai bine plătite. De comun acord,

aleseseră un stil de viață care sudase cuplul, până când își anunțaseră logodna.

Proiectul lor ținuse până în perioada în care studiile de medicină generală îi obligaseră să abordeze rând pe rând domenii diferite: pediatrie, intervenții de urgență, chirurgie generală și geriatrie. Atunci, Greg își schimbase părerea în timpul unui stagiu de terapie intensivă. Dar nu-și schimbaseră întru totul și proiectul, îl modificaseră doar. Sophie va fi generalistă cum hotărâse, iar Greg va profesa în spital.

Tânăra femeie își stăpâni dezamăgirea încercând să se adapteze acestei noi perspective. Cu succes, crezuse ea. La urma urmei, nu era obligată să fie căsătorită cu eventualul asociat. Și dacă ambiția subită a lui Greg nu corespundea întru totul bărbatului pe care crezuse că-l cunoștea atât de bine, ea se va acomoda. N-avea importanță că Greg nu era ca....

Ca Oliver Spencer, își spuse Sophie, conștientă subit că de săptămâni întregi stabilise comparații între cei doi bărbați, fără să îndrăznească să mărturisească. Da, deoarece ce admira înainte de orice la Oliver Spencer, era acel înfocat apărător al medicinei de grup, consacrat pacienților pe care-i urmărea de mult. Oameni care nu trebuia neapărat să fie grav bolnavi, dar ale căror afecțiuni necesitau o apropiere de ansamblu. Era un bărbat care cunoștea importanța rolului său și nu-i păsa de puțina considerație a anumitor confrați pentru medicina generală.

Dar la naiba cu Oliver Spencer! tună și fulgeră Sophie, frecându-și degetul inelar, unde golul lăsat de inel, o jena acum. Da, toată această harababură era din vina lui Oliver Spencer, care

era exact ce crezuse că găsește la Greg. Faptul că era un bărbat seducător era secundar. Nu-i așa?

Chinuită de contradicții, lăsă să-i scape un geamăt înainte de a se supune rațiunii.

De acum, nu mai avea importanță, își spuse. Pentru Oliver, ea se va căsători pe douăzeci și cinci iulie. De la statutul de logodnică pe deplin mulțumită, trecuse la cel de femeie pe punctul de a se căsători.

O femeie care se întreba, acum, cum va explica lipsa inelului de pe deget.

Capitolul 3

După o noapte de insomnie, Sophie decise să spună adevărul – sau aproape, pentru că nu putea să mărturisească faptul că stabilise o dată festivă de căsătorie, și ajunse la centrul medical cu povestea pregătită.

"I-am telefonat lui Greg pentru a aranja organizarea nunții, va spune, și am vorbit îndelung. Până la urmă – vă vine să credeți? – am ajuns la concluzia că nu mai doream să ne căsătorim."

Oftă la ideea că ar fi o minciună în plus. Apoi își imagină expresia de surpriză de pe chipurile confraților săi....

Așa că se întrebă dacă anunțând mai întâi vestea lui Tonie, aceasta nu s-ar ocupa s-o transmită celorlalți. Această soluție ar avea ca avantaj să-i permită fiecăruia să comenteze noutatea în lipsa celei interesate.

Janet o va compătimi, dar nu foarte mult, propriile povești neavând vreodată un sfârșit fericit.

Tonie va fi cea mai dezamăgită, în viața sa neexistând nimeni și adorând nunțile. Deasupra biroului său avea un panou acoperit cu fotografii pe care i le trimiseseră pacienții. Toate reprezentau miri fericiți, copilași zâmbitori sau animale de companie. Era o femeie prietenoasă, care se interesa sincer de viața celorlalți. Da, va fi dezamăgită.

Josh, în schimb, o va felicita că-i urmase sfaturile înțelepte și se va bucura de maturitatea sa.

Cât despre Oliver.... Oare care va fi reacția sa? Glumele pe care le făcuse atât de des despre atracția pe care o simțea pentru stagiara sa, vor înceta oare când Sophie nu va mai fi protejată de statutul său de logodnică? Sau va fi începutul unei relații mai intime? Poate o legătură discretă, sau vâlvătaia unei atracții fizice care se va consuma rapid....

Sophie n-avea nicio experiență în materie de legături pasionale. Nu voia o aventură scurtă, dar în taină, recunoștea că era o perspectivă palpitantă.

Respirând puțin cam greu, urcă rampa care ducea la centrul medical.

Era de preferat să nu se gândească la reacția lui Oliver, își spuse, de teamă să nu-și piardă complet curajul.

Sosirea sa de-abia fu remarcată. Biroul din spatele mesei de recepție era în plină agitație. Un bărbat pe care Sophie îl cunoștea vag, scria într-un carnet de comenzi. Chircită, Janet tria medicamentele, punând la o parte produsele sensibile, de aranjat într-un seif care se afla sub podea. Mergând de la un telefon la altul, între registrul de programări, calculator și fax,

Tonie făcea tot posibilul pentru a evita obstacolele. Îi adresă Sophiei un zâmbet stânjenit, înainte de a vorbi din nou la telefon.

– Nu vaccinăm copiii împotriva gripei.... Urmează un tratament preventiv?.... În acest caz....

Se întoarse spre Janet, încă chircită:

– Care sunt condițiile pentru o vaccinare gratuită?

– Să aibă peste șaizeci și cinci de ani, sau o boală cronică necesitând un tratament de lungă durată.

– Ca astmul?

Janet dădu din cap și închise ușa grea a seifului.

– Va fi gratuit pentru cei trei copiii, confirmă Tonie la telefon. Vă convine ora șaptesprezece?

Sophie întinse gâtul pentru a vedea dacă Tonie așezase pe masă dosarele ce-i erau destinate.

Strânse și desfăcu degetele de la mâna stângă, întrebându-se dacă cineva remarcase absența inelului. Aproape dezamăgită, se pregătea să ajungă în biroul său, când ușa de la intrare se deschise brusc. Un bărbat mai în vârstă susținea o femeie scundă cu părul alb și fața murdară de un fir de sânge.

– Doamnă Benny! exclamă Tonie, închizând telefonul. Ce vi s-a întâmplat?

– A căzut, răspunse soțul său, foarte palid și el. Doctorul Cooper este aici?

– Nu încă, răspunse Sophie, care se repezise s-o susțină pe bătrâna doamnă. Mă voi ocupa eu de dumneavoastră. Să mergem în camera de tratamente.

– S-a întâmplat prostește, explică doamna Benny cu o voce tremurătoare. Eram pe cale să pregătesc mâncarea pentru pisică. Mi-a căzut o bucată de carne și.... am pus piciorul deasupra. Am alunecat.

– S-a lovit cu capul de colțul mesei, adăugă domnul Benny.

Janet acoperi pacienta cu o pătură, în timp ce Sophie își punea mănușile sterile.

– Nu pare foarte grav, spuse ea, după ce examinase rana. Pielea capului sângerează deseori în mod spectaculos. Vă voi pune câteva copci. Nu v-ați pierdut cunoștința, nu-i așa?

– Nu, răspunse doamna Benny. Dar mă doare încheietura mâinii și genunchiul.

Sophie luă compresa umezită cu dezinfectant pregătită de Janet, o aplică pe rană, apoi îi ceru infirmierei s-o mențină pe loc, în timp ce examina pacienta.

Unghiul ciudat pe care-l forma încheietura mâinii îi arăta aproape sigur că o fracturase. Genunchiul era de asemenea rănit. Dar înainte de orice, trebuia să-i ia tensiunea și să-și facă griji pentru o eventuală complicație cardiacă.

Mintea Sophiei lucra cu febrilitate, în timp ce, preocupată, Janet nu-și lua ochii de la fața albă ca varul a doamnei Bennet.

– Trebuie să chem o ambulanță? întrebă Tonie din ușă.

– Nu încă, răspunse vocea gravă și calmă a lui Oliver în spatele ei.

Sophie oftă ușurată. Bărbatul își scoase haina și-și descheie nasturii de la manșetele cămășii, pentru a-și sufleca mânecile.

– Ce ți s-a întâmplat, Muriel? întrebă, examinând imediat

încheietura vătămată. Sperii pe toată lumea. Vom pune oxigen, reluă el, întorcându-se spre Sophie, și ia-i tensiunea.

Tânăra femeie se grăbi. Avea din nou ideile limpezi și în încăpere atmosfera păru mai puțin apăsătoare, ca și când era suficientă prezența lui Oliver pentru a-i liniști pe toți.

– Aveți dureri în cutia toracică? întrebă acesta. Nu a recidivat anghina pectorală, nu-i așa?

Pacienta făcu semn că nu, apoi Sophie îi puse pe față masca de oxigen.

– Branșează monitorul când îi vei lua tensiunea, îi ordonă Oliver, Sophiei. Janet, adu-mi copci și mănuși, te rog.

Douăzeci de minute mai târziu, Sophie organiza transferul doamnei Benny la spital. Oliver suturase plaga de pe pielea capului și Sophie îi pusese o atelă pentru a menține încheietura fracturată și-i pansase genunchiul lovit.

La începutul acestei dimineți agitate, Oliver dăduse dovadă de un calm perfect. Părea totuși foarte iritat când i se alătură Sophiei în biroul de la recepție. Oftă constatând că sala de așteptare era plină și-i adresă un zâmbet scurt lui Tonie, înainte de a-și ținti asupra Sophiei o privire puțin amabilă. Se întoarse cu bruschețe, luă dosarul primului său pacient și-l chemă. O doamnă mai în vârstă se ridică în grabă și făcu să cadă o revistă. Se opri pentru a o ridica. Iritat, Oliver se întoarse spre Sophie, încă așezată în fața telefonului.

– Unde îți este inelul? o întrebă pe un ton curios de agresiv. L-ai trimis la bijutier pentru a-ți face verigheta asortată?

– Nu.

Tânăra femeie era descumpănită de modul agresiv în care interpretă el lipsa inelului. Nu se gândise la asta.

Oare de ce era mânios pe ea? se întrebă. Considera că nu fusese la înălțime asistându-l lângă doamna Benny?

– Să nu-mi spui că ți-ai schimbat părerea de ieri, reluă Oliver.

– Bineînțeles că nu.

Mina întunecată a lui Oliver și tonul său acuzator o făcură să renunțe brusc la explicația pregătită cu grijă.

– Piatra.... nu era bine montată, bâigui ea. Trebuie s-o dau la aranjat.

Fața lui Oliver se întunecă și mai mult, și Sophie se îmbujoră la gândul că poate el ghicise că mințea. Dar Oliver ridică din umeri, ca pentru a arăta că toate acestea nu aveau nicio importanță.

– Pe aici, domnișoară Thompson, îi spuse pacientei sale. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

Un sfert de oră mai târziu, Sophie supraveghea plecarea familiei Benny care, din fericire, acceptase internarea în spital fără să se panicheze. Cu zâmbetul pe buze, Sophie agită mâna în semn de la revedere, în timp ce-i lua ambulanța.

Încă zâmbea intrând în hol, dar zâmbetul îi dispăru foarte repede auzind o voce feminină care vocifera în fața recepției. În sala de așteptare, toți pacienții priveau scena, fascinați. Chiar Tonie părea șocată, în timp ce pacienta lui Oliver, Collen Thompson, continua cu același elan.

– Nu voi plăti. Și nu vreau să mai am niciodată de-a face cu doctorul Spencer. Voi cere consultație la oricine altcineva. Mă

acuză că mint, vă dați seama! Ce rușine!

– Pentru când vreți o altă programare, domnișoară Thompson? întrebă Tonie, glacial.

– N-am intenția să mai vin aici. Și nu voi plăti! repetă ea, cu o voce stridentă.

Fără să se oprească, Sophie traversă biroul, trecu pe sub ușa boltită și merse de-a lungul culoarului până la sala personalului. Acolo îl găsi pe Oliver, care tocmai bea un pahar cu apă.

– S-ar spune că n-a fost mulțumită clienta ta, spuse tânăra femeie pe un ton degajat.

Oliver ridică din umeri.

– Nu câștigi de fiecare dată, mormăi bărbatul. Și de data aceasta, puțin îmi pasă.

Tânăra femeie îl privi uluită. Descoperea o latură a lui Oliver Spencer pe care n-o cunoștea.

– O pacientă dificilă, presupun?

– Are astm, zece kilograme în plus, crize de anghină pectorală din ce în ce mai frecvente și nu urmează tratamentele. Și pentru a încununa totul, continuă să fumeze.

Evident, se gândi Sophie, avea de ce să se înfurie.

– Mai rău, reluă Oliver cu putere, este că nu spune adevărul. Cum să stabilesc niște raporturi de încredere cu cineva care minte cu nerușinare?

Obrajii Sophiei se îmbujorară. Dar Oliver n-o privea. Lăsă cu zgomot paharul în chiuvetă.

– Mirosea a tutun, dar mi-a jurat că n-a mai fumat de o lună! Când am lăsat să se înțeleagă că nu era pe deplin sinceră, s-a

înfuriat. Și-a răsturnat poșeta. Dar nici măcar nu s-a tulburat văzând pachetul de țigări și bricheta căzând pe jos. Mi-a spus că nu era vina sa că nu se simțea mai bine, că starea ei de sănătate este responsabilitatea mea și că, evident, îmi fac prost meseria. Și, înainte s-o pot opri, a ieșit din cabinet pentru a striga în gura mare la recepție că sunt un medic prost!

– Să sperăm că nu va mai veni, spuse Sophie, compătimitoare.

– Va găsi un alt medic. A recurs la zece generaliști în zece ani. Totuși, am crezut că marcasem niște puncte. Luni de zile am susținut-o pentru a urma regimul alimentar și cura de dezintoxicare. Se poate spune că mi-am pierdut timpul! exclamă furios. Mă întreb de ce-mi dau osteneala pentru oameni care nu merită.

Și cu aceste cuvinte, ieși din încăpere.

Încurcată la gândul propriilor minciuni, Sophie îl urmări din ochi și oftă profund. Ambianța plăcută care domnea de obicei la St.David dispăruse de când propria ei viață se dăduse peste cap, ca prin ricoșeu.

Pe la ora treisprezece, Sophie se alătură celorlalți în sala personalului, pentru a face o pauză. Dispoziția lui Oliver nu se îmbunătățise, în ciuda prânzului exotic oferit de Christine Prescott, care era principalul lor furnizor de produse farmaceutice. Cu un aer posomorât, își privea farfuria cu sushi.

– O simplă vizită, îi spuse Christine cu căldură Sophiei, după ce o salută. Este atât de mult de când n-am mai venit să vă văd!

Îi adresă un zâmbet larg lui Oliver, apoi dădu din cap cu

satisfacție văzându-l pe Josh servindu-se din nou.

– Delicios, comentă acesta. Nu lipsește decât o înghițitură de Riesling.

Sophie aruncă o privire suspicioasă farfuriei sale.

– Lucrul acela verde de acolo, este algă, nu-i așa?

– Gustă, îi spuse Josh. Ce bandă de mofturoși care-ți strică orice plăcere! reluă aruncând o privire dezaprobatoare spre Oliver. Christine ne aduce o mâncare originală și voi nu vă atingeți de farfurii!

– Ah, Sophie, era să uit să-ți dau o valijoară cu jucării! interveni delegata oficială, punând numitul obiect pe masă.

Reprezentanții laboratoarelor soseau mereu cu cadouri, flecușteț și noutăți captivante despre ultimele medicamente pe care de-abia le puseseră la punct, în speranța de a deveni unicul furnizor permanent al centrului.

Valijoara conținea o serie de sfere și un purcel gras ca o bilă.

– N-ai decât să pui un vas mic cu nisip pe birou, Sophie, sugeră Oliver fără să zâmbească. Te vei putea juca atunci când vei primi un pacient plictisitor.

Christine râse ușor.

– Au niște idei incredibile, nu-i așa? Am o ladă în mașină. Trebuie să vizitez toate cabinetele medicale din Christchurch și din împrejurimi în trei zile.

Zâmbi scurt, scutură părul blond bogat și prinse delicat un sushi între degetele cu manichiura făcută.

– Este o muncă grea, dar trebuie făcută bine.

Sophie și Tonie schimbară o privire cu subînțeles.

Reprezentantele laboratoarelor erau în general tinere femei energice și hotărâte. Christine Prescott era un strălucit exemplu.

Puțin prea strălucit, chiar, își spuse Sophie, care se simțea neînsemnată comparată cu această tânără femeie sofisticată și plină de siguranță.

Oliver își împinse scaunul și-și luă rămas-bun.

– Bun, este timpul să mă întorc la muncă. Mulțumesc pentru eșantioane, Christine, dar n-am intenția să prescriu un alt betablocant decât cel pe care-l recomand în prezent. Al tău este mai puțin scump, dar, din nefericire, nu este mai bun.

Ieși din încăpere, lăsând-o pe Christine Prescott puțin descumpănită.

– Nu-ți face probleme, îi spuse Josh. De dimineață este prost dispus. N-are nimic de-a face cu tine.

– Poate de vină este sushiul. Data viitoare va trebui să aduc o mâncare mai clasică.

– Asta este, aprobă Tonie. Lui Oliver îi place bucătăria tradițională.

Muie sushiul în sosul Wasabi și gustă.

– Este bun! exclamă ea.

– Atunci, poftă bună, exclamă Christine ridicându-se. Voi mai trece să vă văd în câteva săptămâni.

– Te conduc, spuse Josh ajutând-o să-și îmbrace mantoul.

Christine îi mulțumi lui Josh, cu un zâmbet larg.

– Este un gentleman perfect, nu-i așa? comentă Sophie, când ieșiră.

– Întotdeauna când persoana merită osteneala, răspunse

Tonie, scoțându-și ochelarii pentru a-și freca ochii.

– Ai fost la oftalmolog? o întrebă Sophie.

– Da. Am vorbit iar despre intervenția cu laser. Există acum o tehnică nouă pentru a trata miopia, imaginea obiectului privit se formează înaintea retinei, dat fiind întinderea ochiului și curbura prea accentuată a corneei.

– Așadar, se folosește laserul pentru a aplatiza corneea, nu-i așa?

– Așa este. Dar când corecția de făcut este prea importantă, există riscul unei proaste cicatrizări. Se poate rămâne cu un văl pe ochi.

– Nu este foarte încurajator.

– Cu noua metodă, chirurgul începe prin a decupa o lamelă – care are mai puțin de un milimetru grosime – și a o rula într-o parte. Redă forma normală a corneei. Dată fiind precizia pretinsă, evident totul se face pe calculator. Apoi pune la loc lamela decupată. Așa, sunt mai puține complicații și un procent mai mare de reușită.

– Așadar, te-ai hotărât, spuse Sophie, impresionată de cunoștințele asistentei.

– Mă voi opera vineri la un ochi, confirmă aceasta. Va fi anestezie locală, doar cu niște picături, și-mi voi putea relua munca după patruzeci și opt de ore.

– Este scump?

– Da, dar n-am prea multe ocazii să-mi cheltuiesc banii. Dacă totul se desfășoară bine, în două luni mă voi opera la celălalt ochi. Cine știe? Poate mă voi putea lipsi de ochelari.

– Dacă te pot ajuta, de exemplu să te conduc undeva, nu ezita să mi-o ceri.

– M-am organizat, o asigură Tonie. Dar nu le spune nimic confraților tăi. Josh nu este partizanul acestei intervenții.

– Nu știam.

– Încearcă mereu să mă convingă că ochelarii îmi dau un aer inteligent, când îmi dau mai degrabă aerul unei bibliotecare, competentă și plictisitoare.

– În niciun caz! protestă sincer Sophie. Oricum, tu hotărăști. De fapt, ți-a plăcut acel sushi?

– A fost foarte picant. Poate i-ar fi plăcut lui Janet. Mă voi duce să-i dau timp să poată prânzi.

– Să sperăm că după-amiaza nu ne va aduce alți pacienți nemulțumiți.

– O doresc pentru Oliver. Mă tem să nu fi pus lucrurile la inimă.

Miercurea dimineața era întotdeauna prost dispus. După ce-l evitase toată dimineața, Sophie îl auzi discutând cu Josh, în timp ce mergea de-a lungul culoarului pentru a lua pauza de prânz.

– Are niște picioare superbe! spunea cel din urmă. Ar fi perfectă pentru tine.

Oare de cine vorbeau?

– Presupun că ar trebui să-i prezint scuze, spuse Oliver. N-am fost foarte amabil ieri.

– Într-adevăr. Cu asta ai putea începe.

Îndată ce Sophie intră în încăpere, Oliver își luă rămas-bun.

– Am de dat un telefon, explică el. Pe mai târziu.

– Ce ar putea începe? întrebă Sophie. Nu părea entuziasmat.

– I-am propus s-o seducă pe Christine Prescott, răspunse Josh. Asta îl va împiedica să-i fie dor de tine.

Din fericire, apariția bruscă a lui Tonie o scoase pe Sophie din încurcătură.

– Tocmai a sunat Deborah McQueen.

– Oh, nu! exclamă Josh, alarmat. Era mânioasă?

– I-am explicat că ai o urgență și că o vei suna îndată ce poți. Am adăugat chiar că acest gen de nemulțumiri este inevitabil cu un medic și chiar întâlnirile importante trec după pacienți. I-am sugerat să bea un capucino așteptându-te.

– Mi-ai salvat viața. Mă întorc într-o oră, exclamă Josh ieșind pe ușă. Pe bază de reciprocitate, Tonie!

– Ai zice că este prima dată, auzindu-l, remarcă acesta pe un ton aspru. Dar l-am scutit de zeci de ori de necazuri!

– Cine este această Deborah McQueen? întrebă Sophie când ajunseră la recepție.

– Femeia lunii, răspunse Tonie cu dezinvoltură. Nu va dura. De altfel, dacă este la fel de odioasă cu el cum a fost cu mine la telefon, curând nu vom mai auzi de ea.

– Oare unde le găsește?

– Ele îl găsesc. Și unele se cramponează. Ca fluturii atrași de lumină.

– N-arată rău, recunoscu Sophie.

– Doar nu vrei să spui că?...

– Nu, liniștește-te! Nu este deloc genul meu. De altfel....

Sophie nu încheie, incapabilă să vorbească de logodna sa.

– Oliver pare mai cuminte, remarcă ea.

– Au fost câteva fete în trecere în acești ultimi ani, dar nimic serios. Cred că divorțul l-a potolit.

– Ai cunoscut-o pe soția sa?

– Nu, era deja divorțat când a venit la St.David. După câte știu, n-a fost căsătorit mult timp. Oliver n-a vorbit niciodată despre asta, dar pentru Josh ilustrează perfect drama unei căsătorii nepotrivite. Un risc pe care, firește, Josh nu și-l va asuma niciodată.

Tonie zâmbi, obosită.

– Am niște sandvișuri. Ai timp să mănânci unul înaintea cursului de la spital?

Sophie se întrebase mereu de ce căsnicia lui Oliver fusese un eșec și cum putuse o femeie să fie nefericită cu el.

Își reveni și aruncă o privire la pendula din perete.

– Am o jumătate de oră. Mă duc să-mi iau lucrurile și mă întorc. Mulțumesc, Tonie. Tu ai mâncat?

– Nu încă. De-abia vom avea ocazia să stăm de vorbă. Încă nu știu cum va fi rochia ta de mireasă!

Ajungând la biroul său, Sophie își mușcă buza la gândul că acest prânz cu Tonie va fi o grea încercare.

Când reveni la recepție, o găsi pe asistentă stând de vorbă cu o femeie.

– Doctorul Spencer a fost chemat la o consultație în afară. Și doctorul Cooper nu va fi aici înainte de ora cincisprezece. Vă pot propune o programare pentru mâine, reluă Tonie, răsfoind registrul. Doar dacă Janet, infirmiera noastră, nu poate face ceva

pentru dumneavoastră?

– Nu, răspunse femeia, care părea foarte obosită.

Se îndreptă spre un copilaș care era pe cale să golească cutia cu jucării, înainte de a încheia cu o voce atonă:

– Nu este grav.

Sophie simți imediat că situația nu era inofensivă și propuse:

– Am puțin timp în fața mea, Tonie. Pot s-o primesc pe doamna.

– N-ai mâncat!

– Cu atât mai rău. Voi mânca în mașină.

Tonie clătină din cap și se întoarse spre femeie.

– Vreți să vă vadă medicul nostru stagiar, doctorița Bennett, doamnă King?

– Da, bineînțeles. Mama o consideră formidabilă.

Tonie zâmbi mulțumită și Sophie plecă modestă capul.

– Lăsați-o pe micuță aici, sugeră asistenta. O supraveghez eu.

Bătu pe claviatura calculatorului, notă numărul pacientei și-i găsi rapid dosarul.

– Pe aici, doamnă King, spuse Sophie luând mapa de carton.

Plecă ochii. Felicity King.

– Sunteți fiica doamnei Murdoch? întrebă.

– Da. Mama vă ridică mereu în slăvi.

– Nu atât de mult ca pe dumneavoastră, replică Sophie râzând. Vă rog, adăugă, invitând-o să intre în birou.

Felicity se așeză cu greu pe scaunul care i se oferise.

– Ce nu este în ordine? întrebă Sophie.

– Cred că sunt însărcinată, spuse pacienta cu o voce

posomorâtă.

Evident, această eventualitate nu era binevenită.

– N-am avut ciclu. Nu mi s-a mai întâmplat decât când eram însărcinată.

– Alte semne?

– Nu.

– Ați făcut un test?

– N-am avut curaj.

– Bun, este primul lucru de făcut. Îl putem executa chiar acum, doar cu o probă de urină.

Felicity aprobă din cap. Sophie o privea perplexă. Imaginea pe care și-o făcuse despre fiica doamnei Murdoch, mereu activă și devotată, nu corespundea cu femeia pe care o avea în fața ei.

– Aveți trei copii, nu-i așa? o întrebă cu blândețe. Și faceți foarte mult pentru mama dumneavoastră. Este o muncă. Uneori, trebuie să fie greu, nu?

Felicity King o privi pe Sophie și ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu mai pot, bâigui ea, înainte de a izbucni în suspine.

Sophie îi întinse niște batiste de hârtie și așteptă să se liniștească.

– Vreți să-mi vorbiți despre asta? Poate pot să vă ajut.

Fu o poveste lungă. Ruby fusese o mamă și o bunică formidabilă, care își ajutase foarte mult fiica, ocupându-se de nepoți.

– A continuat chiar și după moartea tatei. Venea să aibă grijă de copii, dar și să calce, să gătească.... Apoi, și-a fracturat glezna împiedicându-se de bicicleta lui Natham. Am avut sentimentul că

a fost vina mea.

– Începând din acel moment, ați început să vă ajutați mama.

– Era cel mai mic lucru pe care-l puteam face. Nu trebuia să dureze. Dar nu și-a mai regăsit niciodată vioiciunea. Treptat, și-a pierdut orice interes pentru copii, a luat în greutate.... Am început să merg la ea o dată pe săptămână pentru a-i face treburile casnice, apoi, când și-a fracturat încheietura mâinii, am început să merg să-i prepar cu regularitate cina.

– Atunci a început să aibă crizele de astm.

– Da, confirmă Felicity, trăgându-și nasul. Și acum, trebuie s-o însoțesc pentru a-și face cumpărăturile. Am încercat să fac mai puțin, să-i pregătesc cina doar de trei ori pe săptămână, dar mi-a luat-o în nume de rău și astmul i s-a înrăutățit. Mă simt ca într-o capcană.

– Încă îi pregătiți toate mesele?

– La un moment dat, i-am adus doar o parte din ceea ce mâncam noi acasă, dar nu i-a plăcut întotdeauna și deseori găseam a doua zi farfuria plină, cu carnea făcută bucăți și legumele strivite, ca și când se jucase cu ele.

Stima pe care o avusese Sophie pentru Ruby Murdoch scăzu considerabil.

– Nu mănâncă orez, din cauza protezei dentare, reluă Felicity. Nu mănâncă salată, nici paste. Nimic din ce este ușor de preparat. Îi trebuie carne și trei legume variate în fiecare zi. Deja îmi bat capul să pregătesc de mâncare pentru Brent și copii, iar acum și pentru mama....

– Ce crede soțul dumneavoastră despre acest surplus de

muncă?

– Nu se mai înțelege cu mama. De fapt, lucrurile nu merg prea bine între noi. I-ar fi plăcut să nu aibă decât un copil, așa că după al treilea, și-a făcut vasectomie. Dar uneori nu dă rezultate, nu-i așa?

– Vom vedea.

Sophie se ridică și luă un flacon din dulapul metalic.

– Apoi, vom vedea ce putem face pentru a vă diminua tensiunea nervoasă. Mama dumneavoastră ar putea beneficia de ajutorul la domiciliu și chiar să i se aducă mese calde. Să știți că nu sunteți obligată să luați totul asupra dumneavoastră.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Și n-am vorbit vreodată unui medic. În definitiv, nu sunt bolnavă.

– Este bine că ați venit, declară Sophie cu fermitate. Nu este întotdeauna ușor să ceri ajutor. Generaliștii sunt aici și pentru acest gen de solicitări. Și dacă nu putem ajuta noi înșine, putem cel puțin să vă orientăm spre persoana potrivită.

Pentru prima dată, Felicity, zâmbi radioasă:

– Mulțumesc. Acum, aproape am impresia că mă voi descurca. Indiferent de rezultatul testului.

***

– Negativ. Nu este însărcinată.

După o lungă după-amiază la spitalul din Christchurch,

Sophie revenise la centrul medical pentru a rezuma în scris consultația cu Felicity King. După ce termină de lucru, pe la ora optsprezece, avu surpriză să-l găsească pe Oliver în sala personalului. Toți ceilalți plecaseră.

Curioasă să vadă dacă dispoziția lui Oliver se ameliorase, Sophie pregătise un ceai, în timp ce-i povestea vizita neașteptată pe care o avusese.

– Este ciudat, nu? reluă tânăra femeie așezându-se la masă în fața ceștii. Credeam că Ruby Murdoch era o mamă bună și descopăr că-și manipulează fiica până ce aceasta este gata să cadă într-o depresie.

Oliver părea gânditor.

– Mă ocup de copii de la nașterea ultimei micuțe. Felicity n-a făcut niciodată nici cea mai mică aluzie la problemă. Poate trebuia tactul unei femei, adăugă el zâmbind. Dar atunci, teama de o sarcină nedorită este cea care a declanșat criza.

Sophie zâmbi la rândul său. Îl regăsise pe Oliver pe care-l cunoștea. Se relaxă și deschise pumnul pe care-l ținuse strâns cu discreție.

– Ce ai? întrebă Oliver văzând-o strâmbându-se.

– Nimic, răspunse Sophie, încurcată.

Plecă ochii asupra mâinii stângi înfășurată într-o bucată de pansament și el îi urmări privirea.

– Ce ți s-a întâmplat?

Din doi pași fu lângă ea și-i prinse încheietura mâinii. Compresa pătată cu sânge căzu pe podea.

– Nu este decât o mică tăietură, explică Sophie. Este vina

mea. La spital, ne-am antrenat pe niște bucăți de porc, care erau cam tari. Mi-a alunecat mâna. N-ar trebui să mi se permită să mânuiesc bisturiul fără supraveghetor.

Oliver examină tăietura care brăzda interiorul cărnos al degetului inelar.

– Vino. O voi îngriji.

Sophie se ridică. N-avea de ales. O ținea încă de încheietura mâinii ca și când îi pusese cătușe și se îndreptă spre ușă.

– Voi folosi suturi adezive, hotărî Oliver.

– Pot s-o fac eu, protestă tânăra femeie în timp ce se îndreptau spre camera de tratamente.

– Cum? o ironiză bărbatul. Ținând un capăt cu dinții?

Sophie capitulă și-l privi în timp ce-i curăța plaga și poziționa suturile cu precizie. Apoi îi înfășură degetul într-un pansament subțire.

– Să stea uscat timp de mai multe zile, îi recomandă.

– Mulțumesc, Oliver.

Sophie vru să coboare de pe masa de tratamente pe care se urcase, dar el era prea aproape. Îi atingea cu coapsa genunchii.

– Păcat că te-ai tăiat tocmai la acest deget. Chiar când inelul tău va fi reparat, nu-l vei putea purta înainte de cincisprezece zile.

– Nu-i nimic.

– Ah, da? Întotdeauna am crezut că logodna este un angajament important. Dar dacă aș fi fost logodit atât de mult timp ca tine, poate m-aș fi blazat și eu.

– Nu sunt blazată, sunt...

– Încrezătoare?

– Presupun.

Tânăra femeie se mișcă pentru a-l face să înțeleagă că voia să se ridice. Oliver nu păru să observe și Sophie se află cu genunchii sprijiniți bine de coapsa sa. Tulburată, ridică ochii spre el și-i întâlni privirea de o intensitate tulburătoare.

– Poate Josh a avut dreptate.

– Referitor la ce?

– Nu poți să fii absolut sigur, atâta timp cât n-ai un punct de comparație.

Fascinată, Sophie se simțea incapabilă să-și întoarcă privirea de la ochii cenușii ai lui Oliver. Devenea periculos. Își drese glasul.

– La cine te gândești?

Oliver avea aerul liniștit al unei feline care-și ținea prada. Se aplecă pentru a atinge buzele tinerei femei. Sophiei îi fu teamă, dar nu-l respinse. Apoi, când își apăsă cu adevărat gura peste a sa, senzația pe care tânăra femeie o simți fu deplina uitare. Sophie savură acel sărut cu toate fibrele trupului său. Curând, închise ochii și întredeschise buzele. În acea clipă, cu o apăsare pe ceafă, Oliver îi înclină capul spre spate, pentru a o săruta și mai pasionat. Sophie se abandonă total, în timp ce Oliver punea stăpânire pe gura sa, pe sufletul său...

Tocmai îi îmbrățișa gâtul când Oliver se îndepărtă.

– Oare Greg te sărută așa?

Sophie îl privi consternată. Oare cum se putea gândi la Greg în timp ce sărutul lor îi dăduse impresia că erau singuri pe lume?

Avusese doar intenția de a o destabiliza? Să se fi înșelat asupra lui, asupra integrității sale?

– Ce cauți? îl întrebă, vizibil șocată.

Oliver păru surprins de această reacție.

– Ascultă, nu este decât un sărut. În definitiv, încă nu ești căsătorită și nu-ți propun să fugi cu mine. N-am făcut decât să-ți ofer un element de comparație, reluă cu un zâmbet ușor. Un mod de a te face să înțelegi că aș fi un candidat mai mult decât entuziasmant. Ce crezi?

Așadar, asta era tot ce avea să-i propună? O scurtă aventură pentru a vedea dacă Greg era la înălțime? O ocazie de a-și oferi un amant înainte de căsătorie. Consecințele pe care le putea avea acest lucru asupra relațiilor lor, nu păreau să-l preocupe. Oare n-avea nicio considerație pentru ea?

Descumpănirea și stupefacția făcură curând loc mâniei.

– Este motivul pentru care n-a durat căsnicia ta? îl întrebă cu răceală. Soția n-a suportat dorința ta de a face comparații, așa este?

Oliver strânse buzele și Sophie știu că nimerise la țintă.

– Soția mea n-a fost niciodată cinstită cu mine, declară Oliver. Mințea pentru nimica toată, cu un talent desăvârșit. N-am înțeles asta decât în ziua în care a plecat cu bărbatul al cărui copil îl purta.

Sophie fu șocată să afle asta. Dar era prea furioasă pentru a se scuza.

– Asta ar fi trebuit să te facă să înțelegi importanța fidelității în cuplu. Totuși, îmi propui....

– Asta m-a făcut mai ales să înțeleg, o întrerupse Oliver, că onestitatea este mai importantă decât orice. Ori, cred că tu nu ești pe deplin cinstită. Față de mine, față de logodnicul tău și mai ales față de tine însăți. Gândește-te la asta, exclamă el cu o voce amenințătoare, îndreptându-se spre ușă.

Capitolul 4

Reflecția lui Oliver puse nervii Sophiei la grea încercare.

Ce aroganță! tună și fulgeră ea. Poate credea că unul din săruturile sale depășeau tot ce cunoscuse vreodată? Ei bine, nu-i va da satisfacția de a ști că avea dreptate! Și dacă încerca să flirteze cu ea, va ști să-l pună la locul lui!

A doua zi, nu avu ocazia s-o facă. Ziua fu extrem de încărcată și doctorul Spencer, foarte profesionist, făcu o datorie de onoare din a păstra distanța. Evită să întâlnească privirea tinerei femei și zâmbetul său de formă, era categoric lipsit de căldură. Sophie avea impresia că este tratată ca o copilă neascultătoare, pedepsită de un părinte dezaprobator. Totuși, nu avea câtuși de puțin nevoie de o altă imagine paternă.

În fond, de ce se arăta atât de dizgrațios față de ea? se întrebă tânăra femeie. Pentru că refuzase să se culce cu el? Poate fusese jignit că refuzase invitația sa de a cerceta mai înainte deliciile

promise de sărutul său. Până la urmă, Oliver Spencer era ca și ceilalți. Bărbații erau toți la fel. Nu-i interesa decât sexul.

Vineri, mânia Sophiei cedă locul unui sentiment confuz de rușine de fiecare dată când se gândea la sărutul lor.

Oare cum îl putuse lăsa s-o sărute? se întreba, furioasă că fusese atât de slabă.

O noapte de insomnie îi aduse un început de răspuns. Total absorbită de studii, legată de un bărbat pe care-l vedea puțin, pur și simplu nu-și dăduse seama de instinctele sale. O schimbare de decor și complicitatea neașteptată pe care o găsise lângă un bărbat tânăr și seducător îi treziseră dorințe a căror existență nici n-o bănuia. Dorințe care o făceau stupidă până la a crede că s-ar fi putut îndrăgosti de un necioplit ca Oliver Spencer!

Se simțea foarte singură, lipsită de reperele obișnuite. În timp ce viitorul îi fusese conturat limpede, brusc, trimisese totul la plimbare. Oare cântărise suficient consecințele? Și dacă era tot vina lui Oliver Spencer că-și dăduse peste cap viața pentru o simplă atracție fizică? încheie Sophie.

Până la urmă, își spuse, era mai bine că el păstra acum distanța, deoarece nu era în dispoziția de a-i suporta glumele.

Posomorâtă, se duse la lucru ca de obicei luni dimineața.

Tonie o întâmpină cu căldură, dar vraful de reviste pe care i le pregătise, o demoraliză până la urmă.

– Există articole despre cel mai bun mod de a serba o căsătorie și despre rochii somptuoase! anunță recepționera cu însuflețire. Îți vor da idei.

– Mulțumesc, Tonie. N-ar fi trebuit.

– Nu face nimic. Am fost blocată acasă tot weekendul și am profitat de asta pentru a face aranjamente... Imaginându-mi nunta ta, nu mă mai gândeam la ochi.

Sophie profită de ocazie pentru a schimba subiectul.

– Totul s-a desfășurat bine?

– Mi-a fost puțin teamă, dar intervenția a fost rapidă și chirurgul părea mulțumit. Nu mă mai doare. Într-o zi sau două, voi putea scoate pansamentul.

Josh reacționă mai violent.

– Tonie! exclamă el din ușă. Ce ți s-a întâmplat?

– Până la urmă, am apelat la o intervenție cu laser care corectează miopia. La început, la un ochi. Am decis că trebuia să acționez acum, când sunt încă destul de tânără pentru a mă dispensa de ochelari.

– De ce nu mi-ai vorbit mai întâi mie? Ai fost informată corect asupra riscurilor? Cine te-a operat? Vederea este ceva prea prețios pentru a acționa cu ușurință, să știi.

– Iau decizii singură, răspunse tăios Tonie. Este viața mea și am intenția să profit de ea. Ca tine.

Josh se resemnă, râzând. Salută milităreşte.

– Am înțeles, căpitane!

– Haideți, la muncă, spuse Tonie fără să zâmbească.

Sophie se refugie în cabinetul său. Lăsă cu silă să cadă teancul de reviste într-un colț. Să privească rochii albe sau să afle cum să se machieze pentru ziua cea mare, era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Și peste toate, prima sa pacientă era Ruby Murdoch. Sophie

puse dosarul pe birou și privi pe fereastră, cu ochii în gol. Încă ploua. În tot weekendul, nu fusese nicio rază de soare, iar asta contribuise cu siguranță la moralul său foarte scăzut.

De fapt, rămăsese în casă, deprimată. Situată la mai puțin de doi kilometri de St.David, aceasta era veche și de un confort limitat. Vederea spre râul Heathcote o sedusese pe Sophie vara trecută, când semnase contractul de închiriere. Acum, trebuia să suporte un interior rece și umed, cu atât mai mult cu cât uitase să comande lemne. Dar ploaia nu era cu adevărat problema, nici casa. Se simțea îngrozitor de singură.

"Ar fi bine, își spuse, dacă aș putea să vorbesc despre toate astea cu cineva, despre acest sentiment de gol pe care-l simt de când am rupt logodna".

Numai Greg ar putea s-o înțeleagă. Dar încercase să-l găsească tot weekendul, fără rezultat. Îl sunase sâmbătă la ora douăzeci, apoi la ora douăzeci și două și în cele din urmă, pe la ora douăzeci și trei și treizeci. Gândindu-se că era fără îndoială de gardă, reluase apelurile duminică, fără succes.

Voia doar s-o liniștească, să-i spună că prietenia lor era intactă. Dar părea că Greg își luase măsuri pentru a-și alunga propria singurătate și tristețe...

Cu atât mai bine pentru el, își spuse Sophie pentru a-și domoli amărăciunea că telefoanele sale rămăseseră fără răspuns.

După ce își îmbrăcă halatul, își scoase carnetul de rețete și ridică ochii spre pendulă. Va fi curând ora nouă. I-ar face bine o cafea înainte de a-și începe ziua.

Îl găsi pe Josh plantat în fața frigiderului.

– Salut, Sophie. Știi, din întâmplare, ce conține acest borcan?

– Cadoul domnului Collins. Pentru mai multe precizări, trebuie să-l întrebi pe Oliver.

Sophie îndrăzni o privire.

– Ptiu!

– Până la urmă, poate acest domn are cu adevărat o problemă.

– Nu-mi doresc să aflu, murmură Sophie. Un weekend plăcut?

– Excelent, răspunse Josh închizând ușa frigiderului. Și tu?

– Liniștit.

– Probabil îți lipsește Greg.

Mâna Sophiei tremură ușor și câteva picături de cafea căzură pe chiuvetă. În fața compasiunii neașteptate a lui Josh, tânăra femeie simți dorința să se destăinuiască. Își schimbă aproape imediat părerea. Josh era prieten cu asociatul său. În plus, stilul său de viață tindea să arate că în afară de satisfacția pe care i-o oferea exercitarea meseriei, nu căuta nimic altceva decât plăcerea pe care o găsea în compania femeilor. Fusese indignat de lipsa de experiență a Sophiei și ar fi aprobat cu siguranță sărutul furat de Oliver. În fond, cei doi se înțelegeau bine, pentru că se asemănau.

În timp ce se străduia să zâmbească pentru a-i mulțumi lui Josh pentru solicitudine, li se alătură Oliver.

– Sophie a noastră n-are moralul bun în această dimineață, îl informă Josh.

– Ah, da?

Oliver părea sincer preocupat. Nu voise s-o destabilizeze pe tânăra femeie sărutând-o și-și regreta gestul, chiar dacă îl contraria încă să și-o imagineze în compania "minunatului" logodnic.

Sophie simți privirea intensă a lui Oliver concentrându-se asupra ei și-și privi linguriță cu cea mai mare atenție.

– Îi lipsește Greg, explică Josh.

– Adevărat, Sophie?

Ce să răspundă, dacă nu adevărul? Că efectiv îi lipsea. Ca prieten.

– Da, murmură tânăra femeie, ridicând ochii.

Își luă ceașca și se ridică.

– Vă las. Este timpul să mă duc la muncă.

Da, Greg și siguranța raporturilor lor familiale îi lipseau teribil, recunoscu ajungând la birou.

Prima pacientă, Ruby Murdoch, părea foarte mulțumită de ea.

– Am umplut carnetul și mi-am luat medicamentul în fiecare dimineață, o anunță ea. Felicity verifică de fiecare dată când vine să mă vadă.

– Ați recurs deseori la Ventoline?

– Numai de trei sau de patru ori. Mă simt mai bine.

– Totuși, n-ați notat asta în carnetul de supraveghere.

– Ah, da? Îmi pare rău, probabil am uitat.

– Cu toate acestea, ați făcut progrese în urmărirea bolii, spuse Sophie, încurajator. Vom face împreună un tratament nou, la care veți recurge în anumite cazuri. Vă voi explica.

Ruby nu răspunse. Avea privirea ațintită asupra ceștii de cafea

pe care Sophie o pusese pe birou și-și trecu limba peste buze.

– Nu înțeleg. Am băut patru cești de ceai în dimineața asta și mi-e încă sete.

– Adevărat? Beți întotdeauna atât de mult?

– De un timp, chiar și seara. Devine stânjenitor, deoarece trebuie să mă trezesc noaptea.

Sophie se gândi imediat la diabet.

– Aș vrea să vă măsor cantitatea de zahăr în sânge, îi spuse, luând ce-i trebuia din dulap. Vă voi înțepa doar în deget cu un ac.

Câteva minute mai târziu, după ce depusese o picătură de sânge pe o bandeletă colorimetrică, Sophie putu citi rezultatul testului. Din nefericire, ipoteza sa se confirmă.

– Este foarte mult, doamnă Murdoch. Vă voi examina și vom vorbi despre regim. Pentru început, urcați pe cântar.

– Dumnezeule! oftă pacienta. Sper că nu-mi veți spune că nu trebuie să mănânc decât salată.

O jumătate de oră mai târziu, Sophie aborda capitolul activității fizice indispensabil la acest gen de boli.

– Mersul pe jos, recomandă tânăra femeie, cel puțin douăzeci de minute pe zi. Și să faceți singură puțină curățenie în casă. Să dați cu aspiratorul, de exemplu... Fiica dumneavoastră se ocupă de asta, nu-i așa?

– Da. Tocmai asta făcea. O voi suna să vină să mă ia. Știți, reluă ea, am încheietura mâinii încă fragilă. Nu pot să dau cu aspiratorul.

Sophie notă că trebuia s-o trimită la chineziterapeut. Îi va

vorbi despre asta mai târziu. Era mai important să stăpânească mai întâi diabetul. Se duse să-l vadă pe Oliver între două consultații. Cazul lui Ruby Murdoch era prea interesant pentru a se ocupa singură de el. El o ascultă cu atenție, dar Sophie nu se putu împiedica să constate că n-o privea deloc cu adevărat.

– Am cerut o dozare a glicemiei pe nemâncate, a lipidelor, hemoglobinei și analiza urinei, recită Sophie. Îi va cere fiicei sale s-o ducă mâine la laborator.

– Tensiunea cum este?

– La limită: 14/9.

– Astmul?

– Face progrese. Își controlează mai bine boala.

– Și greutatea?

– Aproape o sută de kilograme. Ar fi trebuit....

– Nu încă. Să așteptăm mai întâi rezultatele laboratorului. Le vom studia împreună și voi asista la viitoarea consultație. Devine un caz complex de tratat.

– Este un antrenament bun, răspunse Sophie zâmbind.

Era ușurată să constate că putea să lucreze cu Oliver în ciuda sentimentelor ambigue pe care le avea pentru el.

– Dar am petrecut foarte mult timp cu această singură pacientă.

– Din acest motiv nu ți-am dat prea mulți, o liniști Oliver. Pentru a-ți putea acorda tot timpul necesar, în caz de nevoie. Era important să depistezi acest diabet și, din fericire, te-ai gândit la asta.

Înseninată, tânăra femeie își ducea ceașca de cafea goală în

sala personalului. Aici le găsi pe Janet și pe Tonie, așezate pe canapea.

– Bună, Janet. Ai petrecut un weekend plăcut?

– Să nu-mi vorbești despre asta. Dezastruos! Tocmai îi spuneam lui Tonie.

– Ce s-a întâmplat?

– Dennis, răspunse asistenta pe un ton morocănos.

Dennis era un agent imobiliar pe care Janet îl cunoscuse câteva săptămâni mai înainte. Până atunci, totul fusese bine. Bărbat destul de frumos, avea o oarecare ușurință financiară și părea foarte atras de Janet.

– Trebuie să înțeleg că cina cu copiii s-a desfășurat prost?

– Rory a intervenit cu brutalitate, pufni Tonie și l-a tratat pe Dennis pur și simplu ca pe un cretin!

Sophie roti ochii, speriată.

– Dar în legătură cu ce?

– Imaginează-ți că băieții construiseră o capcană pentru opusumi în grădină. Au săpat o groapă mare lângă magazie și au acoperit-o cu frunze și crengi.

– Ei și? întrebă Sophie care presimțea ce era mai rău.

– Ei bine, când Dennis a propus cu amabilitate să meargă să aducă lemne pentru a face foc în șemineu, în timp ce eu terminam de preparat cina, a căzut în capcană, cu fața în noroi. Adam și Rory au asistat la scenă de la fereastra primului etaj. Dennis era furios că și-au bătut joc de el și când le-am pretins să-și ceară scuze, Rory a spus că nu era vina sa că ieșeam cu un cretin. Dennis a spus că se va întoarce acasă pentru a se schimba,

dar nu s-a mai întors.

Sophie nu se putu împiedica să nu râdă.

– N-are stofă de tată, remarcă ea.

– Probabil că nu, spuse Janet oftând. Mă întreb de ce mă încăpățânez.

– Pentru că acești copii au nevoie de un tată, declară Tonie. O spui de ani de zile.

– Da, dar eu n-am nevoie de un bărbat. Cei mai buni dintre ei sunt toți monopolizați.

– Desigur, aprobă Tonie. Măcar una dintre noi are noroc, adăugă zâmbindu-i Sophiei.

– Dacă ți-ai înscrie copiii într-un club? sugeră aceasta, pentru a schimba subiectul. La cercetași, de exemplu, unde ar putea găsi un înlocuitor de tată.

– Le-ar plăcea asta, recunoscu Janet. M-am informat, dar uniformele de tineri cercetași sunt foarte scumpe. L-am văzut chiar pe instructor...

– Este celibatar? întrebă Tonie.

– Presupun, răspunse Janet ridicând ochii la cer. Pare că-i place să tricoteze.

Tonie izbucni în râs și se ridică.

– Bun, urmarea în episodul viitor! Acum, la muncă.

***

Rezultatele de la laborator ajunseră joi. În ultimele zile, un armistițiu tacit se stabilise între Sophie și Oliver. Acesta nu mai flirta nici măcar o dată cu ea, iar tânăra femeie se simțea mai relaxată în compania sa.

– Ați făcut diabet, doamnă Murdoch, concluzionă tânăra femeie după ce-i explicase rezultatele. Aveți de asemenea și cantitatea de colesterol prea crescută.

De data aceasta, Felicity își însoțea mama.

– Presupun, spuse aceasta din urmă cu teamă, că îmi veți da și alte pilule.

– Nu imediat.

Sophie aruncă o privire în direcția lui Oliver. Cu un semn din cap, acesta o încurajă să continue.

– Este posibil să se îmbunătățească starea dumneavoastră, modificându-se obiceiurile de viață, reluă tânăra femeie. Dacă vrem să scădem colesterolul și să vă ajutăm să pierdeți din greutate, trebuie schimbat regimul alimentar și sporită activitatea fizică.

– Am mers pe jos cum mi-ați recomandat, protestă Ruby. În fiecare zi începând de luni.

– Este un început bun, aprobă Oliver. Trebuie să continuați.

– Mă gândesc de asemenea la toate acele mâncăruri bune pe care vi le prepară Felicity, reluă Sophie, privind-o pe tânăra femeie. Ați citit broșura despre alimentele bogate în grăsimi?

– Eu am citit-o, răspunse Felicity. Și i-am spus mamei că nu-i voi mai face carne în sos, nici prăjituri.

Cum Ruby aruncă o privire de victimă fiicei sale, Sophie

interveni:

– Sunt tăvițe cu mâncăruri bune, cu puține calorii, care se pot procura de la supermarket. Mi se întâmplă și mie să cumpăr. Este suficient să fie încălzite în cuptorul cu microunde. Este un lucru bun și practic.

– Dar Felicity adoră să-mi gătească, o asigură Ruby. Nu-i așa, draga mea?

– Ei bine, hm...

Felicity îi aruncă o privire rugătoare Sophiei. Oliver alese acest moment pentru a-și lua rămas-bun.

– Te las, doctore Bennett. Pe mai târziu.

Îndată ce consultația se termină, Sophie se repezi în cabinetul lui Oliver.

– De ce m-ai lăsat baltă în momentul crucial? A trebuit să fac pe mediatorul între mamă și fiică.

– Bun antrenament, răspunse Oliver, cu un zâmbet larg. Cum a mers?

– Suntem pe calea cea bună, cred. Ruby pare să fi înțeles că-i cere prea mult fiicei sale. A hotărât să meargă pe jos la supermarket la fiecare două zile și din când în când să-și facă ea însăși de mâncare. Nu părea încântată, dar cu atât mai rău.

– Fiica părea mulțumită?

– Nu. Mama este foarte pricepută în a învinovăți. Va trebui să-și echilibreze amândouă raporturile.

– Când trebuie s-o revezi pe mamă?

– Săptămâna viitoare. Deocamdată, Janet o va ajuta să-și supravegheze greutatea și-i va oferi încurajări.

– Bine. Uneori trebuie făcute eforturi colosale pentru a schimba, adăugă Oliver pe un ton enigmatic, în timp ce privirea i se aținti asupra mâinii stângi a Sophiei.

Imediat, aceasta strânse buzele, exasperată la ideea că, la fel ca Ruby Murdoch, el se încăpățâna să trezească în oameni sentimentul de vinovăție.

– Ce-ți face degetul?

– Bine, răspunse Sophie, mișcându-l. Mă gândeam să scot suturile astăzi.

– O voi face eu.

– N-are rost! exclamă tânăra femeie, alarmată la perspectiva că o va atinge.

– Aș vrea să verific cicatrizarea. Vino, să mergem în camera de tratamente, exclamă Oliver, deschizând ușa.

– Am de citit despre diabetul de tip II. Tocmai mă pregăteam s-o fac.

– Poate să aștepte. Toată săptămâna ai fost ocupată cu cursurile, cufundată în cărți. S-ar fi crezut că ne eviți.

La asta, Sophie nu găsi nimic de spus, pentru că în ce-l privea, era adevărat.

– Să vedem....

Îi luă mâna pentru a-i scoate bandajul și a examina tăietura.

– Foarte frumos, declară el.

ISpori presiunea mâinii, ridicând ochii spre tânăra femeie.

– Ca tine, adăugă ca un murmur.

Sophie rămase mută. Așadar, armistițiul se terminase. Oliver pornea iar războiul. Era ocazia visată să-l pună la locul său și

să-i spună ce credea despre comportamentul lui. Întredeschise buzele, dar din gură nu-i ieși niciun cuvânt.

Distanța dintre Oliver și ea se reducea primejdios. Era pe punctul de a o săruta, iar ea și-o dorea nespus.

– Oh, îmi pare rău. Vă deranjez?

Sophie zări vag părul ondulat al Janetei în spatele umărului lui Oliver. Acesta se îndepărtă și întoarse capul în direcția infirmierei.

– Deloc. Tocmai scoteam suturile adezive de pe degetul Sophiei. Ai putea să-mi aduci un pansament?

– Am exact ce trebuie, răspunse Janet, dându-i un pansament adeziv ornat cu Mickey. Nu știam că ești tu însăți cobai la acest curs de chirurgie mică.

– În principiu, nu, răspunse Sophie. Dar unii se lasă duși de entuziasm.

Aluzia la sărutul pe care se pregăteau să-l schimbe nu-i scăpă lui Oliver, care o salută cu o mimică.

– Entuziasmul este o virtute, spuse cu seriozitate.

– Sunt de acord, aprobă Sophie. Cu condiția să nu rănească pe nimeni.

Oliver nu replică și-i puse pansamentul.

– Gata. Dar va trebui să mai aștepți pentru a-ți pune inelul.

– Ai avut noroc că nu l-ai purtat când te-ai tăiat, remarcă Janet. Ar fi trebuit să-l scoți și te-ar fi durut.

– Poate că oricum o durea, mormăi Oliver. Vreau să spun, se corectă, văzând privirea ucigătoare a Sophiei, că după cinci ani, inelul s-ar fi putut încarna.

– Ești la fel de îngrozitor ca Josh, îl certă Janet. Amândoi sunteți alergici la relațiile pe termen lung. Nu-i așa de rău să te angajezi.

– Desigur, aprobă Oliver. Cu condiția ca asta să ducă undeva. Joci șah, Janet?

– Nu.

– Ar trebui să încerci, într-o zi. Vei vedea că poate să-ți facă la fel de multă plăcere să pierzi cât să și câștigi. Cel mai rău, este să ai pat, adică un rege care nu este învins, dar pe care nu-l poți mișca.

– M-aș căsători cu plăcere cu un rege, glumi Janet. Indiferent care.

– Nu, obiectă Sophie, pe un ton ferm. Nu te vei căsători cu oricine. Din acest motiv ești încă celibatară, pentru că aștepți să întâlnești sufletul pereche. La fel ca mine.

Janet o privi, stupefiată.

– Dar tu nu l-ai așteptat niciodată, pentru că l-ai cunoscut pe Greg în liceu.

Sophie își mușcă buza.

– Poate nu sunt în măsură să dau sfaturi. Dar nu-l mai asculta pe Oliver. Nu se pune problema să pierzi sau să câștigi. Să trăiești în doi nu este un joc.

Ori, pentru Oliver așa era, se stăpâni să adauge. Nu-i păsa dacă pierdea sau câștiga. Dorea să joace, atâta tot, și în împrejurarea de față, cu ea, să pună bețe în roate logodnicului existent. Dar ea nu dorea să-i dea deloc această satisfacție!

Capitolul 5

În fond, tânăra femeie se simțea stânjenită la ideea că nu găsise încă ocazia să anunțe ruptura logodnei sale. Deoarece să mintă, era împotriva celor mai sfinte principii ale sale. Nu era de acceptat să înșeli oamenii, nici chiar pentru a te proteja. Trebuia să-i pună capăt.

În timpul pauzei de prânz, hotărî așadar să treacă la mărturisiri.

– Priviți! exclamă Janet răsfoind o revistă. Milford Sound.... Nu este cel mai frumos loc de pe pământ?

– Trebuie să mergi zile întregi pentru a ajunge acolo, o informă Tonie. Vei fi prea obosită pentru a-l putea aprecia cu adevărat.

– Îți trebuie puțin antrenament și un echipament bun, făcu remarca Sophie. Eu ador plimbările lungi.

– Pun pariu că și lui Graham îi place asta, spuse tăios Oliver.

Probabil este în stare să ridice un cort cu mâna și să facă un foc frecând două lemne.

– Se numește Greg, îl corectă Sophie cu lehamite. Da, îi plac plimbările lungi. Dar în ultimii ani n-am avut ocazia să plecăm în excursii. De fapt, suntem tot mai puțin împreună.

– Este trist, o compătimi Tonie.

– Deloc, interveni Josh râzând. Este cel mai bun mijloc pentru ca un cuplu să dureze. Să nu se vadă.

– Veți petrece mai mult timp împreună când veți fi căsătoriți, spuse Tonie pe un ton împăciuitor, fără să țină cont de glumă. Veți putea pleca în plimbări în timpul călătoriei de nuntă.

– Nu va fi nicio călătorie de nuntă, declară Sophie, care profită imediat de mâna de ajutor întinsă.

– De ce? întrebă Oliver. Greg este prea ocupat? În ce ne privește, îți poți lua câteva zile fără probleme.

Sophie își ațintì privirea asupra mesei.

– Nu este doar asta.

Se lăsă tăcerea.

– Te-ai certat cu Greg? întrebă Janet.

– Nu chiar.

Tonie înțelese prima.

– Să nu-mi spui că ați rupt logodna! exclamă, îngrozită. Sunteți împreună de ani de zile! Vă iubiți!

– Există mai multe feluri de iubiri. Sentimentele pe care Greg și cu mine le simțim unul pentru celălalt, nu sunt suficiente pentru a ne căsători.

– Toate astea sunt prostii, spuse Oliver încruntându-se. Ți-e

teamă pentru că tocmai ai stabilit în sfârșit data nunții.

– N-am stabilit data. Am spus-o la întâmplare.

În jurul mesei era o liniște profundă și fiecare digera vestea. Sophie aruncă o privire în jur. Janet și Josh păreau uluiți. Tonie era stupefiată și, împotriva oricărei așteptări, Oliver părea dezamăgit.

– Probabil ai un motiv întemeiat, spuse el în cele din urmă. Pentru că-ți doreai mult să te căsătorești, nu?

– Dacă voiam într-adevăr, aș fi fost căsătorită de mult. Poate că Josh are dreptate. N-am experiență.

– N-am niciodată dreptate în acest domeniu, exclamă Josh cu ușurință. Nu trebuie să ascultați tot ce vă povestesc.

– În niciun caz, întări Tonie. Îi cunoașteți reputația.

– Nu se poate, reluă Janet. După ce ați fost atâta timp împreună!....

Oliver clătină din cap.

– Când te angajezi față de cineva, nu-ți schimbi părerea de azi pe mâine.

Sophie îl privi pe Oliver. Ce încerca? S-o trimită înapoi la Greg? Avusese dreptate că creadă că-l atâța doar pentru că era femeia altuia?

– Încearcă să te împaci cu el, pledă Tonie. Poate nu este prea târziu.

– Tonie are dreptate, aprobă Oliver ridicându-se. Niciodată nu este prea târziu.

Își privi ceasul.

– Ross Selkirk are programare pentru a-și scoate un neg. Mai

dorești să faci tu intervenția, Sophie?

– Bineînțeles, răspunse tânăra femeie sărind în picioare. Cu condiția să-mi supervizezi munca. Pentru mine, va fi o premieră.

– De acord, răspunse Oliver. În definitiv, pentru asta sunt aici, adăugă după o tăcere.

Oare ce sperase ea? se întrebă Sophie cu o resemnare ironică, urmându-l până la camera de tratamente. Acum că era liberă, se retrăgea cu prudență în rolul său oficial. Încerca chiar s-o convingă să se întoarcă la Greg. Ea denaturase regulile jocului și el nu mai voia să joace. Foarte bine. Dacă putuse trece atât de ușor peste atracția fizică pe care o avea pentru ea, va fi și ea în stare.

Complet absorbită de intervenția sa de chirurgie mică, Sophie consideră chiar că era ușor. De-abia simțea presiunea gambei lui Oliver care, în picioare lângă ea, îi observa cele mai mici gesturi.

– Perfect. Iată o incizie bună. Acum ia pensa pentru a prinde negul și trece bisturiul pe alături, lăsând o margine.

Cu vârful limbii între buze, Sophie înălță capul. Ross Selkirk, pacientul, era comisionarul lor obișnuit. Când Oliver îl anunțase că Sophie va practica intervenția pentru prima dată, nu făcuse nicio obiecție.

– Iată, spuse în sfârșit tânăra femeie punând negul la o parte, pentru analiză.

Oliver puse imediat o compresă peste incizie. Brațele li se atinseră, dar niciunul nu păru să remarce.

– Aproape nu mai sângerează, observă Sophie, mulțumită.

Luă acul curb cu fir steril, pregătit de Oliver. Cu pensa în

mâna stângă, înțepă cu acul într-o parte a plăgii, apoi în cealaltă.

– Perfect, aprobă Oliver. Care trebuie să fie lărgimea fiecărui punct?

– De la una la de două ori grosimea epidermei, răspunse reflex Sophie.

Cu precauție, trecu peste fir cu penseta înainte de a face nod. Cele două margini ale plăgii se alăturară corect. Oliver tăie deasupra nodului.

– Câte puncte de sutură vei face? o întrebă.

– Trei, nu mai mult, răspunse Sophie. Cum te simți? își întrebă pacientul. Îmi pare rău, sunt puțin mai înceată decât doctorul Spencer.

– Este normal, răspunse Ross. Nu te grăbi.

Sophie făcu al doilea punct la celălalt capăt al inciziei.

– Se lucrează întotdeauna plecând din exterior, mormăi tânăra femei. Mijlocul se lasă la sfârșit.

Al treilea punct fu executat cu îndemânare și siguranță.

– Taie. Mulțumesc, îi spuse lui Oliver.

Termină curățind plaga închisă cu betadină, înainte de a o pansa.

– Vei veni să ți se scoată firele în zece zile. Îți vom telefona imediat ce vom avea rezultatele analizei. Fără îndoială este benign, dar este mai bine să fii prudent, mai ales dacă ai avut mâncărimi.

– Mulțumesc, doctore, spuse Ross ridicându-se. Pe tine te voi cere data viitoare.

Oliver luă un aer resemnat.

– Simt că voi avea concurență.

– Sunt sigur că nu ți-ar displăcea s-o ai pe doctorița Bennett în cabinet, spuse Ross, care nu ascundea că o găsea foarte frumoasă pe tânăra femeie. Mie nu mi-ar displăcea.

– Suntem încântați s-o avem printre noi, răspunse Oliver cu bunăvoință. Din nefericire, nu este decât temporar. Are pe cineva care o așteaptă la Auckland.

– Fericit bărbat! exclamă Ross înainte de a-și lua rămas-bun.

Agasată, Sophie se aștepta la o replică a lui Oliver, dar el se mulțumi să ridice sprâncenele.

– Ce ai prevăzut pentru această după-amiază? o întrebă după plecarea pacientului.

– Am niște cursuri de citit și puțin mai târziu, o întâlnire cu Pagan Ellis.

Tânăra femeie, care tocmai făcea puțină ordine în cabinet, se întoarse spre el.

– Mi-ar plăcea să asiști la consultație, deoarece va fi greu s-o conving să nască în condiții rezonabile.

– Enumeră-i cu atenție toate riscurile pe care și le asumă, o sfătui Oliver. Fii exactă și nu ezita să fii dură. Întreab-o dacă dorește într-adevăr să aibă probleme majore și un copil mort la naștere, la distanță de kilometri. Pariez că, ieșind de aici, va face o programare la spital, vei vedea.

– Nu sunt atât de sigură. Dar te pot chema dacă dau greș, nu-i așa?

– Firește. Sunt întotdeauna aici când ai nevoie de mine. O știi bine.

Sophie, care adunase instrumentele în cutia destinată sterilizării, îi aruncă o privire lui Oliver, de teamă să nu fi dat un subînțeles comentariului.

– Mulțumesc, îi răspunse, constatând că nu-i oferea decât susținere profesională.

În programul său la St.David, Sophie dispunea de câteva ore pe săptămână pentru a studia. Dar în acea după-amiază, îi fu greu să se concentreze asupra cursurilor.

Contrar așteptărilor, destăinuirea sa nu aranjase lucrurile. Avea impresia că, dintr-o dată, Oliver nu se mai interesa deloc de ea în calitate de femeie. Chiar dacă fusese pe punctul s-o sărute a doua oară în acea dimineață.

La acest gând, inima Sophiei bătu mai repede. I-ar fi răspuns cu plăcere la sărut. Și din plin. Totuși, nu era atât de naivă încât să nu cunoască puterea dorinței. Deoarece ce simțea pentru Oliver, nu era decât asta, fără îndoială.

În ce-l privea pe Oliver, după toate aparențele, acesta putea să devină indiferent când dorea. Pentru el, era doar un joc lipsit de însemnătate. Și tânăra femeie nu dorea să participe la un asemenea lucru. De altfel, în ciuda atracției pe care o simțea pentru el, Sophie continua să se stăpânească. Deoarece știa: dacă s-ar fi jucat cu focul, s-ar fi putut arde serios.

Oricum, obiectă ea, n-o interesa Oliver. Oare nu-i sugerase el să revină asupra hotărârii sale și să-l ia de soț pe Greg? De altfel, poate nu greșise. Ar fi însăși înțelepciunea.

La acest gând, se hotărî să-i telefoneze lui Greg. Dacă el era de acord, își va da demisia de aici și va merge la Auckland pentru

a lua un post la spital sau într-un centru de medicină generală. Va tăia în carne vie și-l va uita repede pe Oliver Spencer.

Telefonul din biroul Sophiei neavând legătură la rețeaua națională, se duse la recepție. Din fericire, acolo nu era nimeni. Tonie era plecată la bancă și la poștă, cum făcea în fiecare zi; Janet era ocupată cu o pacientă. Tânăra femeie profită pentru a forma numărul de la spital.

– L-ați putea chema pe doctorul Greg Hayes, vă rog? Numărul său de bip este 374.

– Sophie! exclamă Greg stupefiat, câteva clipe mai târziu. Ceva nu este în ordine?

– Nu, doream să-ți vorbesc, atâta tot, răspunse ea zâmbind. Mă.... gândeam la tine.

– Ai noroc că m-ai putut găsi. Mă duceam să asist la o conferință. Suntem depășiți aici, pe moment.

– Îmi pare rău. Știu că ești foarte ocupat. Am încercat să te sun acasă, dar nu ești niciodată acolo.

– Nu, răspunse Greg, încurcat. Ies foarte mult. Ai primit trandafirii? reluă după o tăcere.

– Da, mulțumesc. Pentru asta te-am sunat. Mă întrebam dacă....

Sophie ar fi vrut să-i spună că-și schimbase părerea, dar fu incapabilă să continue.

– Nu te îngrijora pentru mine, reluă Greg, înșelându-se asupra ezitării sale. De fapt, aveai dreptate, să știi. M-am gândit bine. Între noi lipsea ceva și....

– Și? repetă Sophie, care regreta brusc că-l sunase.

– Hm.... Nu știu cum să-ți spun, dar....

– Ai întâlnit pe altcineva? sugeră Sophie. Ei bine, n-ai pierdut timpul! adăugă pe un ton fals indiferent.

– Este cineva cu care lucrez de mult. Nu i-am acordat o atenție specială, dar despărțirea noastră mi-a deschis orizonturi noi. De fapt, nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-ai fi hotărât.... Vreau să spun.... nu te-am înșelat cu ea înainte....

Sophie o auzi atunci pe Janet revenind în birou și agitându-se în spatele ei. Își lipi receptorul de ureche și coborî vocea.

– Desigur, înțeleg.

– Vom rămâne prieteni mereu, spuse Greg cu amabilitate. Te iubesc, Sophie. O știi, nu-i așa?

– Da, răspunse tânăra femeie, luptând împotriva lacrimilor. Și eu te iubesc, Greg.

Închise încet. Situația era lămurită. Își tăiase craca de sub picioare. În mod curios, se simțea ușurată. Ar fi fost o mare greșeală să dea înapoi. Greg îi va rămâne prieten, desigur, dar ca bărbat, până la urmă nu era diferit de ceilalți. Fusese suficient ca ea să se îndepărteze un timp, pentru ca să-i găsească imediat înlocuitoare.

Cu ochii ațintiți asupra telefonului, strânse buzele pentru a suporta mai bine amorul-propriu rănit. Oliver voia să se împace cu Greg, dar Greg n-o mai voia.

Încă sub șoc, se întoarse și se află.... în fața lui Oliver.

Avea un dosar în mână. Așadar, el intrase exact înainte ca Greg să-i spună că o iubea.... și ca ea să-i răspundă ca un ecou.

Nu era de mirare că avea acea privire întunecată și intensă, își

spuse întorcându-se în birou. Dar n-avea importanță ce credea el. Se săturase să se preocupe de bărbați.

***

– Bună ziua, Pagan!

Sarcina tinerei femei era ascunsă sub o rochie lungă imprimată cu flori roșii. Își ridicase părul des și negru deasupra capului, descoperind inelele mari care-i împodobeau urechile.

– În sfârșit, am ales locul exact în care-mi voi aduce copilul pe lume, o anunță ea, fără preambul.

– Ah, da? întrebă Sophie, distrată. Scoate-ți te rog șalul, pentru a putea să-ți iau tensiunea.

Într-un clinchet de brățări, Pagan se supuse, fără să dea nici cea mai mică atenție la ce făcea medicul său.

– Delphin Point, spuse ea visătoare. Perfect, nu?

– Nu știu unde este, mărturisi Sophie lăsând să se dezumfle brasarda tensiometrului.

– Aproape de insula Banks, în fața portului Akaroa.

Fără să spună o vorbă, Sophie se duse să se așeze la birou, notă cifrele și observațiile în dosar și lăsă stiloul înainte de a-i arunca o privire circumspectă pacientei.

– Este la cel puțin două ore de drum de Christchurch, constată pe un ton neutru.

– Fără să punem la socoteală drumul cu vaporul, reluă Pagan

zâmbind. În mod normal, se poate ajunge pe plajă cu un 4x4, dar n-am decât o bicicletă. Eu nu conduc.

– Nici eu, spuse Sophie cu fermitate. Și n-am intenția să mă deplasez atât de departe.

Pagan nu păru impresionată.

– Nașa mea, Wendy, are un 4x4. Te va conduce ea. A entuziasmat-o planul și intenționează să treacă pe la televiziunea locală pentru a reda povestea unei nașteri puțin obișnuite.

– Povestea va ajunge poate la televiziune, spuse Sophie, dar nu neapărat din motivele pe care le crezi. S-ar putea termina foarte prost, prin moartea mamei sau a copilului, din cauza unor complicații ce nu pot fi prevăzute. Îmi imaginez apoi ancheta pentru a defini responsabilitățile fiecăruia, scandalul.... Cu siguranță, presa va avea un subiect gras.

– Nu te îngrijora, spuse Pagan. Totul se va desfășura bine. Mi-am dat în cărți și ghicitoarea mea m-a asigurat că nu va fi nicio problemă. Să știi că vin de departe s-o consulte. Știe ce spune.

– Și eu știu ce spun și nu sunt deloc de acord cu această aventură. Există complicații care nu se pot trata corect în afara mediului spitalicesc.

Îi enumeră câteva. Dar chiar ipoteza unei hemoragii puternice, ducând la șoc hemoragic și la moarte nu păru s-o impresioneze pe pacientă. Pagan așteptă să termine și zâmbi:

– Am luat cu mine rețeta pe care mi-ai dat-o, când m-am dus să-mi văd ghicitoarea. Se numește Iris.

– Un nume potrivit.

– I-a fost suficient s-o țină în mână pentru a ști că erai

persoana care-mi trebuia. Am încredere totală în tine. Vreau să împarți cu mine această experiență, Sophie. Îți va schimba viața.

– Tocmai asta mă supără, spuse tânăra femeie, descurajată de încăpățânarea lui Pagan. Te-ai gândit la analizele de sânge și la ecografia despre care ți-am vorbit?

– Nu mi-am schimbat părerea.

– Totuși, îți vor permite să afli dacă nașterea are toate șansele să se desfășoare în condiții bune. Aș fi liniștită dacă aș avea certitudinea că sarcina ta își urmează cursul normal.

– Adevărat?

– Pentru ecografie se folosesc ultrasunete, explică Sophie. Tot prin ultrasunete comunică și delfinii, reluă ea, brusc inspirată. Își trimit vibrații sonore, cum se face pentru a avea imaginea bebelușului în pântecul mamei. Corespunde întru totul cu o femeie născută sub semnul Vărsătorului.

Ochii lui Pagan străluciră.

– Ai dreptate. Fă-mi o programare.

Sophie o însoți până la recepție.

– Pagan vrea să facă o ecografie. Îi poți face o programare, Tonie, pentru viitoarele cincisprezece zile? Va fi în a cincisprezecea săptămână de sarcină.

Pagan îi adresă un zâmbet lui Tonie.

– Știam că Sophie va fi perfectă pentru mine. Nu mă înșel niciodată asupra aurei oamenilor.

***

– Așadar, ai reușit s-o convingi pe Pagan Ellis să facă o ecografie? Bravo!

Oliver tocmai se alăturase tinerei femei în biroul său.

– Îmi rămâne s-o mai conving să-și facă analizele de sânge și poate o prelevare de lichid amniotic. Dar este un început și o ușurare.

– Se poate spune că ai avut o după-amiază productivă. Ai marcat un punct pe lângă o pacientă dificilă și te-ai împăcat cu logodnicul.

– Ce spui?

– N-am încercat să ascult, spuse Oliver cu un zâmbet forțat. Dar am avut impresia că te-ai împăcat cu Greg.

Sophie ridică din umeri.

– Nu mai avem cum să ne împăcăm.

– Oare nu i-ai spus că-l iubești?

– Da, ca pe un prieten. Atâta tot.

– Serios? Și el înțelege la fel?

– Este prima dată când te preocupă Greg!

– Greșit! Consider că orice bărbat trebuie să se asigure că femeia este cinstită cu el. I-ai vorbit despre data nunții pe care o stabilisei?

Sophie nu răspunse.

– I-ai spus că nu mai porți inelul de logodnă? Că nunta s-a anulat?

Tânăra femeie păstră tăcerea.

– Pe cine minți? o întrebă Oliver. Pe Greg, sau pe mine? Doar dacă nu cauți să-ți păstrezi toate opțiunile?

– De ce aș face un asemenea lucru? întrebă stupefiată Sophie.

– Pentru a-ți da timp să te asiguri dacă nu există ceva mai bun. Cum fac toate femeile.

– Așa vezi tu lucrurile? exclamă indignată Sophie. Nu-ți lipsește îndrăzneala! Nu te-am încurajat să flirtezi cu mine. Nu ți-am cerut să mă săruți.

– Dar nici nu te-ai opus, obiectă Oliver cu un aer arogant.

Era prea mult! Așadar, pentru el, ea era vinovată dacă-i făcea avansuri! Pentru că nu-l respinsese! Și dacă Greg întâlnise o altă femeie, era tot vina ei! Oare bărbații nu-și asumă niciodată responsabilități?

– Îți voi spune exact ce gândesc, spuse Sophie, glacial. Nu mă interesezi, Oliver Spencer. Nu mă interesezi decât în calitate de medic și îndrumător. De altfel, adăugă ea cu o mină sardonică, ținând cont despre proasta părere pe care o ai despre femei, mă întreb de ce te preocupi de noi.

– În general, mă abțin, replică Oliver calm. Căsnicia mea m-a domolit pe deplin. Credeam că tu erai diferită.

Remarca o răni pe Sophie.

Așadar, îl dezamăgise, își spuse tânăra femeie. Ei bine, cu atât mai rău!

Renunță să se apere.

– Nu, femeile sunt toate la fel. Problema este că vrem ceva ce bărbații sunt incapabili să ne dea.

– Ce anume?

– Vrem ca bărbații să-și ia un angajament. Ceea ce este mult mai important decât sexul.

– Chiar crezi că nu mă interesează decât asta?

– Evident, replică Sophie cu o privire ucigătoare. Ești bărbat, nu?

– Atunci, care era problema cu Greg? O logodnă de cinci ani, nu-ți este de-ajuns?

– Asta nu te privește! El cel puțin nu mi-a spus niciodată că-l fac să piardă vremea pentru a vedea dacă nu găsesc ceva mai bun. N-a fost niciodată atât de jignitor.

– Atunci, ai face mai bine să-l iei de soț, ripostă Oliver sarcastic. Înainte să-l prindă alta în plasă.

– Poate face ce vrea, pentru că i-am redat libertatea. Și sper pentru el, că va ști să profite.

Hotărât lucru, farmecul lui Oliver Spencer era foarte superficial. Era arogant și cinic. Dacă ar fi știut ce gândea cu adevărat despre femei, l-ar fi înfruntat mai înainte.

– În ce te privește, reluă Sophie pe un ton acid, ar fi de preferat să-ți găsești o femeie la fel de goală sufletește și de superficială ca tine și să mă lași în pace!

La acest atac violent, Oliver rămase mut. Apoi își reveni și strânse buzele ca pentru a-și stăpâni un zâmbet.

– Te gândești la cineva anume?

– Întreabă-l pe Josh. Cu siguranță, te va ajuta. Încep să cred că sunteți amândoi la fel.

– Bărbați, ce vrei, o ironiză el. Interesați doar de sex.

– Exact.

Sophie îi aruncă o privire ucigătoare.

– De altfel, am crezut că înțeleg că a găsit deja pe cineva

pentru tine...

– Ah da? Pe cine?

– Christine. Christine Prescott, adăugă Sophie văzându-l încruntându-se.

– Ah! Sushi, gustări deliciose și.... minijupe, adăugă Oliver cu un aer pofticios.

Apoi redeveni serios și o privi cu atenție, cu o expresie de nepătruns.

– Trebuie să înțeleg că mă sfătuiești s-o seduc pe Christine?

– Faci cum vrei. Poate va fi mai receptivă la farmecul tău decât cineva ca mine.

– Crezi? întrebă bărbatul ca și când se gândea serios. Poate ai dreptate. Da, până la urmă nu este o idee rea.

Apoi se întoarse și plecă, lăsând-o cu gura căscată.

De fapt, era o idee îngrozitoare, se gândi Oliver, îndepărtându-se. Dacă exista ceva care nu-l tenta câtuși de puțin, era să iasă cu Christine Prescott. Totuși, era mai rău pentru el s-o piardă pe Sophie Bennett. Chiar îl înfuriase încluzându-l în generalizările pripite despre bărbați stupizi și iresponsabili.

Totuși, după sentimentul de dezamăgire pe care-l simțise auzind-o spunând "te iubesc" lui Greg, ar fi trebuit să se învețe minte. Dar mintea și-o pierduse când o întâlnise pe tânăra femeie și aflase că era logodită.

La început, atracția fusese pur fizică. Dar de-a lungul timpului, dorința evoluase rapid într-un sentiment mai profund. Când Sophie se dusese să-l întâlnească pe Greg în timpul unui weekend, simțise o teribilă gelozie. Nu pentru că Greg avea niște

drepturi asupra farmecelor Sophiei, ci pentru că acesta avea în viitor niște drepturi asupra vieții sale. Perspectiva de a o ști a altuia pentru totdeauna, îl făcuse să înțeleagă că o iubea cu adevărat. Până la a-și revizui prejudecățile despre căsătorie.

În definitiv, făcând o alegere bună, poate ar putea să meargă. Și să-l facă fericit.

Totuși, când se gândea la ea, ceea ce se întâmpla frecvent, simțea o anumită amărăciune. Sophie îl încurajase să flirteze cu ea și-l minți în legătură cu căsătoria sa. Dacă ar fi știut efectul devastator pe care-l avusese minciuna în propria sa căsătorie, tânăra femeie ar fi apreciat faptul că fusese gata s-o ierte.

La drept vorbind, Sophie mințea atât de prost! Obrajii i se îmbujorau și ochii mari albaștri plini de vină o trădau imediat și, în mod paradoxal, îi subliniau mai degrabă integritatea fundamentală. Nu putuse rezista mult timp. Și el rămăsese impasibil când trecuse la mărturisiri. O sfătuise chiar să încerce o împăcare cu logodnicul său, pentru ca Sophie să înțeleagă că el nu dorise vreodată să le distrugă cuplul. Dar nu se așteptase să se repeadă la telefon ca să-i spună vorbe dulci lui Greg.

Șocul fusese dur. Ca și când tânăra femeie îi aruncase în față că nu-l interesa.

Dar oare nu se lăuda, pur și simplu? se întrebă Oliver. Pe moment, cu siguranță o gândea. Dar atunci, de ce avea acea privire glacială când el îi aprobase sugestia de a ieși cu Christine Prescott? Ținea la el mai mult decât voia să admită?

La acest gând, Oliver se destinse.

Fusese prost dispus, atâta tot, își spuse. Îi lipsea răbdarea.

Femeilor le plăcea să li se lase timp de gândire. Poate trebuia să-i dea Sophiei Bennet ocazia să se frământe puțin și să deschidă ochii. Da! tocmai îi venise o idee excelentă.

Și ajungând la această concluzie, zâmbi mulțumit, dar și malițios și încrezător.

Capitolul 6

Toată săptămâna, Oliver Spencer a fost de o surprinzătoare bună dispoziție.

Avusese deseori zâmbetul pe buze. Nu că ar fi fost neplăcut în mod normal, dar se simțea la el un fel de bucurie pe care o remarcă toată lumea.

– Nu poate să fie vremea, spuse Janet.

Iarna sosise foarte devreme și vânturile din sud care promiteau un excelent sezon de schi în munții Hutt, foarte apropiați.

În sala de așteptare bine încălzită, mai multe persoane care în mod vizibil uitaseră să se vaccineze împotriva gripei, așteptau cu răbdare, prăvăliți în fotolii. O fetiță de aproximativ doi ani scosese telefonul multicolor din cutia cu jucării și scotea strigăte stridente care indispuneau pe toată lumea.

– Intens sfârșit de săptămână! oftă Tonie, aruncând fetiței o

privire obosită. Ai curs în după-amiaza asta, Sophie?

– Da. Otitele urechii medii. Examen de conduită auditivă și terapia potrivită.

Josh, care tocmai luase dosarul primului pacient, se întoarse spre ea.

– Am citit un articol excelent asupra acestui subiect. Vrei să ți-l dau?

– Bucuroasă.

Apoi se întoarse spre Tonie pentru a întreba:

– Pe cine trebuie să primesc acum?

– Pe micuța care strigă la telefon.

Sophie aruncă o privire în sala de așteptare.

– Țrrr, țrrr! striga în gura mare micuța, cu o voce pătrunzătoare. Nu-i nimeni, mamă!

– Nu pare foarte bolnavă, remarcă zâmbind Sophie.

Oliver conducea o pacientă.

– Sunteți sigur că n-am nevoie de antibiotice, doctore?

– Absolut sigur. Va fi de-ajuns ce v-am prescris.

– Dacă spuneți dumneavoastră, spuse țâfnoasă pacienta.

– Domnule Smythe? strigă Janet. Acum puteți pleca. Au trecut douăzeci de minute de la vaccinare. Cum vă simțiți?

– Mă doare brațul, mormăi pacientul, posomorât. Voi întârzia la dentist acum.

Janet vru să-i spună câteva cuvinte pentru a-l liniști, dar vocea lui Tonie care-l interpela pe Josh îi acoperi cuvintele.

– Deborah a sunat deja de două ori în dimineața asta. Cred că voia să-ți amintească de întâlnirea de la prânz.

– La naiba! exclamă Josh, alarmat. Spune-i că nu pot.

– Pentru prânz?

– Pentru totdeauna!

Oliver zâmbi.

– Seara de vineri a fost dezamăgitoare?

– A fost foarte bine, răspunse Josh pe un ton extenuat. Formidabil. Până în clipa în care Deborah a vorbit.

– Despre ce a vorbit? întrebă Sophie, amuzată.

– Despre ceva care începe cu M, răspunse îngrozit Josh.

– Milioane? exclamă Janet.

– Măritiș, răspunse solemn medicul.

Tonie zâmbi, satisfăcută.

– Atunci, n-am decât să-i șterg numele de pe listă.

Josh se întoarse spre sala de așteptare pentru a striga pacienta următoare.

– June, este rândul dumitale. Dacă mai sună, reluă el adresându-se lui Tonie, spune-i că am părăsit țara, sau că sunt grav bolnav.

– Și dacă i-ai spune adevărul? sugeră Oliver. Ar fi mai ușor pentru toată lumea. Întreab-o pe Sophie ce gândește despre bărbații incapabili să se implice cu adevărat, vei vedea.

Jenată, Sophie se întoarse.

– Doamnă Chaplin? Puteți veni acum cu micuța.

Dar copila se crampona de telefon.

– Nu! urla ea. Țrrr, este tata, este tata!

Un bărbat din sala de așteptare protestă, astupându-și urechile cu mâinile. Oliver îl urmări din ochi pe Josh care se

îndrepta spre biroul său, urmat de pacientă.

– Într-una din zile va avea necazuri, murmură dezaprobator.

– Nu voi fi mereu aici să pun stavilă, oftă Tonie.

– Lasă-l să se descurce. Poate va vedea altfel lucrurile. Ca mine. Viața devine simplă când știi cu adevărat ce vrei.

– S-ar spune că s-a produs o schimbare în viața ta, spuse Tonie, privindu-l intrigată.

– Plec în weekend la Hanmer Springs. Plimbări prin pădure, bazine naturale cu apă caldă și hrană sănătoasă. Mă văd deja acolo!

Sophie aștepta în ușa boltită ca mica Samantha, roșie de mânie, să se resemneze să lase telefonul.

– Bine, încheie ea să vorbească pentru a nu-l mai auzi pe Oliver. Poți să iei telefonul cu tine. Tata te va suna poate în biroul meu.

Dar, din păcate, mai avu timp să audă vocea entuziasmată a lui Oliver.

– Ar fi o prostie să merg singur într-un loc atât de romantic.

În timp ce-i adresă lui Tonie un zâmbet plin de subînțelesuri, aruncă o privire în direcția Sophiei. O surprinse pe tânăra femeie care încă aștepta, cu privirea ațintită asupra lui. Acum, Samantha trăgea cu zgomot telefonul după ea.

– Și tu, Sophie? întrebă Oliver. Ți-ai propus să mergi la Auckland?

– Nu, răspunse tăios tânăra femeie.

Se duse rapid în cabinet. Planurile de weekend ale lui Oliver n-o interesau. Și puțin îi păsa cine îl însoțea. Era ușor de ghicit,

iar ceea ce simțea n-avea nimic de-a face cu gelozia. Era doar dezamăgită să vadă cu câtă ușurință o uitase și-și îndreptase atenția spre o alta.

Deocamdată, trebuia să se concentreze asupra urechii care o durea pe Samantha, care, din spusele mamei, explica modul penibil în care se comporta.

Restul dimineții trecu tratând probleme tipic feminine. O doamnă la menopauză, o tânără de nouăsprezece ani cu dureri la ciclu și două femei care veniseră pentru un frotiu vaginal de rutină. În calitate de unic medic femeie din centrul medical, numeroase paciente aleseseră să meargă la ea. Ceea ce Sophie înțelegea perfect.

Ultima rețetă a dimineții fu destinată lui Tonie, căreia îi prescrise un supliment de colir cu antibiotic. I-o duse în sala personalului, unde asistenta lua prânzul.

– Ce-ți face ochiul?

– Foarte bine. Văd mult mai bine, este fantastic! Mă voi programa pentru a doua intervenție îndată ce voi putea. Mulțumesc pentru rețetă. Ai timp să bei o cafea? reluă ea. Este mult timp de când doream să te întreb cum merg lucrurile între Greg și tine.

– Suntem buni prieteni, atâta tot, răspunse Sophie luându-și o ceașcă. A întâlnit pe altcineva.

– Ce? exclamă Tonie, uluită. Asta-i bună, ce imbecil!

– Nu chiar, spuse Sophie, amuzată de această indignare.

– Hotărât lucru, bărbații sunt toți la fel. Și când ceva nu merge, vina este întotdeauna a noastră.

Sophie se pregătea să aprobe, când Josh intră în încăpere.

– Cum mi-ai putut face asta, Tonie?

– Ce anume? întrebă aceasta pe un ton fals inocent.

– Să-l înscrii pe domnul Collins la mine la consultație. Este rândul lui Oliver, nu? Eu l-am văzut săptămâna trecută. Îl durea capul și era convins că are un hematom dural.

– Era după, sau înainte de descoperirea unui ganglion suspect, care, până la urmă nu era decât un furuncul? întrebă Oliver, care-și urmase confratele.

– Este pedeapsa ta, Josh, explică Tonie. A sunat chiar după Deborah, care și-a descărcat proasta dispoziție asupra mea, pentru că se gândea că n-aveam de ce să-i stau în drum.

– Oh, îmi pare rău, spuse Josh foarte pocăit. Bun, sper că măcar de data aceasta va veni fără eșantion.

– Ultimul este încă în frigider, îi spuse Sophie lui Oliver. Este dezgustător! Janet spune că este un adevărat pericol biologic. Ar fi timpul să scăpăm de el.

Oliver deschise frigiderul, luă borcanul de dulceață și-l aruncă la gunoi.

– S-a făcut.

În aceeași clipă, Janet intră în încăpere.

– Ce-ai aruncat acolo?

– Eșantionul domnului Collins, răspunse Sophie.

– Nu poți face asta. Nu se știe ce este, poate exista pericol de contaminare.

– Nu, spuse Oliver râzând. Nu este decât o ciupercă. Domnul Collins a găsit-o în grădina de zarzavat. Crede că asta îi distruge

varza și produce gaze în intestine.

– Te rog! spuse Janet care își deschidea iaurtul. Mănânc.

– O să vă pară rău! îi ironiză Josh. Mie îmi va reveni insigna de onoare de a-l fi primit la consultație.

– Bine ți-a făcut, declară Oliver. Asta te va învăța minte s-o lași pe Tonie să se descurce cu insuportabila Deborah. Îl vei suporta cu stoicism pe fidelul nostru ipohondru!

Sophie nu se putu stăpâni să nu râdă. La începutul stagiului său la St.David, fusese descumpănită de această tendință de a se râde de pacienții dificili, dar de-a lungul timpului, înțelesese că era un mijloc de a potoli iritarea pe care aceștia o provocau și de a-i aborda cu calm. Oliver era mereu primul care vedea lucrurile dintr-un unghi comic. De fapt, tocmai simțul umorului o atrăsese mai întâi pe Sophie.

Tânăra femeie ridică ochii spre pendulă și redeveni repede serioasă.

– Voi întârzia la spital. Pe mai târziu.

Cursul îndemnase și la studiul urechii, ceea ce pica bine. Vineri dimineață, tânăra femeie avusese deja trei ocazii de a-și folosi noile cunoștințe. Penultimul pacient fu o fetiță de opt ani care suferea de otită de când era foarte mică.

După ce reperase locul în care peretele conductului auditiv se alătura timpanului, introduse speculumul.

– Nu este o infecție aparentă, dar timpanul reacționează puțin. Voi mai face o timpanogramă ca luna trecută, pentru comparație. Ți-e greu să auzi ce spune învățătoarea, Kathy?

– Nu.

– N-aude niciodată când îi spun să-și aranjeze camera, spuse mama sa. Atunci, nu aude deloc.

– Mă duc să aduc aparatul și mă întorc.

Pe culoar, Sophie o întâlni pe Janet care o anunță că Ruby Murdoch se afla în sala de așteptare.

– Este cu fiica sa, adăugă ea.

– Ei și?

– Se uită chiorâș una la alta.

– Oh nu, oftă Sophie. Mulțumesc că m-ai avertizat.

Luă timpanometrul, sperând că mama și fiica se vor împăca înainte de consultație.

Dar când își conduse mica pacientă, zece minute mai târziu, constată că cele două femei nu-și vorbeau.

– Doamnă Murdoch? Este rândul dumneavoastră.

Ruby se ridică din fotoliu cu efort, în timp ce fiica sa privea drept în față.

– Vrei să vii și dumneata, Felicity? întrebă Sophie, ca și când nu remarcase nimic.

Interpelata ridică din umeri și se ridică fără tragere de inimă. Consultația se anunța dificilă.

– Nu arătați foarte bine astăzi, doamnă Murdoch, începu tânăra femeie luându-i pulsul. Ați avut nevoie de vaporizatorul cu Ventoline în ultimele zile?

– Nu, răspunse Felicity în locul mamei sale. Consideră că nu folosește la nimic. Ca și tratamentul antiimflamator. N-a deschis nici măcar o dată carnetul de observație. Am descoperit toate astea de dimineață.

Sophie era preocupată. Pulsul lui Ruby ajunsese la o sută treizeci. Tânăra femeie luă un vaporizator din dulap și în timp ce-l scutura, observă respirația lui Ruby. Era foarte rapidă și mușchii gâtului păreau încordați de efort.

– Asta pentru că.... n-ai venit să mă vezi.... în ultimele trei zile, făcu Ruby remarca, respirând greu.

– Expirați, doamnă Murdoch, ordonă Sophie, expirați cât mai mult posibil. Așa.... Bine. Acum, inspirați.

În timp ce vorbea, plasase vârful metalic sub nasul pacientei și acționase mecanismul pentru a elibera bronhodilatatorul.

– M-am săturat să mă tot cert cu tine, mamă, spuse Felicity, pe un ton acru. Nu mai rezist la toată această muncă suplimentară. Cu trei copii și un soț, am deja destule de făcut.

– Sunt și copiii lui, contraatacă Ruby cu vocea șuierătoare. El nu ridică nici măcar un deget.... Când mă gândesc ce nazuri a făcut... pentru că i-am cerut să-mi tundă peluza.

Respirația astmatică devenea din ce în ce mai grea.

– Sunt mama ta, nu? trase ea concluzia.

Cum Sophie se încrunta, Felicity se înșelă și fu imediat în defensivă.

– Vă asigur, doctor Bennett, că i-am amintit doar mamei că v-a promis să meargă pe jos în fiecare zi la supermarket. Nu numai că asta mi-ar conveni, dar i-ar putea ameliora sănătatea.

– Modul în care mi-ai spus-o.... nu l-am acceptat, protestă Ruby între două inspirații.

Sophie, care tocmai asculta plămânii lui Ruby, văzu lacrimi strălucind în ochii bătrânei doamne.

– Calmați-vă, doamnă Murdoch, spuse tânăra femeie, impresionată, această criză de astm nu-mi spune nimic bun.

Nici una, nici cealaltă nu păru s-o audă.

– Există o soluție, reluă Ruby și..... tu o știi....

– Nu, spuse fiica sa pe un ton tăios, nu poți veni să locuiești cu noi. Ți-am spus-o deja. Nu vrea Brent. Ar fi în stare să mă părăsească. Nu-mi cere asta. Fac și eu ce pot.

– Gata acum, spuse Ruby, ale cărei buze căpătaseră o culoare albăstrie.

Sophie interveni ferm între cele două femei.

– Vă duc în camera de tratamente, doamnă Murdoch. Trebuie neapărat să vi se stabilizeze respirația. Îi voi cere unui confrate să vă examineze. Felicity, reluă ea, ai putea să mă ajuți susținând-o de cealaltă parte, te rog?

– Este atât de grav? întrebă aceasta, alarmată. Credeam că exagera pentru a mă învinovăți, ca de obicei.

– Pe aici, spuse Sophie fără să răspundă. Janet, poți pregăti masca pentru a administra Ventoline în doză superioară, te rog?

În timp ce pacienta era instalată confortabil pe masa de consultații, medicamentul, pulverizat în picături extrem de fine umplu masca de oxigen.

Fără să lase pulsul lui Ruby, Sophie, care-i adresa cuvinte liniștitoare pacientei, nu se întrerupse decât pentru a-i cere Janetei să se ducă să-i caute pe Oliver sau pe Josh. Vizibil foarte îngrijorată, Felicity stătea la căpătâiul mamei sale.

– Îmi pare rău mamă, regret într-adevăr.

Sophie întâmpină sosirea lui Oliver cu mare ușurare. Acesta

luă imediat situația în mână. Alături de el, tânăra femeie se simțea puternică. Felicity fusese trimisă în sala de așteptare, în timp ce Janet continua să alimenteze masca din vaporizator.

După ce luă tensiunea bătrânei doamne și-i ascultase pieptul cu stetoscopul, Oliver o bătu ușor pe mână.

– Vă voi pune o perfuzie, o anunță el. Vrei să instalezi o pungă cu medicament în soluție, te rog, Sophie?

– Bineînțeles, încuviință tânăra femeie, fericită să se facă utilă, pentru a-și alunga stresul.

Deoarece crizele de astm acute îi speriau la fel de mult pe medici, cât și pe pacienți, trebui să facă un efort pentru a-și păstra calmul. Acum, respirația lui Ruby era mai puțin zgomotoasă.

Trebuia oare să tragă concluzia că starea i se ameliorase, sau că se înrăutățise? se întrebă, știind că plămânii nezgomotoși în timpul unei crize de astm, puteau fi de prost augur.

Oliver dezinfectă încheietura mâinii lui Ruby și reuși să înțepe vena, în ciuda tremuratului bătrânei doamne.

– Va fi în regulă, Ruby, îi spuse cu vocea sa liniștitoare. Ai să ieși din impas. Nu este sub cortizon, nu-i așa? o întrebă apoi pe Sophie.

– Nu.

– Respiri mai bine acum, Ruby? o întrebă luându-i pulsul.

Cu privirea plină de recunoștință, aceasta aprobă dând din cap. Oliver lăsă mâna bătrânei doamne și, bătând-o ușor, se întoarse spre Sophie.

– Cred că starea sa este pe cale să se stabilizeze, declară,

agățându-și stetoscopul în jurul gâtului. Ți-o încredințez. Ține-o un timp sub observație. În caz de nevoie, nu ezita să mă suni.

– Mulțumesc, Oliver, spuse Sophie, la fel de recunoscătoare ca Ruby Murdoch.

Medicul îi făcu cu ochiul.

– Sunt sigur că te-ai fi descurcat foarte bine și fără mine.

Complimentul încălzi inima tinerei femei. Știa totuși că-i vor trebui ani de zile înainte de a dobândi priceperea și siguranța de care el tocmai dăduse dovadă. Încă de la început o impresionase această competență și de-a lungul lunilor, admirația îi sporise. Doctorul Spencer era exact genul de practician care spera ea să devină.

Starea lui Ruby se ameliora încet. Trecu o oră întreagă până când Sophie se declară mulțumită. Oliver se întoarse în cabinetul său și, pentru a compensa timpul pierdut, nu făcu pauză de prânz.

– Cum vă simțiți? o întrebă Sophie pe doamna Murdoch.

– Rău, răspunse aceasta ridicând masca de oxigen. Felicity mai este acolo?

– Nu cred. A trebuit să se ducă s-o ia pe Laura de la grădiniță.

– Dumnezeule, trebuie să-i cer scuze, oftă Ruby închizând ochii. Știu că nu mă pot instala la ei. Dar de la moartea lui Arthur al meu mă simt atât de singură!

Ochii i se umplură de lacrimi.

– I-am făcut viața grea. Cred că voiam ca Brent să plece pentru ca să aibă și ea tot atâta nevoie de mine, cum am eu de ea.

Compătimitoare, Sophie o asculta pe bătrâna doamnă, care simțea nevoia să se destăinuiască....

Janet își vârî capul prin ușa întredeschisă.

– Am nevoie de material pentru a lua sânge.

– Du-te, Janet. Doamna Murdoch se simte mai bine. Îi voi scoate perfuzia. V-ar face plăcere o ceașcă de ceai, doamnă? o întrebă zâmbind pe pacienta epuizată.

– Mare plăcere, răspunse aceasta. Și dacă mi-ai spune Ruby, ca ceilalți medici?

– De acord, răspunse tânăra femeie, emoționată să vadă că bătrâna doamnă o acceptase întocmai ca pe Oliver și Josh.

Acest sentiment de mulțumire continuă și în timpul weekendului pe care-l folosi pentru a munci cu înverșunare. Își promisese să-și ia negreșit examenele pentru a-și obține diploma definitivă. Acum, știa mai mult ca niciodată ce voia.

Ruby Murdoch era tocmai un excelent exemplu de pacient pus în valoare de medicina generală și nu numai din cauza afecțiunilor sale multiple. Deoarece și problemele psihologice jucau un rol cheie în starea sa fizică și un generalist ținea cont de ele în tratamentul prescris.

De fapt, Ruby își consacrase viața soțului și fiicei până la a uita de existența altora. Nu avea prieteni și după infarctul în urma căruia murise domnul Murdoch, îi trebuise o fractură de gleznă pentru a-și da seama de singurătatea și vulnerabilitatea sa. I se făcuse teamă și se agățase de fiica sa, pretextând degradarea progresivă a sănătății sale.

În vinerea aceea, Sophie vorbise puțin și ascultase mult. Când

Felicity se întorsese să-și ia mama, discuția mai durase o oră între mamă și fiică.

Dacă Sophie ar fi văzut-o pe Ruby Murdoch într-un serviciu de spital, s-ar fi concentrat numai asupra tratamentului astmului. N-ar fi fost posibil să privească pacienta în ansamblu. Era nevoie de timp pentru a stabili o legătură de încredere necesară cu pacientul și familia sa.

***

Luni, tânăra femeie se duse la muncă, veselă și plină de siguranță. Se grăbea să găsească ambianța centrului medical și să-i împărtășească lui Oliver câteva reflecții asupra cazului lui Ruby.

Avu un șoc găsindu-l în parcaj.

– La naiba, este greu să începi săptămâna! îi spuse Oliver oftând. Weekendul a fost prea scurt.

Brusc, entuziasmul Sophiei se prăbuși.

– În acest caz, a fost bine? spuse ea cu o veselie prefăcută.

– Mai mult decât bine, răspunse Oliver cu un zâmbet încântat. A fost formidabil! Fantastic! De neuitat! Absolut....

Sophie trânti portiera.

– Sper că însoțitoarea ta este la fel de mulțumită.

– Nu s-a plâns de nimic.

Fără să-l aștepte, Sophie se îndreptă cu pași furioși spre ușa

de intrare.

– Cu siguranță, îl ironiză printre dinți.

Deoarece dacă sărutul pe care i-l dăduse reflecta înflăcărarea de care era în stare în pat, însoțitoarea sa de weekend n-avea într-adevăr, pe acest plan, niciun motiv să se simtă frustrată.

Oliver o ajunse la câțiva metri de intrare.

– Știi, poate te înșeli pe seama mea.

– Serios? spuse Sophie pe un ton acid. Cum asta?

Cu un zâmbet larg, Oliver îi deschise ușa.

– Poate sunt diferit de ceilalți bărbați. Încep să împărtășesc vederile tale asupra valorii angajamentului între un bărbat și o femeie.

– Felicitări, spuse cu răceală Sophie. Presupun că ne vei anunța curând că te căsătorești.

Oliver păru pe rând surprins și grav.

– Știi, Sophie Bennett, că ai într-adevăr idei bune? Ei poftim, îți voi spune ce vom face: un schimb de invitații.

Se aplecă spre ea și tânăra femeie îi simți respirația caldă pe obraz.

– Tu mă inviți la nunta ta, iar eu te invit la a mea.

Capitolul 7

Propunerea lui Oliver o lovise pe Sophie drept în inimă.

În timpul logodnei cu Greg, îi plăcuse să viseze la ceremonia prin care se va celebra căsătoria lor. Era simbolul unui viitor liniștit și tihnit. Rochia lungă albă, buchetele de flori și defilarea invitaților, totul în visurile sale simboliza începutul unei asociații pentru o viață. În plus, vizualiza o căsuță mică, având un farmec demodat, cu un cărucior de copil în grădină, pe lângă centrul medical înfloritor pe care își vor fonda cariera.

Deruta acestor proiecte era încă prea recentă pentru ca să-i facă plăcere o invitație la o nuntă. Iar să fie invitată la cea a lui Oliver era pentru ea o perspectivă de coșmar.

În zilele următoare, Sophie nu încetă să se întrebe dacă Oliver vorbise serios.

De fiecare dată când îl vedea, își imagina clopoței de argint și cupidoni dansând pe cartonul invitațiilor.

De altfel, el nu mai vorbise despre această căsătorie. Dar părea transfigurat de fericire și se entuziasma din nimic.

De exemplu, când Sophie îl anunțase că Ruby Murdoch urma un program de slăbire, păru în culmea bucuriei.

– Formidabil! exclamase. Fantastic!

Aceștia erau termenii pe care-i folosise pentru a evoca weekendul cu Christine Prescott.

– Și astmul? o întrebase, mai serios.

– E mai bine.

În mod normal, Sophie ar fi fost încântată să dea detalii despre progresele pacientei.

– Urmează cu regularitate terapia preventivă. Este mai mult de o săptămână de când n-a mai avut nevoie de Ventoline.

Pe de altă parte, s-ar fi spus că Oliver se hotărâse să-i dovedească Sophiei că-l dorea. Oricum, se așeza mereu foarte aproape de ea în sala personalului și nu pierdea nicio ocazie s-o atingă când, de exemplu, se apleca peste umărul său pentru a discuta rezultatele analizelor unui pacient. De fiecare dată când îi dădea un sfat, sau îi arăta un mod de a proceda, tânăra femeie se putea aștepta la o atingere fizică intenționată. Când o atingea prin surprindere, reacția tinerei femei era mai greu de ascuns. Și asta se întâmpla din ce în ce mai des.

Totuși, nu era vorba de hărțuire sexuală! își spuse Sophie. Atunci, de ce se simțea hărțuită?

Încerca să se agațe de munca sa și de certitudinea că o carieră în medicina generală era pentru ea alegerea bună. Dar să facă pe indiferenta în fața provocărilor lui Oliver se dovedea mai

anevoios decât ar fi crezut. Și-i trebuiră mai multe zile de eforturi pentru a întrezări un început de succes.

În acea dimineață, doamna Wentworth, o femeie de aproximativ șaizeci de ani, se prezentase la cabinetul său cu o erupție urâtă de bubulițe pe față. Sophie se gândise mai întâi la o alergie sau la o dermatită cauzată de contactul cu niște flori, ca cele de primăvară sau crizanteme, apoi colanții groși, de culoarea pielii, pe care-i purta doamna Wentworth, o intrigaseră....

Îi arătă lui Oliver cu un sentiment de mândrie rețeta pe care i-o scrisese.

Acesta aprobă alegerea unei creme cu corticoizi.

– Înțeleg că i-ai recomandat de asemenea un tratament pentru varice. Cum te-ai gândit la asta?

– Profesorul meu de dermatologie ne-a recomandat întotdeauna să vedem mai departe decât zona afectată. De exemplu, o inflamație pe față poate fi legată direct de o dermatită a gleznei.

– Este atinsă grav?

– Piciorul și glezna stângă prezintă o inflamație importantă. Din loc în loc, aș vorbi mai curând de ulcerație. Sper ca această cremă pe care i-am prescris-o îi va aduce o ușurare rapidă, dar poate ar trebui să consulte un dermatolog și un flebolog. O voi vedea săptămâna viitoare. Este un caz interesant, încheie Sophie cu un zâmbet de satisfacție. Sunt mulțumită că am pus un diagnostic bun.

– Dermatologia este o specialitate plină de satisfacții, remarcă

Oliver, perfectă s-ar spune. Pacienții nu mor niciodată, nu se vindecă niciodată complet și nu te scoală niciodată din pat în mijlocul nopții, recită el fără să râdă, în ciuda licăririi malițioase care îi strălucea în ochi.

Sophie nu se putu stăpâni să nu-i zâmbească și constată cu ușurare că putea aprecia glumele lui Oliver, fără să se chinuie gândindu-se că pe viitor umorul său va fi mai ales în beneficiul Christinei Prescott. Era un progres.

A doua zi, puțin înainte de ora șaptesprezece și treizeci, un pacient alarmat apăru la centrul medical de urgență.

– Am ceva în ochi, gemu el în fața biroului de la recepție. Nu mai suport, mă înnebunește

Janet și Josh plecaseră deja și Oliver era în plină consultație. Sophie se oferi să se ocupe ea. Douăzeci de minute mai târziu, bătea la ușa lui Oliver care, din fericire, tocmai își conducea pacientul.

– Am în cabinet un anume Peter Phelps. Are un fragment de coajă care aderă la cornee, îi explică. I s-au livrat astăzi materiale pentru grădină și vântul i-a aruncat o așchie în ochi. Aparent, nu are nicio leziune, nici hemoragie sub conjuctivită.

– Ar fi mai bine să meargă la urgențe. Noi nu avem materialul necesar.

– Vrea neapărat să intervenim imediat. Astăzi este aniversarea căsătoriei sale și ține să-și ducă soția la cină la restaurant. Din câte am înțeles, anul trecut a uitat.

– Înțeleg, zâmbi Oliver. Vrea să se facă iertat.

– I-am făcut anestezie locală și am încercat să scot așchia cu

vată, din nefericire fără succes.

Oliver se ridică pentru a o urma.

– Un corp străin poate adera durabil la epiteliul corneei. Îți voi arăta cum să procedezi....

După ce examină ochiul pacientului, Oliver alese un ac fin, căruia îi îndoi extremitățile.

– Așa, se poate ține paralel cu corneea, îi explică Sophiei. Este mai sigur. Apoi, trebuie să-l strecori sub corpul străin, folosind partea plată a acului.

Tânăra femeie tremura ușor poziționându-și mâna deasupra ochilor. Cea a lui Oliver se închise ușor peste a sa.

– Sprijină-te cu degetul mic sub ochi și cu celălalt ține acul ca pe un stilou. Menține pleoapa deschisă cu degetul stâng mare. Nu clipi, Peter.

Sub comanda lui Oliver, Sophie își regăsi pe deplin siguranța. Cu o mișcare precisă, culese așchia cu partea plată a acului. Cu ajutorul oftalmoscopului, Oliver verifică să nu mai fi rămas vreun fragment.

– Perfect, încheie, mulțumit. Ți se va prescrie un colir cu antibiotic și vei pune o compresă pe ochi. Vei avea aerul unui pirat la cină, dar atâta pagubă.

– Important este că pot să ies, spuse domnul Phelps, ușurat. Mulțumesc.

Oliver o ajută pe Sophie să panseze ochiul pacientului, pentru a evita aplicarea părții adezive peste sprânceană. Mâinile li se atinseră de mai multe ori.

Tânăra femeie era încântată să constate că această atingere

nu-i provoacă nicio reacție nepotrivită. Da, cu siguranță, făcea progrese.

În schimb, cunoscu o clipă de deprimare când Oliver sosi, lunea următoare, repetând pe toate tonurile că petrecuse un weekend formidabil. Dar de-a lungul zilelor, se ținu de comportamentul pe care-l alesese și se felicită pentru asta. Reuși chiar să se sustragă frumoasei priviri cenușii a lui Oliver, pentru a se scuti de mica furtună pe care aceasta o declanșa în ea de obicei. Era ușor: trebuia doar să întoarcă ochii la timp.

De altfel, avea impresia că tactica sa îl contraria pe Oliver. Când, în mod extraordinar, îi capta privirea, a sa devenea și mai intensă, ca și când îi ordona imperios să-i acorde toată atenția. Asta nu făcea decât să întărească hotărârea Sophiei care, cu fiecare zi, se simțea mai puternică.

Săptămâna următoare, deja instalată în cabinet, îl auzi sosind și anunțând cât îl ținea gura că petrecuse un weekend absolut fa-bu-los și simți imediat că i se strânge inima.

Foarte repede, el apăru în ușă.

– Privește ce am găsit! exclamă foarte mulțumit, ridicând o pungă mare de plastic.

Scoase de acolo un sul de bandă de hârtie.

– Am păstrat toate graficele electrocardiogramelor pe care le-am făcut ca intern, în timpul stagiului la cardiologie. Sunt zeci.

Luă o bandă la întâmplare și o desfășură în fața ei.

– Diagnosticul, te rog! îi ceru, foarte doct.

– Palpitații, răspunse Sophie cu siguranță.

– Ritmul cardiac?

Ea luă rigla specială și o aplică pe grafic.

– Trei sute. Ritmul ventriculelor este o sută cincizeci.

– Bine, aprobă Oliver aplecându-se peste tânăra femeie. Îți voi da ceva mai dificil.

Trase un scaun, se așeză lângă Sophie și răscoli din nou în punga de plastic, pentru a scoate alte două benzi pe care le întinse în fața ei.

– Spune-mi unde este insuficiență aortică și insuficiență ventriculară și ce determină diferența dintre grafice.

Sophie se concentră. Oliver era un pedagog excelent. Comenta amplu răspunsurile bune și când aducea corectări, o făcea fără să discrediteze. Tânăra femeie aprecie profund lecția, cât și pe profesor.

– Știi, asta îmi reîmprospătează la timp cunoștințele, îi spuse Oliver. Josh și cu mine tocmai avem intenția să cumpărăm un electrocardiograf pentru St.David.

Sophie îl privi cu stupoare. Pentru un centru medical mic ca acesta, era o decizie neobișnuită. Aparatul era scump și de o utilitate apriori discutabilă.

– Avem din ce în ce mai mulți pacienți în vârstă, cărora nu le place să meargă în altă parte pentru a face acest examen.

Tânăra femeie îi aruncă o privire preocupată.

– Sper că n-ai intenția să transformi St.David într-un centru ultramodern, în care să se acorde tratamente sofisticate, dar unde pacienții nu sunt primiți niciodată de două ori la rând de același medic?

– Nu, liniștește-te. St.David este și va rămâne un centru de

medicină de familie. Este adevărat că unii pacienți apreciază modul de funcționare a noilor centre medicale: n-au de așteptat și nu le pasă că medicul care-i primește îi cunoaște sau nu pe plan personal. Ce vor, este să fie tratați în minimum de timp. Un fel de medicină de supermarket. Dar St.David va rămâne mica lăptărie din colț.

Sophie oftă, ușurată.

– Sunt fericită să te aud spunând-o.

– De ce? întrebă Oliver, aruncându-i una dintre privirile sale intense.

Tânăra femeie deveni imediat atentă. Oare cum făcea de o înfierbânta astfel cu privirea?

– Știi, împărtășesc modul tău de a vedea lucrurile, reluă Oliver, fără s-o scape din ochi. Nu sunt mulți oameni care au concepția noastră despre practica medicală. Poate ai dori să rămâi printre noi după obținerea definitivă a diplomei. Josh și cu mine chiar suntem hotărâți să luăm un nou asociat.

În timp ce Sophie își umezea buzele cu vârful limbii, văzu privirea lui Oliver ațintindu-se asupra lor, apoi pupilele i se dilatară și ochii i se întunecară. Asta o făcu să se simtă atât de stânjenită, încât se întrebă cum ar putea suporta în fiecare zi același gen de încercare rămânând să lucreze cu el.

– Nu se pune problema.

Fără să vrea, își exprimă reacția cu o voce arogantă și nu-și dădu seama de asta decât văzând expresia decepționată de pe fața lui Oliver. Era prea târziu pentru a-și nuanța răspunsul și să refuze politicos o ofertă seducătoare. Era timpul să pună capăt

acestei întrevederi între patru ochi.

– Am repetat destulă cardiologie, spuse tânăra femeie cu o voce nesigură.

Începu să adune graficele etalate pe biroul său.

– Ești sigură? Voiam să revedem infarctul de miocard și spasmele coronariene.

– Este suficient pentru astăzi, răspunse Sophie cu fermitate. Avem pacienți care ne așteaptă.

Vinerea următoare, vizita Christinei Prescott mai zdruncină puțin hotărârile Sophiei care, brusc, se abținu să se alăture confraților săi pentru pauza de cafea obișnuită dimineața, pentru a se scuti de a vedea mina bucuroasă a lui Oliver.

Dar când la sfârșitul dimineții intră în sala personalului, o găsi pe delegata comercială a laboratorului în centrul atenției.

– Este într-adevăr un excelent reducător al lipidelor, îi asigura, aruncând spre spate cu un gest grațios al mâinii, părul bogat. Ajunge o capsulă pe zi. Efectele se fac simțite într-o lună, ba chiar după cincisprezece zile.

– Rezultatul este constant în timpul unui tratament prelungit? întrebă Oliver înainte de a mușca dintr-un biscuit.

Sophie aruncă o privire dezgustată spre prăjiturile rămase.

– Evident! îl asigură Christine. Studiile noastre au arătat o scădere a cantității de colesterol de la treizeci și cinci la cincizeci la sută și de trigliceride de la douăzeci la treizeci și cinci la sută.

Îi adresă un zâmbet seducător Sophiei.

– Servește-te, spuse împingând pe masă farfuria cu chifle și gustări.

– Mulțumesc, răspunse Sophie. Nu-mi este foame.

O observă discret pe Christine, care continua să laude meritele ultimului produs conceput de laboratorul său. Reprezentanta cunoștea bine subiectul și era întru totul capabilă să răspundă întrebărilor celor mai dificile. Ca cea pe care i-o puse Oliver despre contraindicațiile medicamentului.

– Este contraindicat în cazul bolilor cronice ale ficatului, în sarcină și alăptare, răspunse Christine. Dar este incomparabil cu produsele pe care le-ați prescris până acum. Deoarece rezultatele rămân stabile pentru toate formele de hiperlipemie și pentru hiperglicemii mergând până la diabet.

Interesul Sophiei se trezi imediat, în ciuda antipatiei pe care o simțea pentru tânăra femeie. Ruby Murdoch suferea de diabet insulino-independent și de o cantitate crescută de colesterol. Dacă regimul nu-i permitea să stăpânească boala, un tratament va fi necesar pentru a reduce riscurile de a-i pune inima în pericol.

– Vă voi lăsa toate informațiile necesare, promise Christine, cât și eșantioanele.

Josh se juca distrat cu un cuțit elvețian care purta logoul laboratorului farmaceutic al Christinei. Era cu siguranță cadoul zilei. Aparent, primise și Oliver unul. Sophie nu se putu împiedica să zâmbească văzându-l pe Josh luând cele două obiecte și strecurându-le în buzunarul Janetei. Cu siguranță, pentru gemeni. Bărbatul expunea păreri dezamăgitoare despre familie, dar nu-i uita pe copii.

Janet îi mulțumi cu un zâmbet, înainte de a se ridica pentru a

merge să spele ceștile. Christine lăsă pliantele și eșantioanele pe masă în fața lui Oliver și începu să-și adune lucrurile.

– Am auzit spunându-se că ai petrecut un weekend fabulos, Christine, exclamă Sophie, pe un ton amabil.

Interpelata întoarse spre ea o privire uluită.

– Cum? Cine ți-a spus asta?

Sophie se mulțumi să ridice sprâncenele și să zâmbească ușor, cu subînțeles. Christine îi aruncă o privire lui Oliver care, în picioare în fața ferestrei, era brusc absorbit de contemplarea parcajului.

– Ți s-a vorbit despre altcineva, spuse Christine scuturându-și buclele lungi blonde. În ce mă privește, contez pe weekendul următor pentru a mă amuza.

Oliver se întoarse imediat și-și trecu pofticios limba peste buze.

– Iată ceva promițător, spuse cu o voce răgușită.

– Asta se va schimba, spuse Christine închizându-și servieta-diplomat. În ultimul timp, weekendurile mele au fost lipsite de interes.

Sophie rămase cu gura căscată, întrebându-se oare ce bărbat trebuia să-i poată place Christinei Prescott. Aceasta din urmă ieși din încăpere și Oliver se repezi spre ea.

– Ai un minut? o întrebă el. Aș vrea să-ți vorbesc.

– Desigur, răspunse Christine.

– Să mergem în biroul meu, vrei?

La sfârșitul dimineții, întâlnindu-l din nou pe Oliver, Sophie nu se putu stăpâni să nu-i trimită o înțepătură.

– Weekenduri lipsite de interes, repetă cu compasiune. Ai fi putut face un efort, Oliver.

Acesta nu păru deloc jignit.

– O voi face, promise cu o mină bucuroasă. Asta va fi o adevărată provocare!

Sophie îi răspunse vitejește la zâmbet, înăbușindu-și nu fără greutate dorința de a-i trage niște palme.

Din fericire, pacienta pe care o primi după acest schimb de cuvinte, îi acapară toată atenția. Pagan Ellis.... De data aceasta, Sophie hotărî să pună capăt definitiv acelui proiect extravagant de a naște pe o plajă uitată de lume. Dacă Pagan voia o naștere în apă, foarte bine. Spitalul putea să-i ofere acest gen de serviciu.

– Văd că ai făcut ecografia, remarcă ea. Perfect.

– A fost foarte bine, declară Pagan. Ai avut dreptate. Bebelușul a fost chiar pe față cu ultrasunetele. S-a mișcat foarte mult. Fata care făcea ecografia a spus că-i era greu să-l măsoare. Avea impresia că dansa.

Sophie nu se lăsă impresionată de imaginația debordantă a lui Pagan.

– După dimensiunea fătului, pare să aibă cu cincisprezece zile mai mult decât am calculat. Ești sigură de data pe care mi-ai dat-o?

Pagan deschise ochii mari, neîncrezători.

– Glumești? exclamă ea. Nașterea a fost planificată după stele, aproape la secundă. Știu când am conceput acest copil.

– Aveai cicluri regulate?

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, dacă aveai, de exemplu, un ciclu de douăzeci și opt de zile, ne-am putea baza pe o evoluție în a paisprezecea zi. Dar dacă ciclurile sunt neregulate, este mai dificil de dedus data concepției. Așadar, ai avut cicluri regulate?

Pagan se încruntă.

– Uneori, răspunse ea vag. Dacă eram încordată și dacă uitam să meditez, ciclurile erau perturbate.

– Care este cel mai scurt ciclu pe care l-ai avut?

– Cincisprezece zile, cred.

– Și cel mai lung?

– Nu știu, răspunse Pagan, plictisită. Poate două luni.

Sophie notă, oftând.

– Ce importanță are? exclamă Pagan, iritată. Sunt însărcinată, asta este tot ce contează.

– Firește. Dar mă preocupă câteva lucruri, reluă Sophie cu o voce fermă, între altele data exactă când vei naște. Ai refuzat analizele de sânge. Așa că nu ți se cunoaște grupa sanguină, ceea ce este indispensabil în cazul în care vei avea nevoie de o transfuzie. Nu ți se cunoaște nici factorul rezus, nici procentul de hemoglobină. Dacă ești anemică, bebelușul va primi mai puțin oxigen și asta îi va frâna dezvoltarea.

– Este deja mare, ripostă Pagan cu mândrie.

– Îi poate afecta de asemenea dezvoltarea creierului, continuă Sophie. Acum, ești în a șaisprezecea săptămână de sarcină și în mod normal, ar trebui să măsurăm procentul de A.E.P., adică, de alfafetoproteine. Asta ne va conduce la descoperirea unor anomalii ereditare. Nu știu, de exemplu, nici

dacă ai avut sifilis. Dacă ai avut și n-ai urmat tratament înainte de a douăzecea săptămână, copilul ar putea să fie contaminat.

Cu vârful stiloului, Sophie bătea în dosarul lui Pagan.

– N-ai dat nicio probă de urină. Totuși, este capital. Analiza permite descoperirea prezenței albuminei sau a zahărului, semn de diabet. Mamele care sunt diabetice au deseori bebeluși anormal de mari. Nu mi-ai dat nici măcar datele moașei pe care ai ales-o!

Din nou, Pagan făcu ochii mari.

– Cunoști niște lucruri! Sunt impresionată. Toată această listă de examene de făcut este tipică Fecioarelor.

Și pentru a contracara privirea severă a medicului său, adăugă:

– Haide, doctore, sarcina nu este o boală. Este un eveniment natural. Milioane de femei au născut singure în natură.

– Cea mai mare parte nu aveau primul lor copil la treizeci și șapte de ani, răspunse calm Sophie. Și unele au murit.

– Te-am lăsat să mă examinezi și să-mi faci un frotiu, replică Pagan care de data aceasta se înfurie. Mi-ai luat tensiunea, m-ai cântărit. Acum, ajunge. Vreau să fac lucrurile în felul meu.

– Trebuie să mă lași să le fac și în al meu, răspunse Sophie pe un ton ferm. Altfel, voi fi obligată să-i cer unui alt medic din centru să mă înlocuiască.

– Nu poți face asta, obiectă Pagan. Am verificat. Există o lege despre drepturile pacientului. Am dreptul să primesc îngrijiri care țin cont de valorile și credințele grupului meu cultural, religios sau etnic.

Fu rândul lui Sophie să fie stupefiată.

– Ascultă, spuse Pagan, domolită. Dacă este atât de important pentru tine, accept analizele de sânge și de urină.

– Este un început, recunoscu Sophie cu un zâmbet forțat. Deocamdată, mi-ar plăcea să ascult inima copilului și să-ți măsor abdomenul.

– Foarte bine, spuse Pagan cu amabilitate. Asta este tot?

– Aș dori să iau legătura cu moașa ta.

Pagan păru supărată.

– De fapt, ne-am certat, pentru că mi-a recomandat în cele din urmă spitalul. Se pare că se poate naște și acolo în apă. Îți imaginezi o cadă murdară, care a fost folosită de sute de ori?

– Este sterilizată cu regularitate, explică Sophie, obosită. Du-te și te întinde pe masă. Mă duc să-mi iau stetoscopul special.

Îl întâlni pe Oliver pe culoar.

– N-am reușit, se lamentă tânăra femeie. Pagan Ellis contraatacă, amintindu-mi că există legi pentru a respecta credințele pacienților.

– Pune totul pe hârtie, o sfătui Oliver. Enunță repede riscurile pe care și le asumă și fă-o să semneze documentul. Să ia un duplicat acasă. Asta o va face să se gândească mai bine.

– Este o idee, recunoscu Sophie. Poate-și va descoperi puțin bun-simț.

– Dacă vrei, te voi ajuta să redactezi. Voi avea tot timpul în weekend.

– Ah, da? se miră Sophie. Credeam că trebuia să-l petreci cu o femeie care chiar s-a decis să se distreze până la urmă.

Oliver păru descumpănit. Își reveni repede, dar Sophie avu o bănuială.

– Voi avea totuși timp să te ajut, răspunse Oliver cu dezinvoltură. Dacă vrei, ne întâlnim aici sâmbătă dimineața.

– Nu, îmi pare rău.

Perspectiva de a petrece o vreme singură cu Oliver în timp ce el nu s-ar fi gândit decât la weekend, n-o tenta câtuși de puțin.

– Poate voi merge la Auckland, adăugă, sub un impuls brusc.

Tânăra femeie avu atunci satisfacția de a vedea dezamăgirea înlocuind zâmbetul frumos al lui Oliver.

Până la urmă, redactă ea însăși documentul în timpul unui weekend posomorât pe care-l petrecu închisă în casă, de teamă ca, ieșind în oraș, să nu dea din întâmplare peste Oliver și Christine, recuperându-și forțele după o noapte toridă.

– Devine ridicol, își repetă Sophie cu voce tare, pentru a zecea oară.

Nici măcar nu știa exact ce era între ei. Evident, nu petrecuseră la Hanmer Springs un weekend minunat, cum strigase în gura mare cu complezență Oliver. De altfel, indiferența Christinei era surprinzătoare.

Redactarea documentului îi ocupă aproape două ore. Își consultă manualul de obstetrică pentru a inventaria toate complicațiile care se puteau produce în timpul unei nașteri și care ar fi fost imposibil de rezolvat în afara spitalului. Îl reciti cu satisfacție. Avea cu ce s-o sperie pe viitoarea mamă insensibilă...

Luni dimineață, Oliver sosi cu o mină obosită. La gândul că nopțile precedente fuseseră probabil epuizante pentru el,

Sophie simți repulsie.

– Ai petrecut un weekend plăcut la Auckland? o întrebă el venind s-o întâlnească în biroul său.

– Până la urmă nu m-am mai dus acolo, răspunse Sophie cu nonșalanță.

– De ce? se miră Oliver.

– N-aveam niciun motiv întemeiat să mă duc.

– Așadar, chiar s-a terminat între tine și.... cum îl cheamă? Fără speranță de împăcare?

– Nu.

Sophie plecă ochii asupra hârtiilor etalate în fața ei.

– Am redactat documentul în atenția lui Pagan Ellis. Mi-ar plăcea să-l citești și să-mi spui părerea ta.

– De acord, spuse Oliver cu un zâmbet larg. Și dacă te pot ajuta cu altceva... sunt în întregime al tău.

Ei bine! se gândi cu cinism tânăra femeie. Fidel obiceiului său, nu va întârzia să intre în considerații personale.

Așa că hotărî să-l mențină în registrul strict profesional, amintindu-i rolul oficial pe lângă ea.

– Tocmai, voi avea niște cursuri despre tratamentul hipertensiunii. Mă întrebam dacă n-ai un manual bun de bază despre acest subiect, să-mi împrumuți.

– Desigur. Dacă vrei, îți pot oferi un examen neașteptat, punându-ți întrebări în scris. Îți va permite să recapitulezi înainte de a asista la cursuri.

– De acord, răspunse Sophie aruncând o privire la ceas, pentru a arăta că dorea să-și înceapă munca.

Dar el nu păru să observe și reluă:

– Dacă te-aș fi știut acasă în weekend, ți-aș fi cerut părerea.

– Ah da? Și despre ce? În cazul în care nu este despre cine? ripostă ironic tânăra femeie.

– Am intenția să cumpăr o casă. Am vizitat câteva, dar ezit. Este mai bine să achiziționez o casă modernă care nu m-ar costa prea scump s-o întrețin, sau să aleg una cu farmec și caracter?

Uluită, Sophie tuși.

– Întreab-o pe Janet, îi sugeră. Cunoaște un agent imobiliar, nu?

– Cine, Dennis? Este un idiot.

Avu un zâmbet frumos și Sophie își mușcă buza pentru a nu zâmbi și ea.

– Preferința mea ar merge spre o casă veche, reluă Oliver. Cu o vedere frumoasă și o grădină destul de mare pentru a se putea juca acolo copiii.

Brusc, fața tinerei femei se întunecă.

– Continuă să cauți. Până la urmă vei găsi casa ideală, cu o barieră albă în față.

– Exact! Eram sigur că vei avea o idee bună, Sophie.

Cu zâmbetul pe buze, Oliver Spencer se duse în cabinetul său. Planul pe care și-l făcuse era chiar mai eficace decât sperase.

Ce privire avusese Sophie când îi evocase grădina plină de copii! Era evident că-și dorea să aibă! Trebuia doar să-și dea seama că el era cel cu care voia să-i facă.

Din fericire, știa cum să se comporte pe viitor pentru ca Sophie să-i cadă în brațe...

Capitolul 8

Sophie trăia un adevărat coșmar.

Când tocmai petrecuse luni întregi alungându-și din minte însăși ideea de căsătorie, se găsea confruntată cu toată panoplia ceremoniei – rochii albe, buchete de trandafiri, decorațiuni ridicole, amorași bucălați pe invitații.... cât și cu comentariile lui Tonie și Janet care priveau cu invidie cataloagele pe care tocmai le primise centrul.

– Amorașii sunt puțin prea dolofani, hotărî Tonie. Dar îmi place mult porumbelul cu verigheta în cioc.

– Eu prefer potcoava cu trandafiri, spuse Janet oftând. Aduce noroc.

Ridică ochii și întâlni privirea uluită a Sophiei.

– Tu ai comandat aceste modele?

– Nu! răspunse tânăra femeie cu putere. De ce aș face un asemenea lucru?

Tonie o privi, uluită.

– Ești singura care a fost logodită recent. Din spusele lui Oliver, trebuia să mergi la Auckland. Ne-am gândit că te-ai împăcat cu Greg.

– Nu. Nu mă voi căsători cu el, și nici cu altcineva. Și dacă trebuia să mă căsătoresc, n-aș comanda aceste stupidități, adăugă aruncând o privire dezgustată spre cataloage.

– Le-a adus un vânzător de la o papetărie în această după-amiază. Cineva dintre noi i-ar fi telefonat pentru a livra un sortiment.

– Probabil au greșit centrul medical.

– În niciun caz, făcu vocea lui Oliver.

Josh și cu el se opriseră în fața mesei, gata să intre la ei.

– Eu le-am comandat, preciză Oliver indicând invitațiile.

– Glumești! exclamă Josh cu aceeași privire dezgustată pe care o avea pentru eșantioanele domnului Collins. De ce te interesezi de acest gen de fleacuri?

– Pentru a mă căsători, desigur!

Urmă o lungă tăcere la capătul căreia Josh puse o mână pe fruntea confratelui său.

– N-are febră, constată el. Ciudat.

– Lasă-mă în pace, spuse Oliver, zâmbind.

– N-ai cu adevărat intenția de a te căsători, nu-i așa? îl întrebă Tonie, uluită.

– La drept vorbind, mă gândesc la asta de ceva timp. Mi-a spus cineva recent că sunt incapabil să mă angajez. Țin să demonstrez că este greșit.

Josh scutură din cap, neîncrezător.

– Ești nebun! Ai mai fost căsătorit. Mi-ai spus că n-aveai de gând să mai cazi în capcană.

– Este adevărat, încuviință Oliver cu cea mai mare seriozitate. Dar când întâlnești femeia ideală, îți schimbi părerea.

Tonie îi adresă un zâmbet aprobator.

– Știam că nu ești iremediabil pierdut pentru cauza cea bună. Spre deosebire de alții, adăugă ea cu o privire insistentă în direcția lui Josh.

Acesta oftă.

– Bun, renunț. Spune-ne tot.

– Voi face un anunț în timp util, răspunse Oliver. Vă promit o surpriză frumoasă.

– Cine este? întrebă Janet. O cunoaștem?

– Nu voi spune nimic. Ea trebuie să decidă când ne vom anunța prietenii.

– Dar o cunoaștem? insistă Janet.

– Da.

– Nu pari surprinsă, Sophie, remarcă Josh. Știi mai mult?

– În niciun caz, bâigui aceasta, încă sub șoc.

Cu efort, își reveni în fire.

– Știu chiar mai puțin decât voi, probabil. În definitiv, nu sunt aici de foarte mult timp.

– S-ar spune că sunt secole, spuse Josh.

– Mulțumesc frumos!

– Voiam să-ți spun că nu-mi imaginez centrul medical fără tine. Îngerașii aceștia sunt grotești, reluă privind sortimentul de

invitații.

– Nu găsesc, spuse Oliver. Așa se fac. Ce crezi, Sophie? Mi-ar plăcea să am părerea ta.

Tânăra femeie nu putu decât să-l privească atent. Era incapabilă să rostească vreo vorbă.

Oliver își adună documentația.

– Bun, iau toate astea la mine. Există decizii pe care trebuie să le iei în intimitate, adăugă făcându-i cu ochiul Sophiei.

– Există mai ales decizii pe care nu trebuie să le iei niciodată, îl ironiză Josh cu un aer întunecat. Nu înțeleg ce te-a apucat.

– Asta este dragostea! strigă în gura mare Oliver, deschizând ușa. Ar trebui să încerci. Este bine pentru moral.

– Ca și supa de legume, spuse Josh, urmându-l. Nici aia nu-mi place.

***

Dacă weekendul precedent fusese jalnic, seara care urmă fu și mai rea. Sophie încercă să se adâncească în lucrul pe care și-l adusese acasă. Dar citirea întrebărilor pregătite cu grijă de Oliver despre tratamentul hipertensiunii nu contribui la a-i înveseli dispoziția. Le redactase de mână. Avea un scris frumos, cursiv, larg și aplecat. Sigur, cu câte un detaliu fantezist ici și colo. Un scris care-i reflecta destul de bine personalitatea.

În căutarea unei mici plăceri care ar ajuta-o să risipească norii

negri care se adunaseră deasupra capului său, Sophie optă pentru o baie caldă.

O dată cufundată în spumă, își regăsi toată luciditatea pentru a analiza situația.

Înainte de orice, gelozia față de Christine Prescott nu era justificată, își spuse, pentru că aceasta luase locul pe care nu-l voise ea. În plus, era în cunoștință de cauză că se hotărâse să nu aibă nicio legătură cu Oliver, bărbatul acesta ușuratic și superficial.

Dar în fond, ce voise să spună asigurând că era în stare să se angajeze, spre deosebire de ce credea ea? Montase toate piesele unei legături cu Christine Prescott pentru a se face mai dorit? Asta ar explica reacția ciudată a acesteia din urmă. Dar atunci, de ce adăugase vorbindu-i de achiziționarea unei case cu grădină mare? Făcând să-i fie livrate cataloagele cu articole de nuntă? Încerca s-o facă geloasă și s-o îndrume să intre în competiție cu altă femeie?

Dacă asta era situația, se înșela complet asupra ei, deoarece genul acesta de mici jocuri n-o interesau. Nu voia decât marea dragoste. Bărbatul pe care-l va alege va trebui să aibă sentimente comparabile cu ale sale. Și dacă astea erau sentimentele sale, nu se va putea pune problema să se joace.

Sophie fu mulțumită de raționamentul său. Nu voia o legătură banală. Îl voia.... pe Oliver Spencer, trup și suflet.

Cu un oftat de exasperare, ieși din baie și se șterse.

Ne-am întors de unde am plecat! se ironiză ea. Da, era îndrăgostită nebunește de el, de inteligența sa, de umorul,

compasiunea sa pentru bolnavi și de ochii cenușii! Îl iubea din prima zi în care se întâlniseră. Și paradoxal, respectul pentru integritatea lui Oliver o făcuse să-și analizeze propriile sentimente și să rupă logodna. Dar nu avusese curajul să meargă mai departe.

Lașă, era lașă, decise ea, vârându-se în pat. Dacă ar fi avut ceva mai mult caracter, nu l-ar fi lăsat pe tatăl său s-o perturbe atât de mult timp. Nu s-ar fi amăgit cu o logodnă care n– avea niciun sens. Și-ar fi acceptat deschis greșelile în loc să le ascundă. Și nu s-ar fi speriat la perspectiva de a avea o legătură amoroasă cu Oliver Spencer. Ce importanță avea dacă în ce-l privea pe el, la început fusese doar atracție fizică? Trebuia să existe un început! Oare ce sperase ea? Ca Oliver să se angajeze pe viață înainte de a o atinge?

În plus, ea greșise reproșându-i ruptura logodnei sale. În fond, îi făcuse un serviciu. O făcuse să înțeleagă că putea să spere mai mult de la o căsătorie, decât prietenie, o îndemnase să acționeze cu curaj pentru prima dată în viața ei. Rupsese legăturile de rutină.

Scutură din cap, gândindu-se că încercase chiar să le reînnoade. Ce stupiditate! Dacă Greg n-ar fi fost sedus între timp de o altă femeie, s-ar fi reintegrat într-o viață fără viitor.

Acum, știa exact ce era cu ea. Cel puțin în ceea ce-l privea pe Oliver Spencer. Poate reprezenta pentru ea bărbatul ideal, dar nu era mai puțin adevărat că nu împărtășeau aceleași valori, mai ales asupra necesității de a te angaja pe viață.

În ziua următoare, Sophie trebui să facă un efort enorm

pentru a da dovadă de un minimum de zel. Nimeni nu remarcă tensiunea care o stăpânea. Toți erau mult prea ocupați să comenteze căsătoria lui Oliver și să facă speculații asupra identității viitoarei soții. În timpul orei de prânz, nu se vorbi despre altceva și tânăra femeie, așezată la distanță pe canapea, încercă să se concentreze asupra unui articol care anunța o epidemie de hepatită C.

– Oare cine este? Dă-mi măcar un indiciu, Oliver, îl rugă Janet. Cum este din punct de vedere fizic?

– Foarte frumoasă.

– Brunetă sau roșcată?

– Mai degrabă... blondă.

Sophie reciti aceeași frază pentru a treia oară fără să-i înțeleagă sensul, în timp ce cuvintele îi jucau în fața ochilor.

– Ce meserie are? mai întrebă infirmiera. Are vreo legătură cu medicina?

– Da, răspunse Oliver zâmbind. Dar nu voi spune mai mult.

– Ați stabilit deja data nunții? întrebă Tonie.

– Nu. Încă n-am cerut-o în căsătorie.

– Chiar ești sigur de tine! exclamă asistenta.

– Sunt superstițios. Trebuie să-mi fac cererea într-un fel în care să fiu luat în serios.

– Dacă este femeia care îți trebuie, va accepta, îl asigură Tonie cu înțelepciune.

– Nu te sinchisi dacă nu merge, îți voi împrumuta micul meu carnet cu adrese, promise Josh.

– Mic! îl ironiză Tonie, sarcastic. Ești la al paisprezecelea

volum.

Janet se duse să se așeze alături de Sophie.

– Ești foarte tăcută. Te simți bine?

Tânăra femeie dădu afirmativ din cap. Reciti prima frază a articolului pentru a zecea oară.

– Se estimează la patruzeci de mii numărul persoanelor bolnave de hepatita C în Noua Zeelandă, spuse ea. Și numărul crește rapid. O epidemie despre care nu se vorbește destul, comentă privind-o pe Janet.

Apoi, văzând că aceasta nu reacționa, lăsă revista și se scuză, ușurată că avea în fața ei o după-amiază de consultații pentru a o distrage.

Când veni seara, se întoarse acasă atât de epuizată, încât renunță la orice introspecție sau autocritică și-și turnă un pahar cu vin. Singurul mod de a scăpa era să uite această poveste, își spuse, să se adâncească în muncă, într-o carieră, poate să-și deschidă într-o zi propriul cabinet de generalist.

Dădu din cap și ținu un toast.

Pentru început, poate va deveni al treilea asociat la St.David. Dar va suporta oare să-l vadă în fiecare zi pe Oliver, tânăr căsătorit, să admire fotografiile micilor Spenceri, puse la vedere pe tabloul lui Tonie? Ah nu! Niciodată.

Să practice ca asociată la St.David nu va putea dura. Va fi doar un mijloc de a-și reveni din haosul vieții sale afective. Ajunsese jos de tot, nu putea decât să urce.

De altfel, va începe imediat! hotărî ea. Examenul simulat asupra hipertensiunii era un mijloc ca oricare altul. Va vedea

dacă va putea lucra pe un text scris de Oliver fără să-și lase atenția distrasă de autor.

Miercuri dimineață, Sophie ajunse la St.David cu o hotărâre nouă. Își lăsă poșeta pe birou, luă mapa cartonată și se îndreptă decisă spre cabinetul lui Oliver. Ușa era deschisă. Medicul tocmai răsfoia o revistă medicală.

– Iată lucrarea pe care mi-ai dat s-o fac despre tratamentul hipertensiunii.

– Deja? se miră Oliver luând mapa. Ai lucrat toată noaptea!

– Aproape, mormăi ea.

Sophie tocmai descoperise invitațiile etalate pe biroul lui Oliver. Acesta remarcă faptul.

– Sunt frumoase, nu găsești?

– Da, da, răspunse tânăra femeie din vârful buzelor.

– Tocmai mă gândeam la călătoria de nuntă. Poate o săptămână în insulele Fiji? Sau în insula Norfolk?

– M-am plictisit să spun că Hanmer Springs este foarte romantic, spuse Sophie glacial. Totul depinde de cât de departe vrei să mergi.

– Exact, aprobă Oliver ridicând spre ea o privire plină de sfidare. Până unde vrei să mergi, Sophie?

În timp ce această întrebare ciudată o lăsă pe tânăra femeie perplexă, ajunse până la ei vocea furioasă a lui Josh.

– Lasă-mă în pace, Tonie! Nu vreau cafea, nici paracetamol!

O ușă se închise trântindu-se. Sophie și Oliver se întoarseră s-o vedă trecând pe Tonie, cu o ceașcă de cafea în mână. Le adresă un zâmbet obosit.

– Pe cuvântul meu, voi mai încerca, spuse ea înainte de a continua să meargă spre sala personalului.

Oliver scutură din cap.

– Bietul Josh, o fi petrecut prea mult aseară, începu el pe un ton degajat. Părea palid în această dimineață, cu ochii roșii ca cineva care n-a prea dormit.

– Serios? spuse Sophie pe un ton ostil. Totuși, nu este decât vineri.

– Cred că are probleme să scape de Deborah. Ar fi trebuit să mă asculte și să joace sincer cu ea încă de la început.

Cele două telefoane de la recepție sunară în același timp, iar Tonie se grăbi să răspundă la unul. Din nefericire, Janet nu sosise încă pentru a răspunde la celălalt, deoarece în ultimul timp, gemenii făceau mofturi să meargă la școală.

Sophie oftă.

– Ar fi de preferat să mă duc să răspund. Simt că va fi o zi grea.

Oliver luă o trusă mare de medic, așezată pe podea lângă fotoliul său.

– Eu plec. Jumătate din cei ce locuiesc în casa de odihnă din Bay Villa au gripă. Asta mă va scuti să am de rezolvat alte probleme.

Sophie îl precedă pe culoar.

– Sper că Josh își va reveni. Nu-mi doresc să fiu singura care să înfrunte situația.

– Nu te neliniști, spuse Oliver zâmbind. Nu te voi lăsa niciodată singură.

Tânăra femeie trecuse deja în spatele mesei și ridicase receptorul unuia dintre telefoane.

– Centrul medical St.David, bună ziua.

– Alo? spuse o voce slabă.

– Sophie Bennett la telefon.

– Sophie? Oh, ce noroc! Sunt Pagan Ellis.

Tânăra femeie se încruntă. Nu recunoștea vocea viitoarei mame.

– Mă simt foarte rău. Nimic nu este în regulă.

– Calmează-te. Ce se întâmplă? Sângerezi?

– Nu.... Mă.... simt foarte ciudat.

– Poți să vii? N-am nicio consultație înainte de ora nouă și treizeci de minute. Te aștept.

Pagan sosi cu taxiul pe la ora nouă și cincisprezece, palidă și speriată.

– Mă doare capul, spuse ea în șoaptă. Mă doare peste tot. Și am contracții!

– Ai gripă, o anunță Sophie puțin mai târziu. Cu temperatură mare. Ai luat paracetamol?

– Nu! Nu pot, gemu Pagan. Este prea periculos pentru copil.

– Febra poate fi mai periculoasă. Mă voi duce să-ți aduc unul. De cât timp ai contracții?

– De aseară.

– Sunt dureroase?

– Nu. Dar mă simt rău!

– Câte minute sunt între contracții? Știi?

– Aproximativ zece minute.

– Îi voi cere doctorului Cooper să vină să te examineze, Pagan, spuse Sophie cu blândețe. Nu mă simt suficient de experimentată pentru a mă ocupa singură de tine.

Proasta dispoziție a lui Josh dispăruse și fu de un calm olimpian când o examină pe viitoarea mamă.

– Nu sunt însărcinată decât în douăzeci de săptămâni se lamentă Pagan cu lacrimi în glas. Nu pot fi gata să nasc! Vreau să văd un specialist.

– Este exact ce mă pregăteam să-ți propun, spuse Josh. Nu cred că ești deja în travaliu. Colul este închis și după părerea mea, virusul pe care l-ai contractat te-a dus în starea aceasta și-ți provoacă contracțiile. Ca măsură de siguranță, te vom transfera la spital, în serviciul de ginecologie. Acolo te vor ține un timp sub observație.

– Oh da, vă rog, murmură Pagan.

– Telefonez la ambulanță.

Sosirea neașteptată a lui Pagan produsese întârzierea consultațiilor. Primul pacient al Sophiei trebui să aștepte douăzeci de minute.

– Am acceptat pentru tine o pacientă între două consultații, o anunță Tonie când ea luă dosarul. Pe la ora zece, e bine?

– Desigur.

Descoperind cine era pacienta suplimentară, Sophie avu un șoc. Cu un zâmbet timid pe buze, Christine Prescott se așeză în fața biroului său.

– Sper că nu te superi că am venit să te văd. Vreau să spun, ca pacientă.

– Deloc, spuse Sophie cu un zâmbet forțat.

– Chiar nu am un medic curant, explică stânjenită Christine. Sunt mereu în deplasare. Dar îmi voi da curând demisia și ne vom stabili probabil la Christchurch.

Tânăra femeie sofisticată nu înceta să se joace cu unul din degete. Un deget care purta un inel împodobit cu un solitar.

Sophie simți un nod în gât.

– Te-ai logodit? o întrebă cu o voce gâtuită.

– Da.... Din fericire!

Sophie înțelese ce va urma și nu încercă nici măcar să zâmbească. Brusc, mâinile îi erau ca gheața.

– Sunt aproape sigură că sunt însărcinată, reluă Christine. De asta am venit să te văd. Vreau să fiu sigură înainte de a-mi anunța logodnicul.

– Ce vârstă ai?

– Douăzeci și doi de ani.

– Care este data ultimului ciclu?

– Trebuie să fie în urmă cu cinci, nu, șase săptămâni, cred.

Sophie aruncă o privire pe calendar. Asta însemna două săptămâni înaintea weekendului lui Oliver la Hanmer Springs. Totul era limpede.

– Folosești vreun mijloc contraceptiv oarecare?

– Da, prezervative, răspunse Christine oftând. Dar s-a întâmplat să uităm în pasiune. Știi cum se întâmplă...

Sophie strânse din dinți la gândul că pacienta sa o credita cu o experiență pe care n-o împărtășise niciodată. Deoarece nu fusese dusă niciodată de o pasiune irezistibilă. Ar fi trebuit să

încerce. Și în acest caz, poate s-ar fi aflat ea în locul Christinei, cu un inel de logodnă pe deget și cu copilul lui Oliver Spencer în pântece...

– Vom face o analiză de urină. Ar trebui să fie de-ajuns. Dar dacă avem nevoie de o confirmare, vom face un test sanguin.

Christine o urmări din ochi în timp ce lua cele necesare din dulapul metalic.

– Ca să fiu cinstită, este oarecum un șoc pentru mine, mărturisi ea. Nu știu cum va reacționa logodnicul meu.

– Întotdeauna este un șoc când nu este prevăzut, spuse cu calm Sophie.

– La drept vorbind... vreau copii, dar nu prevăzusem unul atât de curând.

– Ia flaconul. Toaletele sunt chiar la dreapta, pe culoar.

Pentru tânăra femeie, restul dimineții se desfășură într-un fel de ceață. Din fericire, pacienții săi nu prezentaseră decât afecțiuni minore. Evită să se ducă în sala personalului în timpul pauzei. Nu-i era foame. Nu-și mai dorea nici să asiste la cursurile de miercuri la spital, dar se hotărî să se ducă totuși, pentru a scăpa de la St.David.

Plecând, îl întâlni pe Oliver care se întorcea de la vizite, cu trusa medicală în mână.

– Sper că irascibilitatea lui Josh n-a fost contagioasă, exclamă el cu ironie. Doresc să lucrez cu bună dispoziție.

Tânăra femeie se opri brusc. Cum putea să fie atât de vesel? Fără îndoială, Christine nu-i comunicase încă vestea. Va fi oare la fel de radios când va afla că va fi tată?

– Cu siguranță, îi răspunse aruncându-i o privire ucigătoare. Vei afla chiar vești bune. Poate ar trebui să te felicit deja.

Oliver se încruntă.

– Despre ce vorbești?

– Am primit-o pe Christine Prescott de dimineață. Frumos inel, dar ai face mai bine să te grăbești să trimiți invitațiile.

De data aceasta, Oliver o privi cu atenție pe tânăra femeie, ca și când o vedea pentru prima dată.

– Nu vă recomand o stațiune termală cu ape calde pentru a merge să vă petreceți luna de miere, adăugă Sophie pe un ton triumfător. Nu este o idee foarte bună pentru o tânără căsătorită însărcinată.

Oliver păli.

– La naiba! Nu crezi totuși că...

– Trebuie să plec, îl întrerupse tăios Sophie. Am un curs pentru îngrijirile prenatale. Pică bine, nu?

– Sophie, ascultă-mă. Christine Prescott este poate însărcinată, dar....

– De aproximativ cinci săptămâni. Probabil l-a conceput în weekendul în care....

– Nu este copilul meu! izbucni Oliver. Este imposibil! Puțin îmi pasă de Christine Prescott. N-am atins-o niciodată. Nici măcar n-am dorit vreodată asta!

– Ah, da? îl ironiză Sophie. Și ai tupeul să-mi ții o predică despre onestitate!

Scutură din cap și se întoarse.

– Ar trebui să-ți fie rușine!

Capitolul 9

Pendula de pe perete indica doar ora nouă.

Încă niciun pacient nu trecuse pe ușa centrului medical St.David, dar exista impresia că era deja sfârșitul zilei.

Janet telefonase pentru a anunța că va întârzia. Gemenii erau bolnavi și baby-sitterul nu venea decât la ora zece. Josh era și mai ursuz ca în ajun, iar Tonie nu-și descleștase dinții.

– L-am întrebat numai dacă se simte mai bine astăzi, mormăi ea, jignită. N-avea de ce să mă certe. Mă întreb uneori de ce mă trezesc dimineața, adăugă aproape smulgând foaia de la imprimantă.

Sophie dădu din cap cu lehamite. Era în aceeași stare de spirit. De fapt, se întreba mai degrabă de ce își dăduse osteneala să se vâre în pat, când nu închidea ochii toată noaptea. Până în zori fusese chinuită de imaginile lui Oliver, zâmbind radios, și a Christinei, cu un aer provocator și satisfăcut, cu un copil în

brațe.

Nici nu-și mai amintea exact de cursurile la care asistase în ajun. Se evocaseră diverse probleme legate de vârsta înaintată. Foarte repede, nu-l mai ascultase pe profesorul de geriatrie, încercând să-și imagineze propria bătrânețe. Probabil singură, cu o pisică drept companie. Ca Tonie...

– Iartă-mă. Ai spus ceva, Tonie?

– Nimic ce merită osteneala să fie repetat, oftă aceasta. Ai găsit mesajul pe care ți l-am lăsat în coșul tău?

– Nu, nu m-am uitat încă în el, răspunse Sophie ridicându-se.

Telefonul sună și Tonie răspunse.

– Bună ziua, domnule Collins. Adevărat? reluă după o scurtă pauză. Dumnezeule!

Vârful stiloului se apropie de numele lui Josh pe registrul de consultație. Îi făcu cu ochiul Sophiei, care aprobă cu un zâmbet. Dacă cineva merita să-l primească pe îngrozitorul domn Collins, acela era Josh Cooper.

Își schimbă părerea văzându-l pe Oliver împingând ușa. Cu cravata strâmbă și obrajii prost bărbieriți, părea obosit, ca după o noapte de insomnie. Poate că o consultație cu domnul Collins îi va reda puțină energie. Cu un creion, arătă numele pacientului pe care Tonie tocmai îl înscrisese, apoi o căsuță liberă sub numele lui Oliver, înainte de a o întreba pe asistentă din privire. Aceasta se încruntă, continuând să vorbească amabil cu interlocutorul său.

– Aveți fără îndoială dreptate, domnule Collins, dar veți vedea asta cu un medic. Eu nu sunt calificată pentru.... Pot să vă

propun o întâlnire la ora unsprezece, reluă ea cu fermitate. Iertați-mă, am un apel pe o altă linie.

– Să nu mi-l trimiți, spuse Oliver cu un aer întunecat.

Își ațintì asupra Sophiei o privire intensă.

– Ce faci acolo?

– Citesc telecopia consultantului de la obstetrică și ginecologie care a primit-o pe Pagan Ellis. Au reușit să-i scadă temperatura și datorită unei perfuzii cu salbutamol, i-au calmat activitatea uterină. Aparent, reluă Sophie cu un zâmbet, s-a înscris pentru a naște la spital, în noiembrie.

– Ți-am spus că bunul-simț va învinge până la urmă.

– Într-adevăr, răspunse cu ironie tânăra femeie. Mă întreb de ce mi-am făcut griji!

Fața lui Oliver se întunecă și mai mult. O femeie însoțită de un copilaș care plângea, tocmai sosise. Tonie se întoarse spre Sophie.

– Ai putea să-i scoți copcile micuțului Benjamin? Mama sa trebuie să-l ducă la creșă și nu poate să aștepte sosirea lui Janet.

– Desigur.

Copilul, culcat în brațele mamei, dădea puternice lovituri de picior în semn de protest.

– Duceți-l în camera de tratamente, îi sugeră Tonie. Va veni și doctorți Bennett.

– Când vei termina, aș vrea să-ți vorbesc, spuse Oliver, Sophiei. Am încercat să te sun aseară.

– Ah, da?

O privea pe tânăra mamă luptându-se cu fiul său.

– A fost tot timpul ocupat, reluă Oliver pe un ton acuzator.

Într-adevăr, de teamă ca tatăl său să nu-i telefoneze ca în fiecare miercuri seara, luase precauția să lase receptorul ridicat. Dar nu-și imaginase vreodată că Oliver va încerca s-o găsească. Îi aruncă o privire stupefiată. Oare de câte ori încercase să-i telefoneze? Și pentru ce motiv? De aceea avea cearcăne la ochi?

Nu, această explicație era ridicolă...

– Voiam să pot lucra fără să fiu deranjată, răspunse Sophie.

Îi urmări cu ochii pe mamă și pe micuțul care protesta vehement. Era timpul să li se alăture.

– Vom avea cu siguranță ocazia să vorbim mai târziu.

– Sper, spuse Oliver, tot întunecat. Te aștept în biroul meu.

Ca urmare a unui turnir cu bețe mari, lui Ben trebui să i se pună patru copci deasupra ochiului stâng. Tânăra femeie încercă să-l calmeze cu un purceluș, dar după prima copcă aplicată, micuțul își manifestă zgomotos hotărârea de a-i primi și pe ceilalți trei.

O clipă, Sophie era gata să-i ceară ajutorul lui Oliver, dar hotărî să n-o facă. Până la urmă, o chemă pe Tonie în ajutor. Aceasta îl luă pe Ben pe genunchi, îl făcu să încrucișeze brațele și-i strânse ferm încheieturile, în timp ce mama îi ținea capul.

– Bine, aprobă Sophie înainte de a relua operația.

Tonie avu totuși timp să primească niște șuturi și să descrie amănunțit provizia de bomboane pe care o păstra în birou.

În acest timp, sala de așteptare se umpluse. Sophie administră apoi două vaccinuri antigripale, recoltă sânge pentru o analiză înainte de a o primi pe Ruby Murdoch. Aceasta purta un

trening roz și pantofi sport.

– Tocmai venisem să mă cântăresc și să-mi iau tensiunea. Nu mă așteptam să te văd.

– O înlocuiesc pe Janet, care întârzie puțin în această dimineață. Pari în plină formă, Ruby.

– Am pierdut șapte kilograme, anunță aceasta cu mândrie. Am venit pe jos.

– Bravo! comentă Sophie strângând brasarda tensiometrului. Cum îți merge cu astmul?

– Mai bine. În general, mă simt mult mai bine.

– Și tensiunea ți-a scăzut. Felicity ce face?

– Bine. Practică yoga. Am eu grijă de mica Laura marțea după-amiaza. Am un ajutor la menaj și nu mănânc decât mâncărurile preparate de centrul dietetic. Pe scurt, am făcut progrese.

– Sunt încântată, spuse Sophie cu căldură. Continuă astfel. Îți voi testa și cantitatea de zahăr din sânge. Tânăra femeie o conducea pe Ruby Murdoch când sosi Janet, jenată.

– Îmi pare rău, Sophie. Va trebui să recuperezi timpul pierdut la consultații.

– Nu-ți face probleme. Încep cu doamna Wentworth și ea întârzie întotdeauna. Oricum, am impresia că am deja o zi de muncă în urma mea. Cum faci să susții acest ritm?

– Asta nu-i nimic în comparație cu treaba care mă așteaptă acasă, cu doi copii! răspunse Janet zâmbind. Vei vedea într-o zi cum este să muncești cu adevărat.

Sophie zâmbi cu melancolie la gândul că poate nu va avea

ocazia să ducă dintr-o dată maternitatea și cariera. Oftă, conștientă că hotărârea sa de a miza totul pe meserie, nu era cu adevărat sinceră.

Brusc, pe culoar se auzi vocea iritată a lui Josh. Sophie și Janet schimbară o privire preocupată.

– Am spus că nu-l voi vedea. Sunt primul asociat aici. Dacă hotărăsc că trebuie să-l primească Oliver, îl va primi!

Janet o urmă pe Sophie până în biroul de la recepție.

– Este vina mea, spuse ea. Este din cauza întârzierii mele.

– Nu tu ai creat probleme, Janet, replică Tonie pe un ton acid.

Șterse numele domnului Collins din coloana lui Josh și ezită. Oliver o făcuse să înțeleagă limpede că nu-l va primi pe acest pacient suspicios la consultație. Sophie își făcu curaj.

– Mă voi ocupa eu de el.

Tonie o privi uluită.

– Glumești?

– Nu.

Dacă nu-l primea pe acest ipohondru, va fi obligată să meargă să-l vadă pe Oliver, cum îi ceruse acesta. Și pe moment, domnul Collins era o opțiune mai puțin înspăimântătoare. Părea chiar drăguț, așezat într-un colț din sala de așteptare. Aproape complet chel, n-avea decât o fină coroană de păr alb pe un cap foarte roșu. Era gras și când se ridică, tânăra femeie observă că nu-i ajungea decât până la umăr. S-ar fi spus că este un copil. Singurul amănunt alarmant era sacul mare din hârtie brună pe care-l avea în mână.

– Cazul meu nu este complicat, tânără doamnă, trâmbiță el, o dată instalat în biroul Sophiei.

Volumul sonor al vocii sale era disproporționat în raport cu talia. Puse sacul alături de scaun.

– Am o infecție urinară, declară pacientul înainte de a o cerceta pe Sophie. Sunteți infirmieră?

– Nu, sunt medic. Sunt în stagiu de generalist.

– Sunteți cam tânără, nu? N-are importanță. Eu știu ce am, o infecție urinară, repetă el, cu o voce de stentor.

– Purtați aparat auditiv, domnule Collins?

– Ce spuneți? Vorbiți puțin mai tare. Sunt cam tare de ureche.

– V-ați conectat aparatul auditiv? repetă Sophie.

Domnul Collins își duse mâna la ureche, apoi o privi pe tânăra femeie.

– Repetați. Acum vă pot auzi.

– Ce vă face să credeți că aveți o infecție urinară? îl întrebă Sophie, pronunțând distinct.

– Nu cred, sunt sigur! răspunse pacientul, indignat. Scrieți-mi o rețetă. Un antibiotic cu spectru larg îi va veni de hac. Augmentin, de exemplu. Ultima dată, am făcut alergie la Amoxil.

– Vă voi prescrie antibiotice, dacă veți avea nevoie de ele, declară Sophie pe un ton ferm. Ce simptome aveți?

– Ce spuneți?

– Aveți febră? Vă doare când urinați?

– Bineînțeles că mă doare, ripostă domnul Collins aruncându-i o privire ofensată. Sunt chisturile.

– Ce spuneți?

– Sunteți surdă, tânără fată? Am chisturi în urină. Vă voi arăta.

Se aplecă și scoase din punga de hârtie o sticlă de lapte din plastic, de doi litri, pe care o puse cu bruschețe pe birou. Conținea un lichid galben. Sophie se dădu înapoi.

– Am adus un eșantion, anunță el. Întotdeauna aduc unul.

Sophie își mușcă buza pentru a nu izbucni în râs.

– Cât timp v-a trebuit s-o umpleți?

– Două zile.

Luă sticla și o scutură. Tânăra femeie se îndepărtă, de teamă ca dopul să nu fie bine înșurubat.

– Priviți asta! exclamă domnul Collins foarte fericit. Chisturi. Milioane de mici microbi!

Sophie văzu niște particule albe învârtindu-se și strânse maxilarele pentru a rămâne de marmură.

– Ați curățat sticla înainte de a aduna eșantionul, domnule Collins?

– Am clătit-o puțin, răspunse acesta distrat.

– Și v-a fost rău, înainte sau după ce ați început să umpleți sticla?

– După... Gâtul este cam strâmt, înțelegeți?

– Lăsați-mi-o, spuse Sophie, care se stăpânea cu mare greutate. Îi vom analiza conținutul și în cazul în care consider că este necesar un tratament, vă voi telefona.

Tânăra femeie duse impresionantul eșantion în sala personalului, unde avu surpriza să-l găsească pe Ross, curierul lor, care bea un pahar cu apă.

– Aveam nevoie de asta... îi spuse Sophie. Sunt sub presiune.

Aruncă o privire sticlei pe care o ținea Sophie și se strâmbă de silă.

– Cum te simți, Ross? întrebă tânăra femeie deschizând ușa frigiderului, pentru a pune sticla. Ce-ți face spatele?

Văzând că nu era loc pentru o sticlă atât de mare, Sophie închise ușa.

– Bine, mulțumesc. Pot să-ți vorbesc?

– Firește, răspunse tânăra femeie privind pubela.

– Îmi doresc atât de mult să anunț vestea cuiva, reluă bărbatul cu un zâmbet radios. Voi fi tată!

– Ah? Felicitări.

– Este minunat, nu? Încă nu suntem căsătoriți, dar n-are importanță.

– N-are importanță.

– Desigur, ești invitată.

– Oh, este foarte amabil din partea ta, dar....

– Invităm tot personalul din St.David. În definitiv, aici ne-am întâlnit.

Tânăra femeie căută din ochi un loc unde să lase sticla.

– Nu știam, spuse distrată.

– Se împlinește un an. Aveam să-i livrez un pachet doctorului Spencer și eram foarte grăbit. În fața ușii, m-am lovit de ea, care venea din sens invers și a căzut cât era de lungă pe rampă.

– Dumnezeule...

– Era prima sa zi de muncă. Era furioasă.

– Îmi imaginez...

Sophie nu știa cum să pună capăt conversației. Ross părea

atât de fericit, încât era insuportabil.

– Cu ce se ocupă?

– Este delegat comercial pentru un laborator farmaceutic.

Ross se încruntă în fața aerului năucit al Sophiei.

– Cu siguranță o cunoști. Este Christine Prescott. Curând doamna Selkirk, adăugă el, foarte mândru.

– Ieși cu ea de un an?

– Trăim împreună. Totul a mers foarte repede între noi. Încă de la început nu ne-am putut lipsi unul de celălalt. Numeroasele deplasări profesionale sunt o problemă, dar își va da demisia îndată ce ne vom căsători. Bun, reluă Ross cu un zâmbet larg, te las. Timpul este bani și curând voi fi tată.

Mai târziu, Sophie nu-și aminti decât de greutatea sticlei murdare pe care o avea încă în mână. În mod reflex o puse pe masă și, cu ochii în gol, încercă să-și adune ideile... Ca un automat, ridică receptorul și formă numărul de la recepție.

– Tonie? Oliver este în consultație în această clipă?

– Nu. Tocmai a plecat domnul Laney. Trebuie s-o primească pe doamna Chamberlain, dar ea este cu Janet și-i va lua câteva minute. Este o guralivă.

– Să vorbească cât vrea. Și doamna Wentworth? Tot adormită?

– Sforăie. Trebuie s-o trezesc?

– Nu, nu încă. Trebuie să-i vorbesc lui Oliver.

Închise, calm. Niciodată nu simțise o mânie atât de rece...Încet, se îndreptă spre ușa biroului lui Oliver, învârti clanța, intră și-l privi pe Oliver cu un calm glacial.

– M-ai mințit, Oliver. Tu, dușmanul minciunii, m-ai mințit!

Capitolul 10

Nici măcar nu-i era rușine.

Părea puțin surprins de această bruscă acuzație, dar câtuși de puțin stânjenit că fusese ghicit.

Foarte decontractat, se rezemă cu spatele de scaun.

– Când te-am mințit exact, Sophie?

– Când mi-ai spus că aveai o aventură cu Christine Prescott.

– Nu ți-am spus niciodată asta. Tu ai tras această concluzie.

– Ai făcut totul pentru a o crede.

Oliver ridică din umeri.

– Aparențele sunt deseori înșelătoare....

– Și n-ai nimic să-ți reproșezi, așa este? exclamă Sophie pe un ton caustic.

Se apropie de birou și se aplecă spre el.

– Pentru mine, asta nu face nicio diferență, Oliver Spencer. M-ai mințit. Mai rău, ți-a făcut plăcere.

– Exagerezi... La început, am fost mulțumit să văd că mica mea stratagemă dădea rezultate. Dar ieri, am avut un șoc. Am înțeles că mersesem prea departe și că nu va fi ușor să dau înapoi. N-am închis ochii toată noaptea, să știi.

– Mă vedeai dezolată, îl ironiză Sophie. A fost o clipă când te-am bănuit că minți. Am avut o îndoială în ziua în care Christine a vorbit fără entuziasm de ultimele sale weekenduri. Dar mi-am spus imediat că era imposibil, că dacă era o persoană pe lume care înțelegea cât de distructivă era minciuna, acela era Oliver Spencer.

– Este adevărat.

Împotriva oricărei așteptări, părea ciudat de mulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Și mi-am spus că era timpul s-o înțelegi și tu, reluă el cu gravitate. De ce m-ai mințit, Sophie, în legătură cu logodna ta?

– Nu te-am mințit cu adevărat.

– Nu, dar nici nu mi-ai deschis ochii, ceea ce este același lucru. În orice caz, recunoaște că m-ai mințit în legătură cu mesajul care însoțea buchetul de trandafiri. Ai mințit de asemenea vorbind de o dată stabilită pentru căsătoria ta.

– Știi deja toate astea, mormăi Sophie.

– Și tu te-ai jucat cu mine. Poate chiar ți-a făcut plăcere... Poate n-ai fost niciodată logodită cu Graham.

– Greg, îl corectă, iritată. Ba da, am fost logodită.

– Și când ai rupt logodna?

– În timpul ultimului meu weekend la Auckland.

Stânjenită, Sophie întoarse privirea. Venise să-l acuze pe

Oliver de necinste și iată că se afla în boxa acuzaților.

– Așadar, ai rupt logodna înainte de a-ți trimite flori. În acest caz, de ce ai păstrat inelul de logodnă?

– L-am scos a doua zi, replică Sophie pe un ton aspru.

– Explicând că l-ai trimis la bijutier. De ce? Îți era oare teamă de sentimentele tale?

Sophie nu-l putu privi în față. Îl auzi dregându-și glasul.

– Recunoaște că am fost corect, Sophie... N-am încercat să mă impun când am crezut că erai logodită. Te-am lăsat în pace. Am ținut chiar cont de sfaturile tale când mi-ai sugerat să găsesc pe cineva care ar fi sensibil la farmecul meu.

– Așadar, totul este din vina mea? întrebă neîncrezătoare tânăra femeie. Ai crezut că jucam ca tine? Dar ce se întâmplă între două ființe nu este un joc, Oliver. Este serios.

– Sunt serios, răspunse acesta, foarte calm. Voiam să știi că eram capabil de altceva decât de o legătură superficială. Că doream să am o relație de cuplu și chiar să mă căsătoresc, să fondez o familie. Da, vreau copii și o casă cu grădină mare, adăugă Oliver cu convingere.

Indignată, Sophie îi ignoră expresia visătoare.

– Și pentru a ajunge la asta, nu te dai înapoi de la nimic? Manipulezi oamenii?

– De acord, acceptă el oftând, am luat-o greșit, știu. Mi-am dat seama ieri, și toată noaptea am încercat să te găsesc. La început am crezut că am avut o idee bună, dar a deviat. Nu mai știam ce să fac, reluă Oliver trecându-și o mână prin păr. Am încercat să te fac să înțelegi ce simțeam, dar luai totul în zeflemea, pentru a

tăia orice comunicare între noi.

Zâmbi conciliant.

– Dar pledez pentru circumstanțe atenuante... Am fost orbit de dragoste.

– N-ai nici cea mai mică idee ce este dragostea, mormăi Sophie, dezamăgită.

– Adevărat?

– Nu. Oamenii care se iubesc nu se joacă.

– Crezi? spuse el, părând decepționat. Niciodată? De ce? Dragostea nu poate fi nostimă?

– Nu se joacă deloc cu sentimentele celuilalt, reluă tânăra femeie pe tonul unui adult care ceartă un copil. Nu încearcă să-l facă pe celălalt gelos.

– Așadar, erai geloasă?

Fără să răspundă, Sophie îi aruncă o privire ucigătoare.

– Tu m-ai făcut gelos, continuă Oliver. Dar te iert.

Nervos, își trecu din nou mâna prin păr, înainte de a se ridica.

– Oare ce pot să fac pentru a te convinge?

– Să-mi spui adevărul.

– De acord. Dacă și tu îmi spui adevărul.

– Mi se pare echitabil, spuse Sophie după o secundă de gândire.

Oliver rămase în loc. Se afla la aproximativ doi metri de ea. Ochii cenușii se ațintiră asupra ei cu o privire blândă și intensă în același timp, evident sinceră.

– Te iubesc, Sophie Bennet. Celelalte femei nu mă interesează. Cu tine vreau să trăiesc. Te vreau de soție.

Scoase un oftat lung, ca și când trecuse de o încercare.

– Este rândul tău, adăugă cu o voce gâtuită.

Sophie rămase mută de emoție. Avea un nod în gât și lupta cu lacrimile. Totuși, trebuia să spună ceva. Oliver aștepta și, deși vedea tulbure, își dădea seama că era foarte emoționat și el. Vulnerabil, îi mărturisise sentimentele și-i era teamă să fie respins.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, bâigui ea în cele din urmă, înainte de a izbucni în plâns.

Oliver se apropie de ea, îi întinse brațele și o strânse lângă el. Cu nesfârșită tandrețe, îi acoperi cu mici sărutări pleoapele, obrajii, fruntea, bărbia, înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

– Te iubesc, îi repetă.

– Și eu te iubesc, murmură timid Sophie.

Era prima dată când spunea aceste cuvinte și când le înțelegea cu toate simțurile.

Oliver o sărută din nou, mai întâi cu blândețe, apoi din ce în ce mai pasionat.

Niciunul dintre ei nu auzi că se bătea la ușă.

– Acum, pot s-o trimit pe doamna Chamberlain? întrebă vocea lui Tonie. Oh!

Oliver se îndreptă, dar brațul său nu părăsi umerii Sophiei. Aceasta se simți roșind descoperind expresia uluită de pe fața lui Tonie.

– Nu încă, răspunse Oliver. Am o mică urgență de rezolvat.

Tonie deschise gura, dar nu ieși niciun sunet.

– Îi.... voi oferi o ceașcă de ceai doamnei Chamberlain, bâigui

în cele din urmă, înainte de a închide ușa.

– Unde eram? reluă Oliver. Ah da!

Se așeză, trăgând-o pe Sophie pe genunchii săi.

– Știi, când ai plecat la Auckland, am petrecut două zile îngrozitoare. Mi te imaginam petrecându-ți pe viitor viața cu un alt bărbat... O adevărată tortură! Așa că am decis să te fac să înțelegi, oricât m-ar costa, că mă iubești și tu.

– Așa că ți-ai scris scenariul pentru ca să mi te imaginez în compania Christinei Prescott în fața unei case cu grădină și o barieră albă, la apusul soarelui.

– Foarte urât, nu-i așa? întrebă Oliver zâmbind.

Sophie luă un aer sever.

– Îngrozitor.... Dar recunosc că aveai un motiv bun.

Zâmbiră când se bătu din nou la ușă. Era Josh, care păru la fel de uluit ca Tonie descoperind-o pe Sophie pe genunchii confratelui său.

– S-ar spune că deranjez, constată el cu un aer jovial.

– Da, răspunse Oliver. Șterge-o.

– Considerați că nu sunt aici. Dar unul dintre voi îmi poate spune ce să fac cu această sticlă de pe masa pe care mâncăm?

– Iartă-mă, spuse Sophie. N-ar fi trebuit s-o las acolo. Se poate arunca. Este un.... eșantion de urină, adăugă râzând ușor.

Se făcu tăcere.

– Domnul Collins? spuseră Josh și Oliver într-un glas.

Toți începură să râdă.

– Dacă l-ai primit pe acest ipohondru la consultație, reluă Josh, acum faci parte cu adevărat din firma noastră, Sophie. Ai

devenit al treilea asociat.

– Nu încă, spuse Oliver. Tocmai ne pregăteam să vorbim despre asta. Dacă binevoiești să ne lași....

– Am plecat, replică Josh cu un zâmbet larg.

Îndată ce se închise ușa, Oliver o strânse pe tânăra femeie lângă el, dar aceasta se îndepărtă ușor.

– De ce m-ai sfătuit să mă împac cu Greg? Am crezut că era un mod de a mă face să înțeleg că nu te interesam.

Oliver oftă.

– Mi-am spus că dacă îmi împărtășeai sentimentele, vei fi incapabilă să te căsătorești cu altul. Trebuia să devii și tu conștientă de asta.

– Era o metodă puțin cam incorectă, nu? Dar a funcționat, într-un anumit fel.

– Am crezut că asta se îndreaptă spre dezastru.... reluă Oliver. Când Christine a spus că ultimele sale weekenduri fuseseră lipsite de interes, mi-a venit s-o strâng de gât.

– Și eu! Mai ales când ai etalat acele invitații.

– Bună idee, nu? întrebă Oliver malițios. Vrei să anunțăm vestea celorlalți?

– Cred că s-a făcut deja. Janet este singura care nu ne-a vizitat.

El se aplecă și o sărută îndelung pe tânăra femeie, înainte de a se ridica brusc.

– Te previn, vreau o logodnă foarte scurtă, îi spuse foarte serios.

– Și dacă am renunța la ea? Să ne căsătorim direct.

– De acord! Să alegem una dintre aceste invitații

dezagreabile. Dacă-ți plac cu adevărat acești amorași, renunț la porumbei.

Sophie izbucni în râs.

– Să mergem mai degrabă să ne vedem pacienții. Doamna Chamberlain trebuie să fie la a treia ceașcă de ceai, iar doamna Wentworth a dormit destul.

Oliver o eliberă pe Sophie, vizibil fără tragere de inimă.

– Promisiunea pe care ne-am făcut-o este pentru totdeauna, nu-i așa?

– Cea de a spune mereu adevărul?

– Da. Nu te voi minți niciodată, Sophie. Și nu voi mai juca jocuri stupide.

– N-aș vrea să încetezi să te amuzi, Oliver, răspunse Sophie zâmbind. Dar vreau să fiu în aceeași echipă cu tine.

– De acord. Și cealaltă promisiune a noastră?

– Care?

– Tu mă inviți la nunta ta și eu te invit la a mea.

Sophie făcu ochii mari, uluită, apoi, încet, un zâmbet i se contură pe buze.

– În aceeași zi?

– În aceeași zi.

– La aceeași oră?

– Desigur.

– În același loc?

– Evident! Tu și cu mine, Sophie Bennet.... Îți dau întâlnire la nunta noastră. Încheiem afacerea?

Înainte de a răspunde, tânăra femeie așteptă câteva clipe

încântătoare. Ochii lui Oliver reflectau toată speranța și dragostea din lume. În sfârșit, dădu din cap cu solemnitate.

– Încheiem afacerea.....

Sfârșit